

BLANCA BORBELY

ZIDUL DE FOC

roman

EDITURA LIMES

Cluj-Napoca, 2011

Blanca Borbély (n. 16 aprilie 1997, Cluj) este elevă în clasa a VII-a la Colegiul Național G. Coșbuc din Cluj-Napoca, secția germană.

Colecția GAVROCHE Coordonator: ANA PETEAN

Editor: MIRCEA PETEAN Coperta: CRISTIAN CHEȘUȚ

Prima parte – FOC

Volum câștigător al Concursului de debut al Filialei Cluj a Uniunii Scriitorilor *Biblioteca tânărului scriitor* nr. 14

Editura Limes și Blanca Borbély, 2011 Str. Snagov, 3/19 400420 Cluj-Napoca Tel. /fax: 0264/544109; 0723/194022 Email: editura limes@yahoo.com www.editura limes.ro

„And I just can't keep Hiring this way. Se starting today, I'm breaking out of this cage I'm standing up, Immaface my demons I'm manning up, Imma hold my ground I've had enough, now I'm so fed up Time to put my life back together right now...”

(Eminem – „Not afraid”)

PARTEA ÎNTÂI.

FOC

ALASKA

A fost un zbor ușor, dar cu toate acestea, nu am reușit să trec neobservată. Oamenii ajung să se obișnuiască cu pielea ca de marmură și de culoare foarte di Nehisfl, dar cu ochii mai puțin; mă refer mai mult la culoare, și anume era culoarea topazului amestecată cu aceea a sângelui, din care rezultă un mov închis cu înclinații spre roșu. Culoarea era foarte frumoasă în sine, dar când vezi așa ceva la un om, ai tendința de a căsca ochii de mirare, sau așa sper că au făcut pasagerii avionului. Am încercat să port lentile, dar de fiecare dată le pierdeam la scurt timp după ce le primeam.

În fine, am luat un taxi spre adresa unde se afla apartamentul primit. Voiam să scap de părinți, dar mă țineau ca într-o carapace. Așa că am plecat din Los Angeles, oraș pe care îl iubeam, spre Juneau, Alaska. Nu eram genul de persoană care să accepte asta ușor, de fapt eram genul de persoană care se enerva ușor și era foarte sensibilă. Dar nu eram întotdeauna așa. Dacă cineva îmi rănea sentimentele, de

obicei fugeam din cameră, dar nu spuneam nimic, mă închideam practic într-o carapace.

Am ajuns în sfârșit la adresă și am coborât din mașină. Mi-am luat bagajul, am inspirat adânc și am pornit spre ușă. Ajunsă acolo, am închis ochii și, înainte să bat, o persoană deschise ușa și țâșni afară. Îmi întinse mâna și spuse:

— Îmi pare bine să te cunosc!

— Da, și mie, am spus eu rușinată și mi-am întors privirea.

Cu ochii cășcați, ea reluă:

— Haide să mai încercăm încă o dată, spuse ea mai calm, dar vizibil entuziasmată.

— Bine, am spus eu cu neîncredere în voce.

— Bună, eu sunt Sandra, spuse ea serioasă de data asta, iar apoi adaugă de parcă am fi fost la un serial de televiziune: eu voi fi noua ta colegă de cameră până... ei bine... până te decizi să pleci!

— Eu sunt Rachel și dacă o să plec, nu va fi decizia mea, am spus eu cu un umor sec.

— Ei bine, vrei să-ți arăt casa până una alta? întrebă Sandra, arătând că nu a înțeles nimic din ce am spus.

— Sigur, de ce nu?! am spus eu, imitând ironic entuziasmul ei.

— Hai... spuse ea lăsându-și capul pe o parte.

— Mergem, am spus eu, dornică să intru, pentru că nu era tocmai cald afară.

Îi luă o clipă în care stătu și se uită la mine fără să facă nimic, dar se deșteptă și răspunse:

— Scuze, ce ziceai?

Eram deja foarte nervoasă, așa că am împins-o ușor la o parte, am intrat și am spus mai calmă:

— Mult mai bine. Îmi poți spune, te rog, unde e camera mea?

— Desigur, reacționează ea imediat și, fără să se uite la mine, începu să meargă înainte.

Am urmat-o automat pentru că voiam să fac un duș. Am trecut printr-o bucătărie destul de mare, dar nu i-am dat prea multă atenție, pentru că eram foarte obosită; am urcat pe scări și acolo se aflau două uși, pe una era scris cu majuscule: CAMERA SANDREI, iar ea intră pe cealaltă. Am rămas șocată: totul era de culoarea ametistului și sem. În i incredibil de mult cu culoarea ochilor mei.

Îți place? întrebă Sandra continuând să se uite în al-IA parte.

E perfect, am răspuns eu mai entuziasmată.

— Bine... eu cred că mă voi retrage în camera mea, răspunse ea.

Mă simțeam foarte prost, așa că am întrebat-o:

— Nu vrei să-mi arăți toată casa?

— Ba da, sigur că da, spuse ea cu ochii strălucindu-i de fericire.

Casa nu avea foarte multe camere: două dormitoare imense, o bucătărie prea sofisticată și două băi de culoarea camerelor noastre. La sfârșit îmi arătă camera ei, care era compusă din două culori pe care eu nu le-aș fi acceptat niciodată: roz-bombon și țiclam. Dar ea părea destul de mândră de camera ei, așa că am tăcut.

— Cred... că eu o să mă duc să fac un duș, și, spunând acestea, am plecat spre camera mea.

În timp ce îmi luam lucrurile, ea veni și bătu în ușa deschisă:

— Rachel, diseară avem petrecere în pijama. Hi hi hi.

— Ura! Am spus eu cu un ton ironic și am adăugat: Mâine începem liceul.

După ce am terminat dușul, am început să mă pregătesc pentru petrecere. În timp ce mă spălam pe dinți îmi reveni în minte o întâmplare de astăzi și m-am întrebat ce o surprinsese pe Sandra așa de mult. Am început să mă studiez în oglindă. Părul lung, blond-auriu nu cred că a surprins-o, cu toate că nu găsești așa o culoare de păr nicăieri. Pielea mea de marmură albă? Jacheta mea? Nu cred. În sfârșit, cred că am găsit răspunsul: ochii mei de culoarea ametistului sângieru. Era un amestec ciudat de straniu: parcă cineva a topit albastrul minunat al cerului și l-a amestecat cu sânge. Recunosc că și eu puteam fi speriată de mine, arătam foarte diferită de restul oamenilor.

— Bătaie în ușă mă readuse la normal.

— Ești gata? întrebă Sandra.

— Da, am răspuns eu sec.

Mă conduse în camera ei și spuse:

— Fiecare avem voie să ne punem câte o întrebare, pe rând. Eu prima. De unde ești?

— Din Los Angeles.

— Uau! Am fost acolo. E un oraș foarte mare.

— Știu. Rândul meu?

— Da.

— De ce te mirai așa de tare când m-ai văzut prima oară? Adică, știu că sunt foarte diferită, dar niciun om nu s-a mai mirat așa de tare

la vederea mea, am spus eu rușinată.

— Păi nu pentru faptul că ești diferită, adică și de asta, dar nu numai.

— Atunci de ce? am întrebat eu tot mai curioasă.

— Păi... e faptul că... tu... semeni foarte mult cu cineva de la școală... și nu-mi pot explica.

Uau! Cineva semăna cu mine! Nu puteam să cred, așa că am întrebat:

— Are pielea ca și a mea?

— Da, dar nu numai asta, răspunse ea nereușind prea bine să-și ascundă mândria că îmi stârnise curiozitatea, totul e la fel, parcă ați fi sosii.

Nu mai puteam să mișc, doar stăteam acolo, ca o stană de piatră.

— Rândul meu?

— Da, sigur. Nu vrei să știi cum îl cheamă?

— Ba, sigur că da.

— Îl cheamă Taylor și face parte din familia Hunt.

— Ciudat nume.

— Știu, dar o să-l vezi mâine.

— Cum adică?

— E în aceeași clasă cu noi.

FAMILIA HUNT

Nu ploua, dar nici soare nu era. Înnoțit. Dar eu voiam să mi văd <isa-/. isa „sosie”, așa că o tot băteam la cap în Sandra.

Ai ilbdare, o să apară, mă liniști ea.

>1 lot așa, până când mi-am pierdut speranța și am renunțat să-l mai caut cu privirea.

— La ora de engleză am aflat că trebuie să fim așezați de către profesoară. În timp ce așteptam, bineînțeles cu loji ochii ațintiți asupra mea, profesoara veni în sfârșit. Nu ȣm scăpat nici de privirea ei, dar am încercat să o ignor. În timp ce profesoara ne striga pe nume, mi-am dat seama că au mai rămas patru elevi neașezați: eu, Sandra, o fată înaltă și încă o persoană pe care o simțeam în spatele meu, dar I.) care nu am îndrăznit să mă uit de frica privirii altor I mici hi de ochi. Sandra a plecat împreună cu fata înaltă, și And mi-am auzit numele, am stat o clipă, apoi am dat să înaintez, dar trupul meu se lovi de silueta băiatului din spatele meu, sau cel puțin așa cred. El îmi făcu semn să trec, iar eu, rușinată, am mers spre ultima bancă rămasă: ultima în – la

geam. N-am prea fost atentă la ora aceea, pentru că învățasem deja lecția acasă, în L.A. Tot ce făceam era să mă uit la podea până când clopoțelul mă trezi. Cum am ieșit din clasă, cineva mă trase de mână.

— L-ai văzut?

— Ce? Nu. Pe cine? am răspuns eu foarte alarmată. Și atunci am văzut-o pe Sandra exasperată, stând în fața mea.

— Ai stat lângă el o oră întreagă și nu ai putut să te uiți la el.

— El este acum la școală, *acum*?

— Da, dar a plecat, chiar *acum*.

— Fără să stau pe gânduri, am luat-o pe Sandra de mână și am vrut să fug, dar ea mă opri.

— Ce vrei să faci?

— De parcă nu ar fi EVIDENT.

— Uite, nu știu cum e în L.A., dar aici nu fugărim oamenii!

— Dar... am vrut să continui, însă ea îmi aruncă o privire tăioasă, așa că am spus doar: bine, apoi i-am trântit o față bosumflată.

— Asta e singura oră pe care o avem împreună cu *el* azi, așa că hai să așteptăm.

— Asta am și făcut, dar el nu apărui restul săptămânii, cât despre mine, eram foarte furioasă pe Sandra, dar eram mai furioasă pe mine că nu fusesem atentă când era cazul.

— A venit și sfârșitul săptămânii și sâmbătă dimineată mă trezi sunetul de apel al telefonului meu.

— La mulți ani!

— Ce? am întrebat eu foarte surprinsă.

— E ziua ta de naștere, îmi răspunse o voce familiară.

— Am recunoscut vocea, era a mamei.

— Fir-ar am murmurat, dar apoi, încercând să-mi ascund furia, am continuat cu un calm parcă strâns de gât: mulțumesc.

— E totul în regulă? Pari stresată.

— Stresată? Eu? Eu sunt perfect calmă, dar perfect calmă, am îngăimat eu.

— Bine, spuse mama cam speriată, dar apoi se liniști, voiam doar să știi că ai un cadou la poștă.

— Mamăăă... am protestat eu revoltată.

— Nici să nu aud.

— Bine, bine. Acum trebuie să închid. Trebuie să mă duc la poștă.

— Bine. Pa, ai grijă de tine.

— Am închis, enervată la culme. Am stat puțin să mă gândesc, dar apoi am hotărât să mă duc chiar acum la poștă, la urma urmei de ce să mai amân? M-am îmbrăcat repede și am mers să o întreb pe Sandra cum se ajunge la poștă; am fost destul de surprinsă să aflu că nu era atât de departe. Așa că am pornit repede pe străduța care ducea spre oraș. Nu era nimeni pe stradă, cu excepția unor pași care se auzeau în urma mea. Eram puțin speriată, așa că am început să accelerez pasul, dar nu se dovedise a fi o

Idee prea bună: și pașii din urma mea se auzeau la fel de lepede. Până la urmă, foarte speriată, m-am împiedicat și în am lovit cu capul ușor, de asfalt.

I.îi bine? am auzit o voce în spatele meu și am înțil o inAnă care mă ajuta să mă ridic.

I). i mulțumesc, am spus eu rușinată.

Ma ajută să mă duc la o bancă și să mă așez. După e iml dădu puțină apă, mă întrebă:

— Te simți mai bine?

— Da. Mulțumesc mult.

Bine, atunci pot să-ți dau asta, spuse el, și îmi întinse un pachet mov, legat cu panglică roșie.

— Ce e asta? am întrebat eu confuză.

— E pentru ziua ta, răspunse el foarte calm.

Mulțumesc... cred că am spus și eu, mai confuză.

I iile, nu vreau să par nerecunoscătoare, dar cine ești?

Aaa, am uitat să mă prezint. Sunt Taylor, Taylor Hunt.

Mi-a luat ceva timp, dar până la urmă mi-a picat fisa.

— Și tu ești...

Kachel Woods.

Am rămas cu gura căscată pentru că mi-am spus numele automat în cor cu el, deci el părea să știe mai multe despre mine decât credeam eu.

Nu ai de gând să o deschizi? mă întrebă.

Am luat între primele două degete panglica și am tras încet de ea. Am deschis cutia și în ea se aflau două lucruri: o cheie de ametist purpuriu și un lănțisor cu două medalioane: o sferă mică și un H.

— Îmi place sfera, dar ce-i cu H-ul?

— O să afli diseară dacă vii la adresa asta, spuse, și-mi întinse o

hârtie.

— Bine, și cu cheia ce-i? Doar nu mi-ai luat o casă, nu?

— Nu chiar.

În acel moment eram mai mult decât surprinsă, eram speriată.

— Apropo, tu unde mergi?

— La poștă, dar de ce?... nu am apucat să termin, că el mă luă de mână și mă împinse într-o mașină de lângă banca pe care stăteam și se așeză pe scaunul șoferului. Când mi-am revenit cât de cât, am realizat că mergeam cu 120 km pe oră și el încă accelera.

— Ești un fel de mafiot? aproape că am țipat eu.

— Fii serioasă, spuse el, și pufni.

— Ai măcar permis de conducere?

De data asta pufni mai tare și mai batjocoritor ca înainte și răspunse:

— Cui îi trebuie?

— Cuiva întreg la minte. Să înțeleg că nu ai...

— Liniștește-te, am multă experiență.

— Sunt perfect calmă. Câtă experiență poate avea un adolescent de 15 ani? Aaa, și doar de curiozitate: de unde ai furat mașina aceasta?

— E a lui tata, mi-a dat voie.

— Îmi imaginez scena...

— Am făcut lucruri și mai periculoase.

— Cred. Și de asemenea mai cred că tu ucizi din hobby, nu?

Tresări, dar se calmă și îmi spuse:

— Ai ghicit. Am ajuns la poștă.

— Adică tu nu voiai să mă ucizi?

— Nu, nu cred că aș putea!

— Păi, mulțumesc pentru... cursă, cred, am spus eu fericită că am scăpat din mașina aia și că am scăpat mai ales de el.

— Aaa, nu nu nu, eu te duc și acasă!

Când am auzit, aproape că mi s-a făcut rău, dar nu voiam să leșin până nu scăpăm de el.

— Nu, cred că mă voi descurca de aici, mulțumesc.

— Să nici n-aud, spuse el, și îmi făcu semn să intru.

— El așteptă afară, dar când am urcat ultima scară mi-am amintit acea senzație de greață și cum mi se răceau mâinile în timpul mersului, așa că nu am mai stat pe gânduri, am început să alerg și el, cum era de așteptat, se porni după mine.

lira o senzație foarte ciudată, parcă îmi era mai ușor alerg și așa am început să alerg mai repede decât orice O M de pe pământ, O să înțelegeți de ce cuvântul OM era «. a de important. Ce era cu adevărat grav era că el se țiii i lin a iliipă mine și părea parte din planul său să mă fug Arease A.

În acea clipă m-am izbit de ceva. Era un copac și am icall/al că ne aflam într-o pădure.

Îl ajunsese la mine și mă ajută să mă ridic.

Acum, fugi! aproape că râse el.

Probabil că a răs pentru ce mutră am făcut. Cu toate acestea, am continuat să fug, mai speriată ca niciodată, e drept, dar am continuat să fug până ce nu am mai simțit pământul sub picioare. Ajunsesem într-o prăpastie. Mi-am zis însă că măcar am scăpat de el.

Salut, spuse el chicotind.

Am țipat, mai tare decât în toată viața mea, și nu-mi era IricA că am să mor, îmi era frică de altceva: de faptul că și el avea să vină cu mine.

— Ai greșit drumul, spuse el, ca și cum aș fi un copil care a greșit drumul spre școală, și mă prinse.

În acel moment mi-am dat seama de ceva important: mă prinse pe mine, dar el nu se prinsese de nimic. Așa că am leșinat cu gândul că vom merge în locuri diferite.

Când m-am trezit, eram în apă. Mai bine zis eram *sub apă*. Nu puteam respira, era foarte inconfortabil. Nu simțeam nevoia de aer, doar că nu m-ar fi deranjat să existe puțin. Nu am ieșit imediat la suprafață, pentru că eram sigură că eram la trecerea dintre lumi, dar știam că odată și odată trebuia să ies. Dar de fapt nu mă temeam de judecată, de faptul că aș putea fi condamnată, ci de faptul că aș putea petrece această așa-zisă eternitate cu Taylor Hunt.

— Când am ieșit din apă, mă aștepta acolo o femeie blondă, cu ochii roșii. Era ciudat pentru că avea aspectul unui înger, dar avea ochi de sânge, ca să zic așa. Nu spusese nimic, doar că îmi întinse un prosop, mă luă de după umăr și mă conduse într-o casă imensă de lângă un acvariu. Cum am intrat, femeia de lângă mine dispăru. În acea cameră se aflau vreo cinci, șase oameni. După câteva secunde mi-am simțit brațul drept imobilizat. Trecură câteva clipe și am simțit același lucru și cu celălalt.

„Te rog, te rog, rămâi calmă, te rog!!!”

Parcă era vocea lui Taylor, așa că l-am ascultat. De fapt, el era singura persoană din acea cameră pe care o recunoșteam, și el era tot sigurul care nu avea ochii roșii.

— Știam eu că nu putea fi raiul, am murmurat eu doar pentru mine, însă toți din cameră păreau să mă fi auzit.

— Nu ești moartă, spuse un bărbat.

— Nu încă, adăugă unul dintre oamenii care mă imobilizau și chicoti.

— Vârfurile degetelor mele începură să ardă, la propriu, apoi focul se extinse în sus pe brațul stâng, apoi pe umăr și pe gât. Cei doi mă eliberară și dispărură. Când ajunse la față, focul, sau mai bine zis furia a început să mă ardă în interior. Simțeam nevoia să le rup gâtul celor doi și mai ales celui care a chicotit.

— Ți-am spus să rămâi calmă! spuse Taylor și fugi spre mine. Acum calmează-te, te rog!

— Bine, bine, am spus eu, și chiar a funcționat, focul începu să se stingă.

— Știam eu că poți și fără apă!

— Adică de aia eram în apă?! Nu am murit?!

— Da, de aia erai în apă.

— Și e numai vina ta. Dacă nu săreai, acum eu eram moartă și-aș fi scăpat de tine!

— El nu zise nimic, doar chicoti.

— Ai reușit? spuse femeia care mă ajutase când am ieșit din apă.

— Da, bineînțeles că a reușit, răspunse Taylor pentru mine.

— Te simți mai bine? mă întrebă altă persoană care intră.

— Și tot așa, intrară mai multe persoane. Printre ultimele două se număra și cel care mă enervase: într-o se undă am țâșnit spre gâtul lui și tot într-o secundă focul se api în... „Din nou. De data aceasta nu am lăsat pe nimeni \ Intern e. a mă calmeze, pentru că nu aveam cum înainte nA termin cu el.

I l im en să riposteze, dar tot ce reuși să facă era să îlăiame 1111 perete. Înainte, acest lucru m-ar fi uimit, dar mi 1 um, când eram conștientă de puterea mea. Am lei minat cu el destul de rapid și focul se stinse. Complicele ltn lml sări la gât și chiar când eram pregătită să-mi reaprend focul am auzit o voce interioară spunând: „În

< cnn îl și fHră foc!”

N-am apucat să răspund, ceva m-a împins și m-am lre/lt afară.

Partenera victimei mele nu se lăsa ușor, chiar voia să scape de mine. Bineînțeles că eram foarte furioasă „1 mi încât abia de am reușit să mă controlez. Își reveni și mă împinse mai adânc în pădure. Și tot așa, continuă să mă facă să mă retrag mai adânc. Bineînțeles că făcea o 1 aiaie, în timp ce distrugea copacii, lată de vreun metru, la un moment dat, m-am cam săturat să mai fug, așa că am ripostat. Am lăsat focul să facă ce vrea cu mine și am sărit la ea.

Partea bună era că ea nu mai avea scăpare, ardea așa de tare, încât nici pompierii nu ar fi reușit să o stingă. Partea rea era că eu am fost împinsă așa de tare, încât acum mă aflam în cădere în aceeași prăpastie în care aproape că scăpasem de Taylor. Când am ajuns în ea, am fost surprinsă să aterizez ca o pisică.

Se mai găsea câte-o buruiană pe ici, pe colo acolo, dar nicio floare. Nu știam în ce direcție s-o iau fără să mă rătăcesc, dar în acel moment mi-a venit în minte povestea lui I lănsel și Gretel. Cum eu nu aveam nimic la mine, m-am hotărât să încerc să-mi canalizez focul într-un singur deget. După ce am încercat de vreo cincizeci de ori, mi-a reușit, deși era foarte greu. Am pus degetul pe un perete al prăpastiei. Lăsă o urmă minusculă, care dispăru imediat, așa că am hotărât să las focul să se plimbe pe toată palma mea. Am dat să înaintez, ținându-mi palma pe unul dintre pereții prăpastiei.

Am mers așa vreo treizeci de minute și am dat de o fundătură. Am vrut să mă întorc, dar un val de căldură îmi lovi fața. Un perete de foc înainta repede spre mine, iar eu, ca de obicei, m-am panicat. M-am retras ușor și încet spre perețele care afunda prăpastia. La un moment dat chiar mă așteptam să mă lovesc de perete, însă, spre mirarea mea, nu am făcut-o. Când am întors capul să mă uit cât mai aveam până la perete, obrazul mi se lovi de ceva. Mi-am dat seama că în acel moment eu treceam prin perete de parcă ar fi fost făcut din zăpadă. Cu un zâmbet nou întins pe față am continuat să împing, tot mai repede. Era ciudat să simt cum puterea voia să iasă și cum ea era infinită. În următorul moment am căzut. Am simțit apa care îmi intra prin toate buzunarele jachetei. M-am ridicat în picioare și privirea mi-a fost atrasă de lacul imens care se afla în fața mea, așa că tot ce am putut spune a fost:

— Jackpot!

— Am fugit repede spre un mal și m-am întins pe iarbă. Poate chiar ajunsesem în rai. Nu era chiar așa de greu drumul. Ei bine, poate

era pentru un om obișnuit, dar nu și pentru mine. Aproape că am adormit, când am auzit ceva ce m-a făcut să realizez că nu eram în rai.

— Rachel! se auzi vocea lui Taylor.

— Prezentă la datorie, a fost tot ce am putut să spun.

— Trebuie să ne întoarcem acasă.

— Wow, stai așa! De ce m-aș întoarce din nou în iadul ăla? Adică, după părerea ta nu am îndurat destul? Mai scutește-mă!

— Dacă tu crezi că ai trecut printr-un iad, prin ce crezi că au trecut cei pe care i-ai ucis? Nu zic că nu o meritau...

— Știi ceva, chiar nu-mi pasă nici de tine, nici de prietenii tăi sadici. Vreau doar să mă întorc acasă. În L.A. nu s-ar fi întâmplat așa ceva. E cea mai rea zi de naștere din toată viața mea, chiar mai rea decât cea în care am primit un ponei.

— Mie îmi spui, adică am aflat că sora mea geamănă...

— Unde e sora ta geamănă?

— Mai aproape decât crezi.

1 >ar ce a făcut sora ta geamănă atât de grav?

Păi, am aflat că e încăpățânată, irascibilă și ar face

I îi îi e numai să scape de mine, deși nu i-a ieșit mare lucru.

Îl în pa recunoscut sau să o spun pe litere?

Am Imn adânc aer în piept și am înghițit în sec.

Ai putea să spui pe litere, te rog, l-am rugat eu fără * <, mal mult ca o șoaptă.

I – U, tu, tu ești sora mea geamănă.

Oh, fii serios, te credeam nebun, dar nici chiar așa, știu că semănăm, că avem ochii la fel, că avem aceeași culoare a pielii, că alergăm la fel de repede...

În acel moment el îmi aruncă o privire care parcă zicea: le rog nu îngreuna lucrurile, știi că am dreptate...

Mintea mi se bloacă și m-am trezit pe jos, plângând.

I asă-mă în pace! Nu vreau să te mai văd, am spus eu.

Oh, recunoaște, lista de lucruri pe care le avem în >1111111 e Infinită, nu mai poți nega, acum, te rog, hai cu mine, toți sunt îngrijorați... pentru tine.

Mine, am spus eu și mi-am șters lacrimile, dar am un preț, am încercat să profit eu, nu mai iei niciodată mani, 1 până când nu-ți iei permisul și atunci când mergem undeva Împreună, mă lași pe mine să conduc. Da, să trăiți!

Bine, hai să mergem acasă, numai că eu nu știu drumul.

— Las pe mine, spuse el foarte sigur pe sine.

Am alergat prin pădure vreo 10 minute, iar eu, plictisită să fug la viteza aleasă de el, m-am lovit de o casă. În ciuda impactului, nu s-a clintit deloc. Pe el îl umflă râsul, iar tot ce am putut spune eu era:

— Da, foarte amuzant.

— Hei, nu mă judeca, trebuie să recunoști că ai cam greșit mult în ultimele ore.

— Ai de ales între judecată și răni foarte grave.

— Hai să te vedem. Am văzut cum te-ai bătut mai devreme. Slab.

— N-ai văzut încă nimic! aproape că am urlat eu.

— Oricum, tu te bazezi doar pe focul tău.

— Punem pariu?

— Da! Sunt sigur că nu mă poți învinge cu el, darămite fără!

— Gata, deja ai întrecut măsura! Și oricum, trebuie să ai și tu o putere specială, nu?

— *Sigur*, am doar una, spre deosebire de tine care ai două!

— Despre ce vorbești?

— Știu că m-ai auzit. Citești în mintea mea!

— Posibil. Dar numai când sunt foarte concentrată.

— Posibil, dar de unde știu eu că tu nu umbli prin mintea mea chiar acum? Întrebă el devenind serios.

— Frățioare... – și eu și el am tresărit când am spus cuvântul –, promit, nu, jur că nu-l voi folosi decât dacă e neapărată nevoie.

— Uau, mulțumesc! După ce spuse acestea, se întinse să mă îmbrățișeze, iar eu i-am răspuns la gest.

De îndată ce mă atinse, spuse:

— Fraiero!

— Ce actor fals, nu pot să cred! Oricum, de unde o să știi că n-o să-ți umblu prin minte de câte ori o să am ocazia?

— Nu-ți poți călca jurământul.

Amândoi știam că nu mă voi ține de promisiune, așa că am cotrobăit prin mintea lui puțin și am descoperit ce eram de fapt.

— Un vampir poate face orice, am spus eu și i-am făcut cu ochiul.

— Dar de unde naiba... ieși din capul meu! urlă el, și începu să-și scuture capul în toate direcțiile.

— Continuă așa, că ai să reușești, am spus eu ironic, iar el, ca un

prost, mă ascultă. Dacă mintea ta nu ar urla atât de tare... Poate dacă te dai cu capul de un copac, se mai domolește puțin vocea din capul tău, am încercat să spun eu cât de serios am putut, dar nu am reușit, râsul meu izbucni, iar pe el îl apucară toate pandaliile când își dău în mama că singurul lucru pe care îl aflasem de la el în ai <, 1 / era faptul că eram vampiri și... frați.

Al iciișll oficial să te faci de râs.

Mi.1111 îi. În.îl privirea și am observat că în spatele iimiil pe 11 le în im d «sticlă, vreo șapte oameni râdeau. Își inlii! vi el pilvliiv. i, și când văzu că toți râdeau de el, înnelittnt l-ai înia tot ce putu scoate de data aceasta era un inliotit.

Ți-o plătesc eu, surioară!

Mă rog nu vrei mai bine să intrăm? Devin nerăbdători... În timp ce am pus acestea am făcut un semn 1 ăl re cel de la geam, care dispărură imediat.

E aceeași casă, am observat eu.

Da, mă aprobă el.

Am ezitat la intrare, așa că pe hol m-am oprit de tot.

Ce mal e?

P. doar că...

I) ai a ție ți-e rușine, imaginează-ți cum mă simt eu!

Ai meritat-o, am spus eu și am ridicat mâinile ca și un hoț în fața unui polițist, ca să arate că nu e înarmat.

Am mers pe un hol lung și am ajuns într-o cameră luminată puternic, astfel încât nu puteai vedea ce sau cine i itr înăuntru. Amândoi am închis ochii. Cum am ajuns înăuntru, luminile se mai domoliră.

— Surpriză! strigară mai mulți oameni în cor.

— Era o petrecere-surpriză.

— Știai de asta, i-am șoptit eu lui Taylor printre dinți.

— Nu, jur!

— Atunci de ce am sentimentul că știai de asta? am șoptit eu cu un oftat. Stai așa o secundă, asta e petrecerea ta, nu a mea! Am scăpat!

— Nu te bucura, e și petrecerea ta!

— Dar oamenii aceștia nu mă cunosc!

— O, crede-mă că te cunosc mai bine decât crezi, spuse el, și dădu din cap.

— Oricum, acum îmi doresc să merg acasă.

— Ba e!

I ai, nu prea găsești fete care iau foc la propriu, zic.

Apropo, eu sunt James, spuse el, și rânji.

nu sunt Janet, spuse femeia cu părul negru, care – n tim se afla lângă noi, și zâmbi fermecător.

Janet nu era foarte diferită de uriaș, cu excepția stalul îi ea era mult mai scundă decât el.

Deveneam din ce în ce mai curioasă din ce era făcut ai el perete care dezvăluia pădurea, aproape distrusă acum.

I t >t? am întrebat eu și m-am uitat direct la Elaine.

Desigur, spuse ea, și încuviință din cap; își dădu Imediat seama la ce mă refeream.

Am înaintat încet și prudent, poate prea prudent, lames își dădu ochii peste cap și zise:

Om fi noi *vampiri*, dar chiar capcane nu avem.

M-am panicat, dar mi-am revenit repede. La urma urmei, ce puteai crede despre Taylor și despre halterofilul care pune capcane pentru a se proteja de nimic? Tot ce am putut face a fost să râd.

— Să-l cred?

— Ar fi o mare greșală! a fost răspunsul lui Taylor.

Am ajuns la peretele mare făcut din sticlă. L-am atins ușor cu vârful degetelor, nu se clinti deloc.

Uau, ăsta seamănă cu peretele pe care l-am spart mai devreme... oh, îmi pare atât de rău, am izbucnit eu.

Nu e absolut nicio problemă, mă liniști Elaine, se întâmplă tot timpul.

— Cum adică, am întrebat eu.

— Păi, nu e prima dată când...

Telefonul meu începu să sune și mă făcu să tresar.

— Un moment, am spus eu, și mi-am scos telefonul din buzunar.

— Alo, Rachel? se auzi vocea Sandrei.

— S-a întâmplat ceva? am întrebat eu gândindu-mă ce ar putea face fata asta cu zăpăceala ei.

— Ei bine, vestea proastă e că... am cam adus un câine uriaș și ți-a cam distrus patul, spuse ea cu jenă în glas.

— Și vestea bună? am întrebat eu cu o mică speranță.

— Păi, există și aia, doar că...

Am mârâit ca să o grăbesc.

— Uite, ți-am comandat o saltea nouă, dar... dar, va veni în două săptămâni.

— Bine, rezolv eu cumva; doar încercă să nu dai foc la casă și scoate câinele afară.

Ea nu mai zise nimic, așa că am închis. Toți pleaseră, în afară de Taylor, care stătea jos, pe un fotoliu, și se uita în gol.

M-am dus spre cel mai apropiat fotoliu, am închis ochii și m-am trântit pe el. Nu mai conta, aveam nevoie de un loc în care să gândesc și casa aceea nu era tocmai locul potrivit. Era un coșmar. Uram coșmarurile. Nu partea cu patul, pentru că pe zăpăcita de Sandra o credeam în stare de orice, nu, nu ăsta era coșmarul. Coșmarul era partea în care eu se presupune că aș fi soră, și pe deasupra și geamănă cu acest Taylor. Mai bine muream, ceea ce și cred că s-a întâmplat, pentru că nu puteam fi în viață după câte îndurasem în acea zi. Și, de asemenea, *știam* că dacă murisem, sub nicio formă nu puteam fi în rai, pentru că el era cu mine. Povestea cu vampirul, să fim serioși. Țin minte că atunci când eram mică, obișnuiam să visez cu vampiri, dar nu erau vise urâte, sau cel puțin asta e ceea ce cred acum. Nu erau vise de genul: sânge și iar sânge. Erau vise frumoase și mă încurajau mult. Visam că puteam zbura și că puteam alerga cel mai repede, ceea ce chiar se întâmpla și în realitate. Eram cea mai bună la alergări și sărituri. Dar, sinceră să fiu, nu m-a atras acest lucru, până azi. Mintea mea realiza că trebuia să mă mișc, să plec de acolo. Era pur și simplu stresant să fii înconjurat de oameni, foarte dt. **l** (iuți, înhiile **n.1** recunosc, dar totuși străini. Nu eram l'iiiM lit nu e il.il stres, de obicei simțeam nevoia să lovesc.1 îi nu» meniul în care mă aflu nu făcea excepție, **l** mim i iit-i **v** aia lurioasă peste măsură.

I un moment dat, furia depăși toate celelalte stări și riin ml. a mă ridic, să plec. Dar chiar când am luat aceasta li „i lui. patru persoane coborâră pe scară. Taylor dispaui. l-ai lui atât de repede cum făcură ceilalți. Am recuin... ut prima persoană: era aceeași femeie care mă condu – (**...** prima oară în casă. Primii trei, printre care și ea, îna-ImI.**h** A spre mine, în timp ce o fată, cam de vârsta mea, se aț. **r/**, 1 pe penultima scară. Ceilalți doi se opriră, acum numai femeia mai înainta spre mine. Se așază calmă și Mlgură pe fotoliul alăturat și spuse:

Cum te mai simți?

I nervată, am spus eu, știind că mi se citește pe față.

Unul dintre bărbați râse, iar eu m-am cutremurat, pentru că era

exact la fel cu al „fratelui” meu. Ea le făcu semn să plece, și într-o clipită dispărură.

O să-ți pun câteva întrebări, spuse ea în timp ce școala un carnetel din buzunar.

Bine, am spus eu nesigură.

— Ți-a spus Taylor?

— Da.

— Și ne crezi?

— Nu.

— Ai consumat droguri vreodată? întrebă ea ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Ce? am spus eu nedumerită.

— Ai consumat droguri vreodată? repetă ea fără intonație, dar mai rar.

— Nu, sigur că nu...

— Marca de mașină preferată?

În sfârșit o întrebare comodă, deși nu-i știam rostul. Eram destul de pasionată de mașini, așa că am răspuns:

— Porsche.

— Culoare?

— Dar de ce?

— Culoare?

— Roșu.

— Mulțumesc.

— Dar de ce?...

— Ritual de inițiere, spuse ea, și zâmbi.

— Bine, cred.

— Apropo, eu sunt Victoria, și, indiferent ce crezi, eu sunt mama ta.

— Da, ai dreptate, nu te cred.

Era foarte frumoasă, avea un păr blond cu nuanțe roșiatice, era înaltă și suplă, ochii ei erau roșii-rubinii. Nu voiam să recunosc că semăna foarte mult cu mine. Uram să admit asta. Uram și faptul că ce spusese ea putea fi adevărat. Oricum, dacă acești oameni mă cunoșteau, știau și faptul că nu am să-i cred ușor. Am rămas cu ochii pe sticlă și nu am putut să fiu atentă când intrară ceilalți doi, împreună cu Taylor. Fiindcă nu am reacționat, el mă atinse pe umăr. Tot nimic, așa că acum începu să mă scuture. Tot nimic. În acel răstimp mă gândeam

ce să fac să scap de acolo. Taylor îmi puse mâna pe piept, ca să se asigure că respir. Nu respiram. Nu găseam nicio portiță de scăpare. Eram capturată. Pentru prima dată de când îl cunoscusem, adică de o zi, dar am fost pusă în destule pericole, Taylor părea să-și facă griji pentru mine. Pe masa alăturată erau câteva lumânări aprinse. M-am uitat la ele fără să îmi întorc capul. Foc. Foc, asta era. Mi-am lăsat focul doar în palmă, cu speranța că ei mă vor duce afară, dar nu s-a întâmplat. Am simțit un jet de apă pe palmă, așa că am mărit volumul. Mi-am ridicat privirea și am văzut că jetul de apă țâșnea din palma lui Taylor. Am oftat și m-am dat bătută. Acesta era indiciul care pe mine m-a ajutat să realizez că Taylor chiar că era fratele meu. Apă și foc. Ying și Yang. Era ciudat, da, dar și mai evident. Dintr-odată am simțit ceva ascuțit la încheietura mâinii. Era o săgeată, o săgeată foarte mică, și mi-am imaginat cine făcuse asta. James, desigur. Taylor se întoarse spre el cu o privire nervoasă, și chiar când vru să țâșnească spre el, am ridicat un 1.1.1 t, 1 l » >» («.» Am lăsat focul într-un deget și am ars «tul

Mun Ai iun e sierll, am spus asta și m-am ridicat.

1 în \ Inli. t „puse Taylor și rânji.

— i. Im da, v. i intra, am eu metodele mele, l-am asi-Hiiirti. 11 – a >111 țâșnii după James la etaj.

ADEVĂRUL

Idlotule! am spus eu, iar el chicoti.

Tu ai vrut-o.

Iii încercarea mea de a-l înțepa, am spart geamul, iar el 11 lă aruncă în bazinul uriaș din curte.

Am așteptat ceva timp să mă usuc și după aceea să pli1 Am făcut conversație între timp cu Seth, care ar fi în I un a lui „tatăl” meu, și cu Michael, cel care îi „crease” pl li i (l Două ore au încercat să mă convingă că eram \ ainpirl, dar nu au reușit. Tot ce au reușit să facă e să mă convingă că nu eram oameni.

Mine, acum pot să merg acasă?

Da, sigur, dar nu vei ști drumul pe jos, singură, îmi nou’te Blaine.

Mine, dar am făcut un pact cu Taylor. Nu poate să mă ducă el.

Te duc eu, se oferi James.

Bine, nu poți conduce mai rău decât Taylor, haide.

Mi-am luat rămas-bun de la toți și am urcat în mașină. Avea un jeep imens. Porni direct în viteza a patra și nu mă avertiză deloc, aproape că mi-am înghițit limba. Mă lipeam de scaun în timp ce

mergeam cu o sută cincizeci îi mile pe oră. Opri brusc, ceea ce făcu ca inerția să mă arunce în față, că dacă n-aș fi purtat centura, ieșeam prin parbriz. El coborî înainte ca mașina să se opri de tot. I ram la o benzinărie. Se întoarse înainte să îmi revin și porni atât de repede, încât am avut senzația că stomacul mi se lipește de șirea spinării. El nu opri, ci doar întinse mâna peste mine să deschidă ușa. Vântul începu să îmi lovească fața și să-i fluture puternic părul.

— Mergi cu o sută cincizeci de mile pe oră! am țipat eu.

— Așa îți trebuie dacă nu ai vrut să te ducă Taylor; acum sari...

— Ești nebun? Tu știi că nu toată lumea e la fel de puternică ca tine.

— Offf, trebuia tu să ai ceva de zis, spuse el, și mă împinse afară.

Am aterizat pe asfalt și m-am rostogolit până pe iarbă, unde am dat cu capul de ceva tare. Partea stângă a capului meu a început să pulseze. M-am ridicat și m-am sprijinit într-o mână, în timp ce cu cealaltă mi-am atins ușor partea care mă durea. Când m-am uitat la ea, era deja și o pată roșie. Am simțit o durere groaznică în gât. A adus mâna mai aproape, ca să o miros. Da, mirosul sângelui îmi provoca acea durere groaznică. Ceva îmi smulse mâna de la fată.

— Nici să nu te gândești! am auzit eu vocea lui Taylor.

Mi-am tras mâna și mi-am acoperit-o cu cealaltă.

— La ce?

— Știi bine la ce mă refer!

— Nu, nu știu!

— Nu face pe proasta!

— Ți-am spus și ție și familiei *tale*, eu nu sunt așa!

— Nu e ceva ce alegi. Și, oricum, nu e vina mea. Nici eu nu i-aș fi crezut.

— Trebuie să existe ceva ce să dovedească faptul că nu suntem frați și... – m-am oprit, speriată să spun acel cuvânt.

— Ce? Vampiri? Ți-am spus nu e ceva pe care să-l poți alege. Și, oricum, vampirii nu sunt sadici, așa cum ți-i imaginezi tu.

— Cred că pot să-ți dau mai multe exemple de vampiri sadici decât ai fire de păr în cap!

— Spre exemplu?

ames, da, James era numărul unu, cel mai sadic și îl uid vampir pe care l-am văzut.

Dar ce a făcut James atât de grav, adică faza cu pis-Ina îi fost joacă.

M-am întors ca să vadă ce făcuse vampirul jucăuș.

I) estule probe...? James... ți-a făcut asta?

N-am mai spus nimic, m-am ridicat și am pornit ipie i așa, însă chiar la intrare mi-am pierdut echilibrul. El mă prinse chiar înainte să cad.

Te rog, nu, te implor, spune-mi cum ți-a făcut

lîi nes asta?

Păi, să zicem că el mergea cu o sută cincizeci pe oră și în o aruncat afară, am spus și am leșinat.

Când m-am trezit, am auzit un bipăit slab. Bip, bip, Mp Am deschis ochii și am văzut un aparat. Era enervant, așa că am încercat să-l opresc.

Te-ai trezit! Îmi spuse o voce cunoscută. Spune-mi, unde sunt?

La spital, din câte îmi amintesc, spuse el sarcastic.

— De ce?

Povestea reală sau scuza? Tu ce crezi? Nu mai ții minte?

— Nu, ar trebui?

— Păi, faza e că James...

— Cine e James?

— Nu-ți mai amintești?

— Nu chiar...

Bănuiesc că e normal după ce ai pățit. Am încercat să mă ridic în șezut și să mă sprijin de pl 11 le, dar ceva dureros îmi reținu mîna. Am întors prin< m-a către mîna mea stîngă, o perfuzie îmi era atașată de mînă și un fel de agrafă de cauciuc de deget. Am dat să lini scot perfuzia, dar el mă opri.

Nu face asta! Și așa abia ți-au pus-o!

Asta era ciudat. Mama mea adoptivă era medic și întotdeauna îmi spunea că sunt perfectă ca și pacientă. Nu aveam niciodată probleme cu acele, nu îmi era frică de ele.

— De ce?

— Păi, pielea unui v-am... i-am aruncat o privire furioasă, iar el tăcu.

— Pentru binele tău nu ai spune cuvântul acela, am spus eu printre dinții încleștați.

Eram furioasă. Aparatul începu să accelereze bipăitul până ce

deveni un sunet agitat. Mi-am strâns pumnul și l-am îndreptat spre aparat.

— Dacă nu oprești odată chestia aia...

— Bine, bine calmează-te!

— Apropo, te cunosc?

El căscă larg gura și ochii și își dădu capul pe spate.

— Doar glumeam...

— De James îți mai aduci aminte?

— Nu chiar.

— Și eu care credeam că nu va mai scăpa viu de data aceasta...

— Spune-mi, te rog, cine mai știe?

— Păi, doar cei pe care i-ai cunoscut azi și familia ta din L.A.

— Spune-mi că nu vin aici, am spus eu cu puțină speranță.

— Au insistat să vină...

Am lăsat capul în jos, aparatul schiță o linie dreaptă și scoase un sunet lung și sec.

— Ieși! am spus eu uitându-mă la mașinărie.

Ezită puțin, așa că am pus mâna pe perfuzie ca și cum aș fi vrut să o scot.

— Bine, bine, mă duc să văd ce pot face... spuse el și ieși.

Veni într-un minut cu Michael.

— Cum te mai simți? mă întrebă el.

— Enervată peste măsură, am răspuns eu.

m) vede, spuse el arătând spre monitor, cu toate ȃni» și 1111.1111 mai văzut o inimă să bată atât de tare, mai

111 1 a ieși și vampir...

m mârâit zgomotos și m-am lăsat să cad cu capul dinntiu hpernă.

Nu-I place să vorbească despre asta, l-am auzit pe **l** (mi șoptind.

IM dimpotrivă, am spus eu și m-am ridicat, ador să fiu.1 despre asta, dar când cineva vine la mine și îmi pune că sunt unul, se cam duce farmecul ficțiunii, ce indeți? Nu mă judecați, voi puteți trăi în continuare în lun 11 M voastră fictivă, dar eu refuz. Mi s-a mai spus și că unt **l**. intomă înainte, de fapt dacă eu aș fi crezut toate pii supunerile care mi s-au adresat, acum aș fi la spitalul di nebuni. Și, și, și dacă nu oprești aparatul ăsta chiar **n** mu, jur că nu va mai putea bipăi vreodată!

Amândoi rămaseră încremeniți, iar eu eram cu nervii la pământ. Nu eram chiar proastă, adică învățasem ceva di Li mama mea adoptivă.

Mi-am deconectat aparatul de la mână și am scos ușor perfuzia. Ei rămaseră tot nemiș1 ați, Am văzut pe masă tifon și spirt. L-am luat, l-am înmuiat în spirt și l-am apăsât tare pe înțepătură. Am dat să fi li 1 O mână îmi prinse încheietura.

Mai bine iei un taxi, să nu te pierzi, îmi spuse Taylor.

— Bine, am spus eu surprinsă că nu mă oprește.

— Am ieșit și m-am urcat în primul taxi pe care l-am văzut.

— Unde mergem? mă întrebă o voce cunoscută.

— Tu! am spus eu când l-am recunoscut pe James. O prește!

Oprește chiar acum!

— Nu fi așa...

— Oprește! l-am întrerupt eu.

El se dădu bătut cu un mârâit. Am ieșit în grabă din mașină și am hotărât să o iau pe jos până acasă. Nu conta. Și așa, această zi de naștere era un fiasco total. Pierdută în gândurile mele am căzut. Da, povestea vieții mele...

Ceva îmi zgârie gâtul. M-am atins ușor și mi-am dat seama ce era, era lăntișorul de la Taylor. Am pus mâna pe medalion și am tras de el cât de tare am putut. L-am cântărit puțin în palmă, apoi l-am aruncat departe. În timp ce mă uitam urât la el, mă gândeam cât de ciudat era Taylor, cât de ciudată putea să fie familia lui, cât de speriată și îngrozită eram eu de James. Știam că ziua mea de naștere nu putea să aducă decât necazuri. Acel cadou nu făcea decât să mă deprime și mai tare. Știam că aveam niște părinți acolo, undeva, dar cu siguranță nu erau acei oameni, sadici de-a dreptul. În timp ce stăteam acolo și priveam cu ură la acel talisman al ghinionului, acesta luă foc. Mi-am dus mâna la gură, speriată. Am fugit cât mă țineau picioarele, și am simțit aceeași senzație de libertate ca mai devreme, când mă fugărise Taylor. Nu mai voiam să cred ceea ce crezusem înainte. Taylor nu era fratele meu, iar acesta nu era decât un vis urât, un coșmar. Singura problemă era că nu se mai termina odată. Mai bine muream trasă în țepă decât să împart până și acel ADN cu aceea persoană, și era minuscul! mai bine muream decât să fiu o bestie sugătoare de sânge! mai bine muream decât să mai am de-a face cu acea familie de dereglați mintal! mai bine muream decât să fac și eu parte din ea. Vântul puternic îmi aducea pe o parte o senzație de adrenalină, simțeam că puteam mai mult și ardeam de nerăbdare să simt că în

sfârșit îmi atingeam potențialul, dar nu se întâmplă. La un moment dat am ajuns la viteza aceea când pornești un ventilator imens și îl lași să-ți lovească fața din plin. Era noapte beznă, iar pe străzi nu umbla tipenie de om. M-am chinuit puțin, puțin mai mult de fapt. Să găsesc casă, dar într-un sfârșit am reușit. Am bătut tare la ușă. Sandra deschise ochii și țipă imediat ce mă văzu.

— Ce-ai pățit? – am întrebat eu alarmată.

— Ți-ai vopsit părul în roșu?! spuse ea printre sughituri.

— Ce? am spus eu și am fugit spre cea mai apropiată oglindă.

Părul meu, odată blond deschis și drept, era i mu inșii și buclat. Taylor!!! am țipat eu cât de tare am ttulul.

Adică el... adică tu... adică voi... adică ce? se bâlbâi

I de ce eu? am țipat eu cu o voce plângărească. Mal, pot să-l repar, spuse ea, și veni cu o perucă lîi. uulă irtiv nu semăna deloc cu părul meu natural. Du-te

«îi l probează asta.

Mulțumesc, am murmurat eu. Din trei pași eram ilejii bus. Am mers direct la oglinda de pe dulapul din

...imera mea. În două secunde l-am văzut pe Taylor în

— 1 Miele meu. M-am întors spre el încordată și cu pumnii nir Anși.

Te omor, jur că te omor, am spus eu printre dinții încleștați.

1 (1 își puse defensiv mâinile în față și spuse: Nu e vina mea... jur... pot să explic... Ai face bine!

E din cauza focului... corpul tău... ei bine... ia o măștii a defensivă...

Ai trei secunde să dispari, altfel jur că te croiesc! Nu, nu, nu, îl pot repara, spuse el, și îmi luă peruca din mână. Mi-o aruncă ușor peste cap, dar cum era de îișleptat, nu a mers, părul roșu îmi ieșea de sub perucă. Am mârâit. Problemă rezolvată, spuse el mândru de el.

— Problemă nu rezolvată, problemă încă aici, am zis eu și am gesticulat spre capul meu.

— De ce vorbești așa?

— Pentru că supărată, adică, sunt supărată!

— Păi, nu ca să ne certăm am venit... am venit ca să-mi i ei scuze din partea lui James, și...

— Dar ce ești tu, avocatul lui... cred că e minunat să liebuiască să faci treburile murdare de unul singur.

— Nu e vorba de asta...

— A, și că veni vorba de taximetriști, să nu crezi că am uitat de faza de mai devreme.

— Aia chiar nu a fost vina mea...

— Cum să nu.

— Din nou, îți spun nu e vina mea că James e idiot, nu e vina mea că Janet nu-l pune la punct, nu e vina mea că ai părul roșu, nu e vina mea că suntem frați, nu e vina mea că suntem v-am...

— Pentru sănătatea ta, mai bine nu ai spune...

— Ce? Vampir? Știi ceva, America este o țară liberă, pot spune orice vreau... și, în timp ce spunea toate acestea, el căzu și îmi rupse cadrul patului de tot, acum patul meu era doar o amintire.

— Idiotule!!!

— Taci! Nu mă stresa, gândesc...

— Tu glumești, nu?

— Te urăsc.

— Sentimentul e reciproc.

— Mai bine aș fi avut o curcă ca și soră decât să mă pricopsesc cu tine.

— Nu ar fi supraviețuit prea mult în preajma ta. Cred că mai bine ai enerva-o decât să faci focul, știi, o curcă care se prăjește singură.

— Tăiată în mii de bucățele...

— Măcar curca aceasta nu face treaba murdară pentru alții.

— Hai să nu ne mai certăm!

— Aha, deci recunoști că am dreptate!

— Nu recunosc nimic!

— Ba da!

— Ba nu!

— Ba da, și tu știi asta!

— Deșteapto!

— Animal fără creier!

— Te rog, nu sunt prada.

— Ce vrei să spui? Dacă te referi la ce cred eu că te referi, atunci nu mai ai mult de trăit.

— Și ce o să faci?

— Nu mă provoca...

— Poate fac asta... sau poate nu...

— Ucizi animale?

— Poate că da... poate că nu...

I fil brutal și barbar! Cum poți ucide animale! Cu ce și hi c. n și-l animalele? Ai putea fi arestat!

I >. t ai iv cine, mă rog? spuse el indiferent!» *<. avenpeace, de exemplu.

ai lui spune că susții asociația aia stupidă. a lipidă? am spus eu revoltată, mai multe prostii să îi l i în 1 apul tău, deși e mai mult gol.

I mai profitabil decât să ucidem oameni... În locul tău aş ucide o mie de oameni decât să disting un animal.

Am mai auzit comentarii de genul acesta, să știi că nu simt nimic, e ca la eutanasiere, doar că fără ac.

Poftim? ești nebun, nu ești în deplinătatea facultății 11 mentale! Și oricum, de ce ucizi bietele animale?! Ca să trăiesc!

Să știi că poți cumpăra came de la magazin, deși e o ăde, nu aş mânca așa ceva nici dacă mor.

Ești vegetariană? întrebă el pe un ton batjocoritor. Ai vreo problemă cu asta?

Nu, că acum înțeleg de ce nu ți-ai dat seama că ești vampir: nu ai gustat niciodată carne, ei bine, sânge mai

— «oct.

Te rog termină! În acel moment imaginea acea dinir un film horror îmi trecu prin cap: eu atacând un animal, ucigându-l, iar apoi... mi-am scuturat capul dezaprobat.

— Te urăsc că mă pui doar să mă gândesc la așa ceva.

— Te obișnuiești tu.

— Până aici! Dacă tu și familia ta nu stați departe de mine, plec pe loc înapoi la L.A!

— Tu faci parte din familia mea, te rog, nu pleca! Mi-a luat o secundă, dar, m-am prins de șmecheria

lui

— Nu mai merge de data asta, am spus eu, iar el făcu mutra de cățeluș nevinovat. Vorbesc serios.

El se dădu bătut și înjură.

— Dar, oricum, de ce vrei să rămân?

— Te rog, nu vreau să mă simt atât de diferit în acea casă din nou, și o să-mi lipsești.

— Dar nu ești diferit, aceea e familia ta, eu nu ar trebui să mă

bag.

— Dar nu înțelegi, nu e vorba că mă simt diferit fizic, e doar că nu am voie să fac nimic, dacă încerc să mă duc singur să alerg prin pădure, nu am voie pentru că e posibil să rănesc pe cineva.

— Și cu ce te ajut eu pe tine?

— Am să-ți spun, dar să nu mă întrerupi de data aceasta, și e treaba ta dacă mă crezi sau nu. La vampiri e diferit ca și la oameni, vampirii sunt mult mai ușor de enervat, de ce crezi că m-am enervat așa de ușor mai devreme? câteodată, ei bine, ei nu gândesc, ci doar acționează. Noi, cum suntem jumătăți, nu ne enervăm atât de repede ca și cei veritabili, dar mult mai repede ca un om normal, instinctul de vânatoare predomină rațiunii, de aceea nu sunt lăsat niciodată singur. Nu am ocazia să-mi limpezesc gândurile niciodată.

— Știi cum te simți, și mie, când am fost găsită și adusă la spital, inima îmi bătea foarte încet, adică foarte, foarte încet. La început, doctorii au crezut că nu voi trăi, dar, surprinzător, am făcut-o. De atunci familia mea e foarte paranoică, de aceea am venit aici, am vrut să fiu lăsată în pace.

— Măcar tu, la școală, ai un motiv de a fi dădăcită tot timpul, dar eu nu am cum să le explic colegilor cum de James merge de fiecare dată dimineața cu mine la școală cu o sută cincizeci de mile pe oră, pentru că nu poți să nu ai probleme de sănătate dacă ești adus cu viteza aia în fiecare zi.

— Apropo de James, are probleme sau ce?

— De fapt... mai ții minte ce ți-am zis mai înainte? El este printre cei mai irascibili vampiri pe care i-am văzut. Nu are răbdare. Cu mine așa face în fiecare zi când venim de la școală, în fața garajului, și primesc și amenințări să nu-l spun.

— Nu ai curajul?

Nu e vorba că mi-ar face rău, dar dacă îl spun, mă îi îi pentru o lună întreagă.

I liilde, cât de rău poate fi...

I ill norocoasă, cu tine nu va mai avea curajul, o va păp din mai încearcă.

oi i, stai așa, am zis că nu e treaba mea să mă bag, i A nu va mai avea când.

le rog, au mai venit așa-zise „pretendente”, dar nu un mal simțit legătura aceasta cu nimeni, și mai ales i ml poți citi gândurile.

Am jurat că nu mai, ai uitat? Am jucat teatru, nu ești supărată? Eram, da, foarte supărată, dar o persoană trebuie a și țină întotdeauna promisiunile date, oricât de tentante

ar fi ele.

Mulțumesc, înseamnă mult. I lei, am o idee, ce-ar fi dacă am încerca să te facem (I pe line să le citești pe ale mele?

Nu, nu ar fi corect, dacă va fi, va fi.

Bine.

Deci, acum mă crezi că suntem vampiri? Ăăă... am spus eu rușinată.

Te rog, ai destule motive. Măcar spune-mi, mă crezi i-a '1 (111 tem frați? M... d... a...

— Atunci recunoaște, suntem vampiri.

— O dovadă?...

— Bine... ți-o voi da pe cea mai importantă, spune-mi, te ai simțit când ai mirosit sângele care îți curgea din cap, i lupă ce James te-a aruncat din mașină?

— Ei bine...

— Ai mai simțit așa ceva vreodată... în viața ta...?

— Adevărul e că... nu.

— Uite, și eu am aflat la zece ani ce eram... cu adevărat. Până atunci am fost educat să ucid oameni fără milă, a nu-mi pese de eforturile zadarnice ale bieților oameni neajutorați, să nu-mi pese de ți petele lor îngrozite, pentru mine viața atunci însemna sânge, sânge și iar sânge. Cu cât era mai mare persoana, cu atât provocarea era în mare. Ceea ce mă doare cel mai tare acum e că eu eram și vânătorul, și momeala. Oamenii nu erau speriați dacă un puști de zece ani voia să îi îmbrățișeze, și atunci...

Se făcu liniște pentru un moment.

— Trebuie să fi fost groaznic.

— Tu mai ai ocazia să-ți salvezi sufletul, nu proceda ca și mine, al meu e pierdut pe veci.

— Nu se poate, nu e vina ta.

— Poți tu să readuci toți oamenii aceia la viață?

— Tu ești ultima persoană de pe pământ care să nu aibă suflet, nu cred.

— Dar de la cine ai învățat să ucizi? Adică, există și alte mijloace...

— Da, există, ucisul animalelor, la care tu ești total împotrivă.

— Nu m-am gândit cât de rău e să ucizi oameni.

— Mi-a luat ceva timp să mă gândesc cum să fac să minimizez pierderea, dar în final am găsit o cale: mă hrăneam cu sângele animalelor. Cu toate acestea numai câteva persoane din casă mi-au ascultat viziunea.

— Cine?

— Janet și Elaine au acceptat imediat, apoi și Michael.

— Și restul?

— Restul sunt mulțumiți cu felul de viață pe care îl duc chiar acum.

— Și părinții tăi, adică ai noștri?

— Crede-mă că am încercat...

— Dar ei au fost odată oameni, nu?

— Da, e imposibil să se nască un vampir adevărat.

— Și atunci, noi cum ne-am născut?

— La noi e un caz foarte rar. Nu existăm decât noi și încă doi copii, dacă îi putem numi copii.

— Cum adică?

— Ei au fost transformați deja.

— Adică, un vampir nu îmbătrânește... niciodată?

— Nu. Sunt și avantaje, dar puține în comparație cu dezavantajele.

Nu poate fi atât de rău...

I», în a-l. i locul accidentului ar fi fost James, și nu eu.

1» îl uutil I! trăit demult.

Apropo, mulțumesc mult.

1 u plăcere, deși ceva mă roade pe dinăuntru de îi iim adus la spital. Cum am rezistat? E ciudat, e 11 «ni recunosc că mi-a fost greu să mă abțin.

Am o întrebare: de ce nu îmbătrânesc vampirii? Ildin cauză veninului care anihilează sângele. Dar ai spus că se hrănesc regulat cu sânge de la nurui, veninul e așa de puternic încât să distrugă sânge-l. utili de repede?

E cea mai puternică substanță care există pe pă

111.ml Din câte știu eu, are mai multe roluri, negative este i. Ifv.l.r.it, dar are destul de multe. Mai bine să nu știu. V lăsa o tăcere de mormânt și glasul agitat al Sandrei o rupse.

Acum mă crezi? mă întrebă Taylor.

Da, dar am o întrebare: pot să vin și mâine ca să iillu mai multe?

Chiar asta voiam să te întreb, bine, dar trebuie să vii tu să mă iei. O.K., spuse el, și dădu să plece. Fără mașină, am adăugat eu. El nu spuse nimic, doar chicoti și dispăru, în doar câteva secunde, Sandra intră în cameră.

— Merge? întrebă ea.

— Surprinzător, nu, am răspuns eu ironic.

— Off, nu sunt apreciată, spuse ea, și se duse să aprindă lumina.

— Pentru ce?

— Pentru că... arăți minunat! Îți stă super cu părul.ro

911.

Am mârâit și m-am îndreptat încet spre oglindă. Trei hi le să recunosc că îmi stătea bine.

AVERTISMENTUL

Noaptea aceea nu decursese bine deloc. N-am putut să închid o geană. Organismul meu nu se putea abține să mă agite la maxim. Până la urmă am sfârșit cocoțată pe geam, în timp ce legănam un picior în gol, absentă. Asta făceam și când a venit Taylor după mine. Deja se crăpase de ziuă.

— Mergem? întrebă el.

Am stat o clipă și apoi m-am deșteptat.

— Desigur.

— Ia zi, de când dormi tu pe geamuri? spuse el chicotind, în timp ce alergam.

— Mai taci, sunt foarte obosită!

— De ce? N-ai dormit?

— Nu chiar, am...

— Îmi cer scuze dacă te-am speriat aseară, doar că nu suportam să nu mă mai crezi.

— Vrei să spui, m-am oprit din alergat, că ceea ce ai spus nu era adevărat?

— Ba, sigur că era adevărat. N-aș minți niciodată cu legătură la asta.

— Bine, m-am speriat, și să fii sigur că dacă mai minți vreodată, nu voi mai vorbi cu tine și voi dispărea.

— Bine, promit, te rog să nu pleci.

— Bine. Aaa, și să nu uit, de m-a întrebat ieri Victoria acele

lucruri ciudate?

— Păi...

— Spune, înainte să te croiesc.

— Bine, bine, este o surpriză de ziua noastră.

— Urăsc surprizele! am mârâit eu.

— Poate îți va plăcea.

— Mă îndoiesc.

— Taci și urmează-mă, spuse el cu un aer glumeț.

Am alergat cu viteză prin pădure și am văzut acel perete imens de sticlă. Nu, nu-l voi mai sparge, am spus eu în sinea mea, iar Taylor râse.

— Ce e atât de amuzant?

1 e tocmai ai spus. I t lui am spus nimic. Alunei misa părut. I» 1» ai dreptate, poate chiar ești nebun. Mi.1111 îndreptat privirea și am observat că peretele 1 hmi aproape decât calculasem eu. Am pus piciorul pe p și lin cauza vitezei am început să urc. Cum am ajuns silani auzit o conversație venită de jos. Am pus urechea mal aproape de acoperiș. Taylor, care intrase, se întreba unde eram.

I Înde e scorpia de soră-ta? – l-am auzit pe James. Asia chiar că m-a enervat, așa că am început să mă uit după o fereastră cât de mică. Bingo! am găsit una și nu (i, i departe de unde eram eu. Am mers cât de încet am pulul până la ea și am așteptat ca James să fie în momentul potrivit la locul potrivit, la timpul potrivit. Spre noroul meu, se și întâmplă, și ca să fie și mai ademenitor, fem astea era deschisă. Părea o capcană, dar am riscat. Am rtilt cu picioarele pe ceafa lui și cu mâinile i-am prins Mâlul.

Ce spunei?

Ce... vrei să spui? nu am făcut nimic, spuse el, ac diluând fiecare cuvânt.

Ce zici de asta? ai dat de dracu', am spus eu

Imitându-i tonul.

Nu poți face asta, ești o fetiță.

— Un vampir poate face orice, i-am șoptit în ureche și am sărit de pe el.

— Deci, acum crezi?

— Ai ceva împotriva?

— Da, ești prea amabilă ca să fii un vampir.

— Jumătate, l-am corectat eu.

— Nici atât.
— Atunci cum am ajuns pe acoperiș?
— Pe scări, de exemplu.
— Atunci cum am ajuns afară fără să mă vadă nimeni?
— Sunt o mie de posibilități.
— Spre deosebire de tine, eu am putut să urc pe peretele casei fără să o dărm.

— Da, ar trebui să mă arestezi.
— Poate chiar ar trebui.
— Iartă-mă că exist.
— Prea târziu.
— Chiar așa, ce-ar fi să facem un pariu?
— Care este șmecheria? am întrebat eu și mi-am îngustat ochii.
— Dacă câștig eu, nu mai vii pe aici niciodată, spuse el, și Janet îl înghionti tare. Bine, bine, liniștește-te. Ce-ar fi să facem o partidă de vânătoare?

— Bănuiesc că ți-e frică de un joc de șah, am spus eu și ceilalți râseră.

— Lașo. Nu ești cu adevărat speriată, nu?
— Nu aș spune chiar speriată, ci...
— Știam eu, ești o lașă.
— Nu e lașă, adevărul e că ea e... ei bine... vegetariană, mă apără Taylor. Dacă o respecti, îi respecti și principiile.

— Dar nu o respect!
— Bine, uriașule, pot să-mi încalc principiile pentru un nesăbuit ca tine, dar dacă câștig, nu mai ai voie să îmi adresezi niciun comentariu în viața ta, dacă vei supraviețui și luptei de după.

— Tu crezi că eu voi fi bătut de o fetiță ca tine. În plus, dacă câștig eu, vei juca orice joc vreau cu mine.

— Ce zici de azi?
— Eu zic să nu faci asta, te-ai putea răni, încercă Michael să mă oprească.

— Nu mi-e frică de provocări.
— Bine, hai chiar acum, îmi spuse James.
— De acord.

Am mers în liniște până afară, adică eu mergeam în liniște, el distrugea tot ce îi ieșea în cale de nervi. Cum am ajuns afară, l-am întrebat:

— Ți-e frică?

— Nu fi absurdă.

I lude vânăm?

În pădure.

Teritoriu?

Ni-l imitat.

Mine, să începem... am spus eu, dar el mi-o tăie și

Să fugă.

Nici să nu încerci, am spus eu mai nervoasă.

I lipeam prin pădure căutând o pradă cât mai mică, turti neînsemnată. M-am redus la o broască pe care am M În o de picior și am dus-o repede în fața casei unde ne i i-pinu ceilalți. Din nefericire, James mă aștepta acolo cu 1111 r.ls imens întins pe jos. Nu era mort.

Cu asta ai reușit să vii tu? mă întrebă el batjocoritor.

Da, cu minimum de stricăciuni.

Ai pierdut.

Da, am pierdut, ce vrei să jucăm?

Ruletă rusească, spuse el, și rânji, iar mie îmi căzu

Tu glumești, nu.

Stai să mă gândesc, nu.

Sunt încă om...

Pe jumătate, mă corectă el.

Bine.

— Aduc pistolul.

M-am uitat în jurul meu și toți aveau fețe lungite și i. t it de deschise, cu excepția lui Leah. Acel înger cu părul i de culoarea caramelului se holba la mine și rânjea, rânjetul l (mărea încet, devenind amenințător. Ochii ei roșii erau llv. Îți pe mine. Mâinile îi erau discret întinse și era puțin. ipiccată în față. Îmi simțeam broasca din mână tot mai C.uM, parcă era de cincizeci de kilograme. Am prins-o mai i. iiv între cele două degete și am aruncat-o cât de tare am putut. James veni și îi puse Leah-ei mâna pe umăr. Ea să i el rase încet, dar cu privirea fixată pe mine. M-am întors ni spatele, m-am ridicat și mi-am strecurat mâinile prin pilr.

— Ajută-mă, Doamne, să trec și peste asta.

— Ești patetică.

— Bine, atunci încep eu, am spus eu și i-am smuls pistolul din mână.

Mi-am făcut curaj, am dus pistolul și am tras. Noroc chior. Am răsuflat ușurată. James, acum nesigur, se eschivă:

— Uite, îmi pare rău, de ce facem asta? e un joc prostesc...

— Nu, nu, nu, l-am întrerupt eu, eu am făcut-o, o faci și tu.

— Bine, spuse el, și își duse pistolul la tâmplă.

Poc! Glonteale lovi cu putere în capul lui. Am căscat gura și ochii cât de tare am putut. El înjură și Taylor răsuflă ușurat.

— Cine e patetic acum?

— Știi eu de ce ai vrut să fii prima, cine ți-a spus că am aranjat jocul? ți-pă el.

— De fapt, tu însuți mi-ai spus. Și am mai realizat ceva, Taylor avea dreptate, chiar ești trișor. Asta a fost ultima dată când mă joc ceva cu tine.

— Îmi pare rău, ai dreptate.

— Serios? îl întrebă Leah.

— Nu, spuse el, și amândoi râseră.

— Și un câine are mai multă mândrie ca tine.

— Cui îi trebuie?

— Ție ți-ar trebui puțină, puțin mai multă, de fapt.

Telefonul începu să vibreze în buzunarul meu. L-am scos, ignorându-l pe James care tocmai se pregătea să spună ceva.

— Alo?

— Rachel Rosalie Woods, unde ești acum? Te aștept aici de patruzeci și cinci de minute, se auzi vocea furioasă a mamei și faptul că mi-a rostit numele complet nu putea fi de bine.

— Sunt aici aproape, am mers să ăăă, să... cumpăr ceva.

— Să vii imediat aici. Te cronometrez.

— Bine, acum pornesc.

111 închis încet, și la fel de încet am strecurat telefonul litiei Hii în buzunar.

A1 cam trebui să plec...

I >, 1 am auzit, presupun că te bucuri să poți plecai Mm mii așa? spuse James.

Am zis că *ar trebui*, nu că am să plec.

I ce?

Ai probleme serioase, am spus eu și i-am pus mâna l t 11 miir. Toți chicotiră.

Nu mă deranjează cât timp știu că o să ai probleme i = îi iuima

ta.

Pare în regulă, am spus și i-am aruncat o privire și mi i-a Victoriei, care îmi zâmbi.

Mă rog.

C rede-mă, nu voi mai păți nimic rău din cauza ta, î!>l puțin dacă îți știi prioritățile.

Și ce îmi poate face o puștoaică de șaisprezece ani, HIN mg?

Câți ani ai?

Depinde...

I) epinde de ce?

Miologie?

De ce? ai și altă vârstă?

I) epinde.

Atunci biologic.

Nouăsprezece.

Ești sigur?

De ce?

Pari mult mai imatur.

Tu pari mult prea matură, plictisitor de matură.

Sper să înțelegi gesturile mele mature ca acesta... 1111 – pus eu și i-am scos limba.

Doar nu vrei să încep să vorbesc ca pe vremea mea, nu?

Ca pe vremea ta, doar nu ai cincizeci de ani, am spus mi d. mdu-mi ochii peste cap. I-li rânji.

Mai urcă.

Șaizeci.

— Mai urcă.

— Șaptezeci.

— Nici măcar pe aproape.

— Nouăzeci.

— Aproape.

— Nouăzeci și opt.

— Mai coboară.

— Nouăzeci și unu?

— Bingo! Cine e mai matur acum?

— Ghicește.

— De parcă nu ar fi evident...

— Eu, bineînțeles.

— Ce?! Ce?! Ce?!

— Ai întrebat cine e mai matur, nu cine e mai în vârstă.

— Nu ai tu nimic mai special ca mine.

— Pariem?

— Te-am prins. Numai un copil imatur ar paria, spuse el, și o luă la fugă.

— Am fugit și eu, numai că în cealaltă parte. Brusc, mi-am amintit că mama era cu Sandra. Cine știe ce îi putea spune...

— Am auzit zgomot de pași în urma mea. Era Taylor, bineînțeles. Încă nu mă putea lăsa în pace. Știu că nu îl cunoșteam decât de două zile, dar deja simțeam că înnebunesc. Voiam să fiu singură. Am oprit brusc. El nu apucă să oprească în paralel cu mine, așa că a trebuit să îl aștept.

— Te-a supărat James?

— Ce? nu!

— Atunci... de ce ai fugit așa?

— Tu nu o cunoști pe mama. Nu știi ce e în stare să facă, am spus eu pe un ton mai sumbru.

— De ce te protejează așa?

— De ce respirăm? l-am ironizat eu. Odată am lipsit șaptesprezece minute mai mult decât spuseseam. Nu am avut voie să ies din casă o săptămână.

— De ce?

Îi era frică să mă lase singură. De ce?

Când m-am născut, adică atunci când am fost găsii ♥ Inima mea bătea foarte, foarte încet. Adică anormal de tiu H...

M-am prins, mă întrerupse el. Cu excepția asta eram în regulă. Și de-atunci n-am iiii. il fost scoasă din vizor.

Asta e ciudat, când eram mai mic, eu nu am avut I îi ibleme de genul acesta.

— Trebuie să plec, altfel...

— Pot veni cu tine... se oferi el.

— Cum să-i explic mamei mele că am un frate geamăn de mult pierdut”?

— Păi, nu merg ca și fratele tău...

— Ca și ce atunci? Ca și câinele meu de pază? am >. his eu cu sarcasm și am chicotit.

— Nu chiar...

— Nu, te rog nu mă face să fac asta, l-am implorat eu, 1, 11 ol dădu din cap.

— În câteva momente eram în fața casei. Am mers înainlo, lovindu-l tare peste degete după ce a vrut să mă ia de mână.

— Comportă-te ca atare, mama ta e la geam!

— Nu-mi pasă, aproape că am urlat eu, și m-am întins i lupă clanță, dar nu am prins nimic. Mama stătea rezema-IA de ușă cu o expresie ușor amuzată.

— Mamă! Ea își lărgi rânjetul.

— Bună, ia ghici, cum mă simt acum.

— Amuzată?

— Frumoasă încercare! Nu, nu sunt amuzată. Vrei să mai încerci?

— Nu chiar.

— Să intrăm în casă!

N-am mai spus, nimic. Un lucru știam, că dacă mama ra în acea dispoziție, ce spunea ea era lege.

Am intrat și ea a închis repede ușa în urma mea.

— Cine e?

— Un coleg de școală...

— Nu știu de ce, dar am impresia că e mai mult decât un coleg.

— E doar...

— Cum îl cheamă?

Eram între ciocan și nicovală. Să mint sau să spun adevărul?

— Taylor Hunt, doamnă, mi-o tăie el.

Pe unde a putut intra nu știu, pentru că între mine și ușă erau vreo cinci centimetri.

— Nu știi să bați? murmură ea, dar dacă eu o auzeam, în mod sigur că o auzea și Taylor.

Ea mă luă de mână și mă duse în bucătărie. Taylor nu ne urmă, dar îmi făcu cu ochiul. Dacă aș fi putut, aș fi zâmbit, dar eram încă furioasă pe el.

— Domnișoară, nu ai auzit de punctualitate? mă întrebă mama puțin nervoasă, dar eu știam că nu din cauză că am întârziat, ci din cauză că am adus un „prieten” acasă.

— Mamă, recunoaște, nu poți să suporti faptul că eu sunt aici și tu nu.

— Mă rog, poate ai dreptate, poate nu, spuse ea mai calmată, dar

din ce în ce mai curioasă.

— Oricum, de ce ai venit?

— Am auzit de gluma cu accidentul tău.

— Mamă... am spus eu distrasă de Taylor, care începu brusc să-mi facă semne care sugerau să mă opresc:

— Cee?

— Nimic... cred.

— Te-ai schimbat mult de când ai plecat din L.A.

— Da, pe cutia de vopsea scria nuanțator, și...

— Nu mă refer la aspect, știi că mie nu mi-a păsat prea mult de aspect dacă erai în siguranță. Nu, nu e vorba de aspect, e vorba de personalitate, ești *diferită*.

— Nu e adevărat...

— Mai știi prima zi de școală, când ai fugit plângând la mine și ai spus că nu te acceptă nimeni?

A, da, prima zi de școală. E pur și simplu un eveni-Mo ni închis sub lacăt, iar mama tocmai a găsit cheia care șrt 111, 1 facă să mă emoționez. Dar avea dreptate, în L.A., în 1, im un singur *prieten* pe care chiar te puteai baza. Jake.

I i l rare știa mereu cum să facă să zâmbesc.

Mamă, ți-am mai spus, erau doar geloși. I aylor izbucni în răs.

Taci!

Ca răspuns, el începu să râdă și mai tare.

— Taci odată!

Vrei să știi părerea mea? în legătură cu ce?

— Cu *prietenul* tău.

— Da, bănuiesc.

— *N-o să meargă, șopti ea.*

— Ne lași o secundă?

— Sigur.

Am mers direct la Taylor, l-am luat de guler și l-am

II, is pe scări spre camera mea.

— Ce crezi că faci? l-am întrebat eu nervoasă.

— Mă amuzam și eu puțin, nu e mare lucru.

— *Comportă-te ca atare*, l-am citat eu.

— Trebuie să recunoști, nu ne potrivim, se vede clar I pe noi că suntem fra...

— Șșș, ascultă, și spunând acestea, m-am repezit la ușă, 1 am

deschis-o brusc.

Sandra căzu. Taylor căscă ochii și cred că dacă nu ar fi li >st Sandra, ar fi mârâit. Sandra se deșteptă și o luă la fugă. Am împins ușa. *Clic*. Se închise.

— Cum ți-ai dat seama că era acolo?

— Am o grămadă de experiență cu fratele meu din

I „A.

— Cum bine știi, eu nu prea am experiență... Am râs.

— Nu da vina pe mine. Habar n-aveam că eram ce. suntem, dacă pot să zic așa.

— Mă rog. Oricum, trebuie să ajungem din nou la...

— Da, bine, am înțeles.

— Așa că ar trebui să te prefaci un pic.

M-am cutremurat.

— Bine, dar data viitoare când vine, te deghizez în cățeluș, l-am amenințat eu.

El râse.

Am coborât încet scările, sau cel puțin așa am făcut eu. El era total relaxat și cobora două scări odată. Am încercat să îmi coordonez mișcările cu ale lui, ceea ce nu era tocmai simplu. Era foarte imprevizibil. Parcă era un avion pe pilot automat. Am intrat în living și ne-am așezat pe canapea. Un fior rece îmi traversă spatele când el își întinse mâna pe spătarul canapelei. Urlam în sinea mea și știu că asta mi se citea perfect pe față, spre deosebire de el, care stătea comod.

Apoi, începu interogatoriul mamei, care părea că nu se mai oprește. În acele momente, care păreau ore, am stat și m-am gândit ce aveau vampirii atât de special, în afară de calitățile fizice, bineînțeles. Nu cred că aveau nimic special, adică nu cred că percepeau lumea altfel. Poate doar ca o farfurie plină cu mâncare. Mai era o întrebare, care mă măcina. Mai existau și alți vampiri în afară de familia lui Taylor? Adică era și familia mea, dar încă nu eram obișnuită să o numesc așa? Sau altă întrebare, căreia chiar nu-i știam răspunsul. De ce o parte din ea bea încă sânge de om?

Am simțit un ghiont în coaste. Mi-am ridicat privirea și am observat că amândoi se uitau la mine. Probabil că stăteam prea încordată.

— Ne scuzați o clipă, spuse el, și mă trase ușor de mână.

Am urcat câte două scări simultan. Am ajuns în camera mea. Îmi

facu semn să mă așez. Am executat ordinul automat, fiind încă distrasă în lumea mea, pe care eu preferam să o numesc *punctul mort*.

— Ei bine, de ce stăteai nemișcată?

— Eu? Nu stăteam nemișcată, am spus eu, trezită brusc de sunetul vocii lui.

— Ba stăteai. Eram chiar lângă tine. Erai ca o statuie.

Nu aveam cum. Trebuia să mă mișc când respiram MM 1 And?...

Nu respirai.

Nu te cred.

Nu mă crede, dar e adevărul.

Nu sunt eu chiar om, însă trebuie să mă comport ca și unul, nu?

Ai nevoie de niște sfaturi. Măine, când ne vom îmi miiv la școală, nu vei putea să treci neobservată din cauii aspectului tău, iar dacă te vei comporta așa... tot ce pot ml /Ic e că va fi rău.

Sfaturi de la cine?

De la Elaine, se pricepe la asta.

Când? Mama nu va pleca prea curând.

Trebuie să o convingem să plece.

— Dar cum?

O să încerc eu, spuse el, și coborî în fugă scările.

După câteva minute se întoarse cu un rânjel pe față.

— Ai reușit?

— Da, și pleacă chiar acum.

— Cum ai reușit?

— Secret profesional.

— Te rog, spune-mi, te rog, te rog...

— Nu mai insista.

— Dacă într-adevăr m-ai ști cum spui tu că mă știi, ai yll că eu nu renunț, *niciodată*.

— Mă rog.

— Roagă-te... e degeaba.

Am auzit un sunet venind de jos.

Am țâșnit amândoi.

— Taylor, dacă vrei să plec, va trebui să îmi arăți drumul, spuse mama oarecum iritată.

— Desigur, vă duc eu, dacă sunteți de acord, bineînțeles.

Am ieșit.

— Ce anume?!

Privirea îmi fu atrasă de Porsche-ul de culoarea om→ului din fața casei.

— Taylor, sper că îmi poți explica!

— Ce e în neregulă?

— Oo, nimic, doar că Porsche-ul negru din fața casei, am uitat să menționez, NU ERA AICI CÂND AM VENIT!

— E al tău? Întrebă mama surprinsă.

— Da, e al meu, spuse Taylor zâmbind.

— Nu mă înțelege greșit, mă bucur că îl ai, dar că nu era aici înainte, cineva trebuie să îl și adus... și am o presimțire, cine ar putea fi.

Am reintrat în casă și am urcat în grabă spre camera mea. Acolo stătea, pe marginea geamului, sprijinită cu spatele de cadrul ferestrei, nimeni alta decât Elaine. Cea care îmi era cea mai dragă (pe Taylor nu îl pun la socoteală, pentru că era destul de enervant, dar îl iubeam (nu știam de ce; ar trebui să menționez... însă nu puteam spune că mi-e drag), Elaine era aici și niciun James prin preajmă, care să mă scoată din sărite. Era prea frumos să fie adevărat.

— Tu ai venit cu Porsche-ul?

— Da, îmi răspunse acea voce angelică, m-am gândit că nu ai vrea să vină altcineva.

— Mersi, am mimat eu din buze, iar ea zâmbi.

— Ai vrea să o încerci? spuse ea și aruncă o cheie în aer, după care o prinse înainte să îi ajungă în palmă.

— Nu că nu aș vrea, dar... nu am permis, și, oricum, Taylor a luat Porsche-ul...

— Cine a zis ceva de Porsche-ul lui Taylor?

— Dar cu ce...?

— Cu mașina mea, spuse ea, și îmi arătă cu degetul pe fereastră.

Am făcut un pas mare până la fereastra alăturată celei de care se sprijinea Elaine și am deschis-o. M-am aplecat ușor peste ea. Privirea îmi fu furată de Audi-ul albastru din fața casei. Era micuț, conceput clar pentru viteză.

— Prinde 200 pe oră, mă ispiti ea.

— Ești sigură că nu ne va opri nimeni?

Nu ai cum să oprești mașina asta, spuse ea, iar eu f în lanjit drept răspuns.

Poate. nu, nu ar trebui... dar totuși...

Nu ai cum să provoci vreun accident, te asigur.

De unde știi?

Nu e nimeni pe stradă azi, nici pietoni, nici șoferi. Mi-am mușcat buza.

Nu strică să încerc. 111 jumătate de secundă m-am trezit în mașină, cu cen-Itiii pusă. Am băgat cheia în contact și am apăsat pedala mi putere pentru că eram foarte entuziasmată. Mașina i-i. mi, dar nu era deranjant, cum era la mașina lui James. V mișca lin pe străzile goale din Juneau, iar motorul tor-I în rao panteră. În scurt timp am ajuns la casa cea mare și înșii: prin *scurt timp* nu mă refer la cincisprezece minute.

Îl hi Irei.

Supercursă? șopti Elaine și ieși din mașină. Am inspirat adânc, pentru că nu o mai făcusem în ul-llinele trei minute și am ieșit din mașină, trântind ușor portiera.

— Nu am mai făcut asta înainte, m-am bâlbâit eu.

— Tu glumești, nu?

— Nu chiar...

— Păi atunci, cum o să conduci mașina ta?

— Nu am mașină, de fapt.

— Nu *aveai* mașină, mai exact...

— Ce vrei să spui?

— Vezi husa aia? Întrebă ea și îmi făcu semn către capitolul celălalt al garajului. Am privit peste toate cele vreo /oce mașini și privirea mi se izbi de o husă roșietică de la i. Înăutul acelei încăperi imense.

— Nu, nu se poate, dacă aia e o mașină, nu e a mea.

— Ba da.

— Cum îți închipuiai că o pot accepta? am izbucnit eu.

— E un cadou.

— Pentru ziua mea, dar abia vă cunosc.

— De fapt, ne cunoaștem de aproximativ șaisprezece ani. Și, oricum, dacă și Taylor a primit același lucru, mă gândeam că... spuse ea cu o voce inocentă.

— Nu mă înțelege greșit, dar eu nu sunt Taylor, eu... eu nu pot compara faptul că eu vă cunosc de două zile cu faptul că Taylor vă cunoaște de șaisprezece ani. El a crescut aici, vă cunoaște, eu... eu nici măcar nu știu de ce sunt aici, am spus gesticulând.

— Ești una de-a noastră acum.

— Cum adică? Ce am eu atât de special? Pun pariu că dacă nu veneam aici, nimic nu se întâmpla, am spus eu mai mult pentru mine.

— Dar ai venit, tu ești aici, nu mai e cale de scăpare.

— Atunci de ce am primit acest cadou, pe care nu-l voi accepta, acum?

— Credeam că te vei bucura să poți să mergi singură acasă după ce vei afla astăzi.

— Dar de ce nu pot merge pe jos?

— Vei sta aici până târziu.

— Hei la toată lumea! ne salută Taylor, care tocmai intră pe ușa garajului.

Amândouă ne-am uitat aspru spre el.

— Am spus ceva greșit? replică el cu vinovăție în voce.

Privirea mea îl privi cu seriozitate, încercând să-i spun să plece, dar el nu înțelegea. Se uită la mine, iar eu mă uitam la el.

— Ieși! am spus eu într-un sfârșit, iar el o luă la goană spre ușa care ducea spre casă.

Amândouă am chicotit, amuzate de situație.

— Chiar era nevoie de asta, m-am apărut eu.

— Știu, crede-mă, știu. Dar să vezi când era mic ce neîndemânatic era.

— Cum așa?

— A învățat să vâneze abia la 5 ani.

— Și era normal să vâneze de la...

De când se născuse, dar pentru că erați un caz spe-l mI...1 trebuit să vă sedăm pe amândoi, și pe mama voas De ce?

Pentru că era periculos pentru ea. Dar pentru un vampir nimic nu e imposibil, sau cel Cm în așa a spus Taylor.

Ea nu era vampir când v-a născut. Vampirii nu pot HviM copii. Corpul nostru rămâne la fel de când ne translirmâm pentru totdeauna.

— Deci, eu eram sedată când... nu știu ce s-a întâmplat până când m-am trezit în spital.

— Poți să nu crezi, dar nici noi nu știm ce ți s-a întâmpini.

— Poți să-mi povestești mai amănunțit, te rog?

— E cam dramatic, ei bine, spuse ea, și trase adânc aer lîi piept, *mama și tatăl tău*, și cu voi bineînțeles, erau, scuze, i, îți în Anglia.

— De ce?

— Trebuiau să meargă mărturie în legătură cu *copilul* are urma să se nască. Nu știau că vor fi gemeni.

— Am înțeles, continuă.

— Ei bine, atunci erau pregătiți, tatăl tău mai mult ca 'ni lupte pentru *acel copil*.

— De ce trebuiau să lupte?

— Nu era permis ca un muritor să afle secretul vampirilor, și nici să fie copii necontrolați.

— La setea de sânge te referi?

— Da. Să continui, e mai urât de aici.

— Da, vreau și am dreptul să știu.

— Desigur. Ei bine, s-au dus la acești vampiri, conducătorii, pentru a nu risca un conflict uriaș. Ei nu au fost de icord, și... mama ta a avut mult de suferit. De aici și povestea cu Leah...

— Ce a făcut Leah? i-am spus numele printre dinții strânși.

— E greu de crezut, dar ea i-a ajutat pe părinții tăi cu prețul vieții sale.

— Dar e în viață.

— Vampirii nu sunt în viață, spuse ea sobru.

— Păi stai chiar în fața mea.

— Nu mă refeream că nu suntem în viață la propriu, ci la figurat.

— Adică aceleași prostii pe care le spunea Taylor?

Îmi aruncă o privire tăioasă.

— E pentru că ați ucis atât de mult? E o prostie, cea mai mare pe care am auzit-o până acum. Nu crezi că e îndeajuns să dați vina pe voi?

— Dar pe cine să dăm vina, dacă nu pe noi?! se răsti ea.

— Ei bine, scuză-mă că nu am nicio idee, am țipat eu aruncându-mi mâinile în aer.

Ea nu mai spuse nimic și dispăru pe ușă. Am pornit după ea. În timp ce traversam sala mare de la intrare, am observat că nimeni nu era acasă. Mă gândeam că nici mașinile nu erau în garaj. M-am grăbit să urc scările, iar când eram la ultima scară, o umbră fantomatică îmi apărură în față. Am țipat ascuțit, mi-am strâns mâinile în pumni și, din reflex, am început să dau tare după ea.

— Auuu! Ce-am mai făcut? se auzi vocea lui Taylor.

Am început să râd când am văzut ce i-am făcut. ABSOLUT NIMIC, adică, nu avea nicio urmă, ceea ce mă miră pentru că eu am dat foarte tare.

— Ce i-ai făcut lui Elaine? Întrebă el supărat.

M-am oprit brusc din răs. Am ridicat ambele sprâncene în semn că nu i-am făcut nimic.

— Nu ți-am spus să nu te bagi? spuse el aspru.

— Nu! Uite, am spus eu și am inspirat adânc, acum nu mai e vorba doar despre tine. Nu mai ai dreptul să fii supărat. Dacă nu e vina ta, nu ai dreptul să dai vina pe tine.

— Ha, spuse el ironic, n-am înțeles nimic din ce ai spus!

— Pentru că nu ai fost atent. Lasă-mă, mă duc să vorbesc cu Elaine, am spus eu și am încercat să-l dau la o parte.

Nu! Nu te las să te duci din nou!

Chiar crezi că aș răni-o intenționat?

Nu intenționat, dar ai răni-o dacă ai merge acum la

Nu mă poți opri!

Am încercat să fug pe lângă el, dar el fu mai rapid. MR prinse de mână și mi-o trase la spatele lui, Me K'îndumi-o. Am încercat să dau foc la ceva, l „lt>sindu-mă de mâna dreaptă, dar mi-o imobiliză și pe ti. sista. Am început să dau din picioare simultan, ca un pil mic. El însă mă strânse și mai tare, până ce durerea la insuportabilă, așa că, încet-încet, am început să cedez. Mii închis ochii și am deschis puțin gura. M-am lăsat ușor ” podea. El îmi dădu drumul, iar când sângele începu iar în mi circule prin vene, mâinile aproape că îmi paralizară, înțindu-mă eliberată, am luat-o la fugă. Lacrimile îmi inundară ochii în timp ce fugeam prin pădurea deasă. Nu l'Lingeam fiindcă ținea la ea mult mai mult decât la mine, Îi – i era evident de vreme ce o cunoștea de șaisprezece mi. Nu, nu de aceea plângeam, plângeam pentru că m-a lAnit, nu numai fizic, dar și psihic. Nu îl cunoșteam de mult, dar nu părea în stare să mă rănească. Poate tot ce pusese el erau minciuni. Dar de un lucru eram sigură: nu eram fericită, mai bine zis nu *mai* eram fericită aici. Dacă voi afla că e o farsă, voi pleca imediat în L.A.

În timp ce cugetam intens la aceste lucruri, am căzut. O piatră de dimensiuni destul de mari mă blocă pentru o secundă și mă făcu să mă gândesc la un lucru vital pentru hotărârea pe care urma să o iau. Ce ar fi fost dacă nu i-aș fi cunoscut? Aș fi rămas aici. Nu îi voi lăsa pe *ei* să îmi influențeze destinul. Eram ce eram și trebuia să accept asta. I poate nu eram un vampir. Poate eram un vampir care nu aparținea grupului acela. Dar de ce m-ar fi mințit? Trebuia să recunosc că semănăm foarte bine cu Taylor. Poate doar mă juca pe degete. Din câte văzusem în

ultima zi, vampirii erau buni mincinoși.

— Ceva umed și cald îmi atrase atenția. Era sânge care țâșnea din brațele mele. Nu puteam să cred. În ultimele două zile sângerasem mai mult decât în toată viața mea. Era, desigur, o strategie de a mă distruge dându-se drept familia mea. Corpul începu să-mi trepideze, iar falca mi se încleștă. Am simțit ura care îmi trecea prin vene și mi-am jurat că nu voi mai avea de-a face cu vreunul din acele personaje sinistre, și mai presus de toate cu însușirile rele pe care mi le puteau da, erau mincinoși. De când am aflat că, de fapt, fusesem adoptată la doisprezece ani. De atunci nu suportam minciuna. Așa s-au dus și speranțele mele, chiar credeam că sunt un om, acum am crezut că sunt un vampir, ceea ce se putea încă, dar...

Țâr, țâr, țâr! Telefonul mă trezi din transa în care eram. Am deschis clapeta, și m-am uitat la ce scria. *Număr necunoscut.*

L-am lăsat să sune până când mă enervă sunetul lui anost.

— Alo! am țipat eu furioasă.

— Vă merge... frigidul, se auzi printre hohote de râs.

Am luat telefonul și l-am aruncat cât colo. Se lovi de zidul unei case și se făcu țândări. A mers, mă simțeam mai bine, dar era vai și-amar de cel care mă sunase, dacă aflam cine era. Acum nu aveam timp, mâine începea școala, iar eu aveam teme de făcut. Aproape că am tropăit până acasă.

Când am ajuns în fața ușii, mi-am făcut griji pentru Sandra. Nu eram genul de persoană care își controla bine nervii. Am izbit ușa de perete și am intrat repede în hol fără să mă obosesc s-o închid. Am tropăit până în bucătărie. Pe masă era un bilet.

Nu mă aștepta.

Vin deseară.

Poți să faci orice vrei cu casa atâț timp ce nu distrugi nimic.

Sandra.

— Foarte amuzant! am urlat eu. Crezi că îmi arde de glume!? Ar fi ultimul lucru pe care l-aș face în momentul aua! Și să știi că nu am probleme cu distrusul și cu nimic altceva, și ar trebui să mă opresc să tot vorbesc singură! am spus eu realizând că n-am pe nimeni în preajmă.

— Cioc! Cioc! se auzi de afară.

Ce noroc pe mine, mi-am spus eu, cineva pe care să-l jKxnesc.

Am pornit spre ușa de la intrare, și am închis-o fără să m.1 uit

cine e. Se auzi o bufnitură. Ușa ieși din balamale și 1 prăbuși în afară. Poate chiar aveam probleme cu distrusul.

Am fugit repede și am ridicat ușa. Nu mă așteptam să fie altcineva decât Taylor.

Era un băiat cu fața foarte cunoscută. L-am ajutat să

(f) ridice.

— O cauți pe Sandra? l-am întrebat eu după ce s-a dumerit puțin.

— Da... este acasă? spuse el privindu-mă.

L-am ignorat.

— Va trebui să aștepti puțin, e plecată. Dacă vrei să iniri, ești invitatul meu.

— Nu ți-a spus când vine?

— Nu chiar, nu prea mă bag în viața ei. Eu abia aștept S, 1 se termine semestrul.

— Da, e greu la școală.

— Da, am mințit eu. Te conduc sus, iar eu trebuie să mă întorc să repar ușa.

— Pot să te ajut, dacă vrei.

— Nu, mersi, nu cred că e nevoie.

— Ești sigură că ești în stare?

L-am împins până în camera Sandrei.

— Stai aici, vin și eu imediat.

Am coborât în grabă scările. Am privit ușa un moment. Nu părea să fie o problemă.

Am ridicat-o cu ușurință și am introdus-o în ambele balamale. Am fugit repede sus, iar el se juca pe calculatorul Sandrei. Am încuviințat din cap. Am plecat spre cameră fără să mă gândesc la ce ar putea face dacă ar sta prea mult singur. Dar nu-mi puteam scoate din cap cele întâmplate mai devreme, și, oricum, dacă dădea să facă ceva, i-o luam înainte.

Am încercat să mă concentrez la le mo, dacă începeam să mă las pe tânjală din prima săpt AmAnă oare urma, profesorii mă vor eticheta. Nu aveam de c-o să mă stresez. Noii profesori nu ne puneau la încercare, lira doar o recapitulare din ciclul gimnazial. Cea mai ușoară întrebare era câte laturi și unghiuri egale are un triunghi isoscel. Erau chestii pe care în L.A. le-am învățat în ciclul primar. Ei bine, nu chiar, dar erau lucruri elementari.

Deodată am auzit bătăi repetate în geam. Le-am ignorat. A mai durat un minut și se repetară. Și tot așa, până ce, subit, se opriră. Am mers apăsând către geam. L-am deschis și am văzut că era o scrisoare. Am luat-o între primele trei degete, și am închis geamul. Plicul îi era adresat lui Rachel. Era scris cu alb pe negru.

Am deschis scrisoarea, în ea scria:

Rachel.

Să nu crezi că am vrut să te rănesc, nu credeam că ești atât de sensibilă. Nu e vina mea că atunci când îi făceam asta lui James, el abia simțea. Nu am intenționat să îți fac vreun rău. Te rog să vii înapoi.

TAYLOR

Am mers la geam și am scos capul fără să mă uit în jos.

— Găsește-ți altă fraieră care să te mai creadă! Nu vreau să mai am nimic de-a face nici cu tine și nici cu familia ta mincinoasă, am completat eu în mintea mea.

De jos se auzi un geamăt. Am pufnit. Cum să nu. Acum îi pare rău că m-a rănit, dar dacă nu voia să plec, trebuia să vină după mine când avea ocazia. Ceea ce nu știa, el și familia lui, pe scurt, *ei*, e că pe oameni nu îi poți cumpăra cu lucruri. O mașină era ultimul lucru care îmi trebuia. Dacă voiam o mașină, puteam să mi-o cumpăr. Nu aveam nevoie de banii lor. M-am întors către ușă.

trăinul care se dusesese să își facă de lucru la computerul – andrei stătea sprijinit de tocul ușii.

— Nu știam că ești atât de nebună încât să strigi la nimic pe geam, spuse el cu o falsă urmă de părere de rău în voce.

— Nu-mi forța mâna, am mârâit eu.

— Nu te enerva.

— Ți se pare ție că sunt nervoasă? am spus printre dinții înțeleștați.

— Nu crezi că ești prea agitată ca să rămâi în Alaska?

— Nu crezi că nu ești în postura în care să-mi dai mie sfaturi?

Am strâmbat din nas.

— Credeam că ai nevoie de niște sfaturi serioase, mai ales în privința aspectului.

— Știi, e și casa mea.

— Și ce?

— Cât timp ești pe teritoriul meu, pot să te și împușc și se consideră autoapărare, nu că te-aș lăsa să scapi atât de ușor...

— Nu ai curajul să mă rănești, o văd în ochii tăi, ești slabă, șopti el ultimele cuvinte și inspiră.

— Slabă? am întrebat eu cu vocea tremurândă, la ce te referi?

— Nu ai cum să știi, te-au mințit, nu-i așa?

— Depinde... cum... privești lucrurile, am spus eu, nevrând să recunosc.

— Nu e ușor când se inversează rolurile, când prada devine vânător, și... invers, spuse el, și se teleportă lângă mine.

— E riscant când cineva se apropie atât de mine. Sunt foarte imprevizibilă.

— Eu nu sunt un *om* obișnuit, spuse el accentuând cuvântul om.

— Nici eu, dar nu sunt un monstru, i-am răspuns eu.

— La ce fel de monstru te referi? mă întrebă el, șoptind.

Mi se tăie respirația. El *știa* la ce mă refeream.

I e viei iii-Ici minv? am țipat eu.

fi itliii prinui dată, simțeam pericol adevărat. Pentru pl ii11 = 1

(Irifl de, 111.1 venisem în Juneau, îmi doream ca i riyloi nA în acolo.

Nu e vi II Im că vreau ceva de la tine, continuă el tot șoptit.

Atunci» le ce ești aici? am spus eu tot șoptit ca să iml ANcunil frica din voce.

Să mărtsluur i a nu te alături clanului Hunt.

Rosti numele printre dinți. De ce? am spus eu cu mai mult curaj, ți-au făcut ceva?

El mârâi și mă lipi cu un braț de perete.

— E pentru binele lor. Transmite-le că sunt mult mai puternic decât înainte.

Am ridicat o sprânceană.

— Nu prea pari așa de puternic, am spus eu încrezătoare, iar el mă lipi și mai tare de perete. Pari mai degrabă speriat.

— Nu sunt speriat de acei trădători. Nu întinde coarda, fetițo, spuse el nervos, nu-mi controlez prea bine furia.

— Asta e bine, pentru că nici eu, am răspuns eu pe același ton furios.

El mârâi afundat și îmi dădu drumul.

— Să le spui să se aștepte la un atac prin surprindere.

— Asta a sunat de-a dreptul stupid.

— Tu doar să le spui, ai înțeles!? țipă el.

— Din partea cui, mă rog?

— Din partea unui vechi prieten.

— Ghici ce? eu nu mai vreau să am legătură cu ei. Poți să faci un efort să-ți transmiți singur mesajul! Sau dacă chiar vrei să-i surprinzi, nu le da de veste.

El nu mai spuse nimic. Dispăru.

— Mi-am dat seama că încă țineam între degete scrisoarea lui Taylor. Mi-am strâns mâna în pumn cât de tare am putut, să văd dacă mai puteam. A funcționat. Ghemotocul alb fu cuprins de un mic mănunchi de foc și apoi se transformă în scrum.

CEARTA

— Ce complicat! am strigat eu.

Totul era atât de ușor când eram la Los Angeles! Aici totul era atât de complicat! Poate și pentru că nu erau părinții mei aici să-mi dea sfaturi. Și-atunci mi-a venit în minte motivul real pentru care venisem aici. Tocmai ca să scap de părinți. Trebuia să ies din acel spațiu. Trebuia să existe un loc în acel infern care să fie liniștit. Imediat mi-a venit în minte parcul micuț unde l-am cunoscut prima dată pe... *el*.

Am fugit pe scări fără să mă gândesc. Mi-am luat haina de pe cuier și doar mi-am aruncat-o pe umeri. Am pornit în jos pe strada pustie, știind drumul spre poștă de când mi l-a explicat Sandra. În acel moment, mi-a venit în cap că acel dar de la mama era încă la poștă. M-am gândit că nu strică să fac o plimbare până acolo.

Am intrat în clădirea albastră și am așteptat la coadă. Era uimitor câți oameni erau acolo. Un tânăr cam de vârsta mea scoase un sunet de dezamăgire. Am chicotit. El se uită la mine și îmi zâmbi. I-am răspuns la zâmbet cu un chicotit scurt. Cât am mai așteptat la rând, el făcea tot felul de fețe ca să mă facă să râd, iar eu eram chiar amuzată.

— Domnișoară!/? se auzi o voce înțepată.

Mi-am luat privirea de la băiat și mi-am aruncat-o spre locul de unde venea zgomotul.

— Da?

— Ce doriți? spuse ea evident enervată și își dădu ochii peste cap.

— Aaa, am un colet pe numele Woods.

— Da, imediat, spuse ea, și se duse spre o altă încăpere.

M-am întors către băiat și i-am făcut cu ochiul.

— Pofțiți, se auzi aceeași voce înțepată care mă întrerupse înainte.

— Mulțumesc, am mimat eu cu buzele, și am luat pachetul care nu era prea mare, nu era exagerat, cum făcea mama de obicei.

M-am îndreptat spre ușă cu pachetul sub braț și când am ridicat mâna să împing ușa, băiatul misterios își puse mâna peste a mea ca să îmi deschidă. Bineînțeles că eu mi-am tras imediat mâna de rușine, dar el nu o făcu. Puteam să pun pariu că eram roșie la față. Era o premieră pentru mine. Am ieșit fără să mă uit la el. Am încercat să-mi scot imaginea lui din cap, nu avea rost să-mi mai amintesc de el. Era prim. i și ultima dată când îl văzusem. Am încercat să-mi îndrept atenția spre parcul de care mă apropiam. Norii cenușii erau aproape, dar nu-mi păsa deloc. M-am așezat pe o bancă, mi-am lăsat capul pe spate și am închis ochii. Am stat zece minute așa, fără să fac nimic.

Apoi am auzit zgomot de pași. Am rămas nemișcată. Nu avea rost să mă uit cine era. Zgomotul se estompă. Am simțit o mică mișcare și o scârțâitură pe banca pe care stăteam. Am deschis ochii și am văzut fața care-mi era deja cunoscută și pe care nu mi-o scosesem din minte din momentul din care am văzut-o pentru prima oară. Era același băiat. Mă urmărea. M-am ridicat și m-am îndreptat spre aleea îngustă care ducea spre o lumină pală. Am mers câțiva metri și m-am uitat înapoi. El mă urmărea. Mi-am întors privirea și am chicotit. Am înaintat, încercând să par curioasă de lumina din față și m-am lăsat atrasă de ea. Mergeam din ce în ce mai repede, până când am ajuns aproape să alerg. El mă urma și rânjea. Am ajuns în acel spațiu deschis în care se afla o fântână arteziană uriașă și am fugit automat spre ea ca să o admir. M-am așezat pe marginea ei. El veni și se așeză la un metru distanță de mine. Fântâna avea forma unui cerc, deci eu nu-l vedeam, dar eram convins că el mă vedea. Au mai trecut cinci minute, el venind din ce în ce mai aproape.

— E chiar ciudat, nu crezi? mă întrebă.

— Ba da, cine ești? l-am întrebat eu curioasă.

Nu spuse nimic, doar stătea și se uita la mine. Mi-am aplecat cu o mișcare scurtă capul înainte ca să-l grăbesc. Îi luă o clipă și își scutură ușor capul.

— Aaa, eu, numele meu, ăăăm, am uitat, ad... adică nu am uitat, dar eu...

— Am chicotit. El se holba în continuare la mine. De bună seamă eram foarte ciudată pentru el. l-am zâmbit, el se cutremură, dar nu în sens rău, ochii i se luminară. Am continuat să-i zâmbesc, până ce el își

dădu seama ce vreau de la el.

- Eu... eu sunt... ăăă, Chris.
- Eu sunt Rachel, am spus eu.
- Nu te chema cumva și Rosalie?
- Ba da, cum de știi asta? nu am mai spus nimănu.
- Eu, ăăă... am auzit catalogul la școală.
- Mergem la aceeași la școală? am întrebat eu surprinsă.
- Da, ora de engleză o facem împreună... cred.
- Ai fost atent la numele meu?
- Nu chiar, dar... am auzit ultimul nume din catalog.
- Sunt ultima?
- Da, așa cred.
- N-am observat.
- Pot să-ți spun Rose?
- Sigur, cred... eu n-am nicio problemă cu asta.
- Dacă vrei să-ți spun Rachel, atunci...

L-am întrerupt pentru că am simțit ceva. Ceva îmi zgudui corpul la figurat, bineînțeles.

Am întins o mână spre locul frisonului și am închis ochii. I-am deschis brusc: *Chris* se uita speriat la mine.

- Sper că nu întrerup, se auzi o voce dureros de cunoscută.

Mușchii mi se încordară la maxim, iar capul mi se întoarse automat către locul de unde venea sunetul. Fierbeam pe dinăuntru, atât de tare încât aproape o simțeam. Am început să tremur. Trepidam. Am observat că apa din fântână fierbea, poate la fel de mult ca și mine. Mă uitam clar spre chipul lui Taylor, când la un moment dat l-am împins pe Chris, iar el căzu lângă fântână. Apa fierbinte se ridică într-un val și se îndreptă spre Taylor, dar el mișcă doar puțin mâna și apa se opri în aer.

- Surioară, mă faci să mă simt nedorit aici.
- Te poți baza pe mine întotdeauna pentru asta.
- Hmm, chicoti el, știi bine că secretele trebuie păstrate.
- Acum nu mai este un secret. Trebuia să știi că nu te poți baza pe mine, și, oricum, nu i-am spus nimic... încă.
- Încă? Tu chiar nu realizezi ce faci?
- Ce, este vreo problemă dacă află el?
- Știi ce se întâmplă cu oamenii care află.
- Ce? îi ardeți pe rug? l-am întrebat eu ca să-l forțez.

— Nu tocmai, dar e foarte asemănător cu asta.

— Dacă va afla toată lumea, nu veți mai avea unde să vă ascundeți.

— Să *ne* ascundem, și tu faci parte...

— Nu cred. Și, oricum, tu nu ai cum să treci de mine ca să-l rănești.

— Nu va fi nevoie. Dar, pentru siguranță, cu cine ai vorbit despre vânătoare... și restul?

Am tras adânc aer în piept și am răspuns:

— Cu Greenpeace.

— Nu e amuzant.

— Nu, ai dreptate, nu e amuzant. Ceea ce faci tu e amuzant.

— La ce te referi?

— Tu ții acea apă în aer și mă întrebi dacă există posibilitatea ca el să afle ceva, am spus eu și am arătat spre Chris, care părea că își face ultima rugăciune.

El lăasă mâna jos, iar acel val mare de deasupra mea se revărsa tot pe mine. Am țipat.

— Nu sunt o persoană calmă, am urlat eu la Taylor.

Am dat foc la câteva tufișuri și verdeață din spatele lui.

— E un sacrificiu al naturii, pentru tine, prostule! am urlat eu.

— Acum e vina mea? îmi strigă el înapoi.

— Ei bine scuză-mă că nu-ți poți controla acea amărâtă de putere. Acum stinge asta dacă poți.

— De ce eu?

— E vina ta că eu trebuie să stau acum udă, iar tu încă nu ai luat foc.

— Ce amuzant arăți.

— Ce amuzant o să arăți tu cu corpul ars de tot!

— Și cu ce apă ar trebui să sting focul?

— Folosește apa din capul tău plin cu prostii. Ar trebui să fie destulă.

— Ce amuzant!

— Găsești tu o soluție, deși va trebui să stai aici până mâine.

— Termină odată. Tu le-ai aprins, e vina ta.

— Ești chiar atât de incompetent? am spus eu și am întins mâna spre foc și m-am concentrat asupra stingerii lui.

— Uau, se auzi din spatele meu.

— Știe, va trebui eliminat.
— E vina ta, ce-ar fi să te eliminăm pe tine?
— Îți garantez că nu va supraviețui.
— Ce-ți pasă ție de viața mea?
— Deci, îl plăci.
— Nu-l plac, am spus eu rușinată, dar m-aș putea lipsi de un sacrificiu.

— Și dacă aș muri eu, nu ai fi dezamăgită.
— Stai... nu.
— Sunt profund dezamăgit, să știi, se prefăcu Taylor. Mi-am îngustat ochii.

— Ai tu o soluție? mă întrebă Taylor.
— Pentru ce? am întrebat eu confuză.
— Pentru el, spuse el, și arată spre Chris.
— Care e problema?
— Păi el acum știe că suntem vampiri.
— Ce naiba faci? nu știa. Ești un idiot. Acum e vina ta.
— Nu i-ai spus? mă întrebă Taylor alarmat.
— Nu, asta încercam să-ți spun. Dar acum știe tot. Din cauza ta.
— De aceea trebuie eliminat.
— Nu, nu, nu, nu, nu, nu, am spus eu de parcă ar fi fost un singur cuvânt, tu trebuie să fii eliminat.

— De ce? întrebă el enervat.
K periculos. Ai putea să mai spui cuiva, cu gura ta mare.
— Lî vina ta, în l-ai adus aici.
Ce e așa special în locul ăsta? Stai puțin, cum de tu știai unde sunt eu, atunci?

El ridică din umeri.

— M-ai urmărit, nu-i așa?
— Nu... eram în trecere.
— Și te-ai gândit să mă verifici?
— Nu chiar, am venit să-ți aduc lăntișorul înapoi.

Instinctiv, mi-am dus mâna la gât. Lăntișorul pe care l-am primit de la Taylor când ne-am întâlnit pentru prima oară nu era. El îmi aruncă ceva foarte rapid, dar îndeajuns de bine ca să-l pot prinde. L-am prins și m-am uitat la el ceva timp. Apoi palma mi s-a închis automat și mi-a luat foc. Lanțul se făcu praf, iar eu l-am presărat pe trotuarul de sub mâna mea.

- Acum, că am terminat și cu asta, să continuăm.
- Nu trebuia să faci asta, îmi spuse Taylor îngrijorat.
- De ce? am întrebat eu curioasă de ce era el îngrijorat pentru

mine.

- Așteaptă, poate nu s-a întâmplat.
- Ce?!

Cum am terminat de spus acel cuvânt, o durere îmi cuprinse brațul. Era ceva insuportabil. Brațul începu să-mi paralizeze, iar durerea se îndrepta în sus, spre gât.

— Oh, nu, se întâmplă, iar, spuse Taylor de-a dreptul îngrijorat, și se teleportă lângă mine.

Își apăsă mâna tare pe partea dreaptă a gâtului meu.

— Veninul traversează corpul tău foarte repede. Trebuie să acționăm rapid. Poți să te miști?

Am dat afirmativ din cap. Mă ajută să mă duc și să mă așez pe marginea fântâniei.

— Trebuie să-l chem pe Michael.

Am început să dau din cap în sens că nu vreau.

— Vrei să fii un vampir cu normă întreagă?

Am dat din cap că nu.

— Atunci trebuie să faci cum spun eu. Nu vei păți nimic, nici data trecută nu ai pățit.

— Data trecută? m-am chinuit eu să întreb.

— Aceea cheie pe care o aveai era plină cu venin.

— Dacă... îndrăzni Chris să întrebe... dacă pot să ajut cumva?

— Da, vino aici și ține-o de gât.

El veni încet.

— Vino odată, țipă Taylor la el, iar eu am tresărit. Iertare, se scuza el.

— Ești sigur de asta? îl întrebă Chris.

— Trebuie doar să o ții până vin, ai fi surprins să vezi cât de repede pot să mă întorc.

— Bine, spuse Chris speriat.

Taylor îmi dădu drumul la gât și îi arătă lui Chris de unde să mă țină.

— Să nu te panichezi, veninul se împrăștie și așa foarte repede în corpul tău, iar dacă te mai și agiți, va fi și mai rău.

Am dat afirmativ din cap. Taylor dispăru, iar eu am încercat să

mă relaxez. Pe fața lui Chris se citi îngrijorare, chiar dacă trupul lui părea calm. Durerea se estompă, iar eu nu știam dacă era un lucru bun sau rău. Începu să se retragă spre brațul meu. Nu mă simțeam diferit, așa că am mai așteptat un pic. Durerea dispăru de tot. Am încercat să mă ridic, dar Chris mă mai ținea de gât.

— Poți să-mi dai drumul acum.

— Nu, nu cred că pot.

— De ce? Te sperie?

— Sincer, da.

— N-o să pățești nimic.

— E mai bine să ne asigurăm, spuse el prefăcându-se speriat mai mult pentru el decât pentru mine.

— Deci, unde am rămas înainte să ne întrerupă... frățiorul meu drag?

— Nu mai țin minte, dar pot să te întreb ceva?

— Desigur, întreabă.

— Cum de sunteți voi frați?...

— Gemeni, am spus eu, iar el făcu ochii mari.

— Bine, dar pot să continui?

— Da.

— Cum de voi sunteți gemeni și tu ești nouă în școală, iar el nu?

— Am fost despărțiți la naștere.

— Uau, cred că ești bucuroasă că l-ai găsit.

— În extaz, am spus eu ironică. îl urăsc.

— De ce?

— E un mincinos.

— Dar chiar îi pasă de tine.

— Da' de unde. Vezi asta? am spus eu și i-am arătat mâinile pe care Taylor mi le rănise.

— El a făcut asta? Ce i-ai făcut? întreabă el amuzat.

— Ți se pare amuzant, am spus eu și am mârâit din gât. Poate vrei și tu aceleași semne ca și mine.

— Mi le-ai face?

— Dacă vrei atât de tare...

— Vreau să zic, m-ai răni?

— Sincer, nu.

— De ce m-ai apărât?

— Nu știu. Nu am mai apărât oameni așa înainte, doar animale.

— Ești membră Greenpeace?

— Da.

— Nu se poate, și eu.

— Serios, ești vegetarian.

— Da, tu? Adică ce întrebare...

— Da sunt vegetariană.

— Adică ești un vampir vegetarian. Ca în filmul ăla. Din ăla care bea doar sânge de la animale?

— Nu, am spus eu accentuând cuvântul, sunt o vegetariană în adevăratul sens al cuvântului, și, apropo, îmi place filmul ăla.

— Și mie, dar cum de ești totuși vampir vegetarian? Parcă sunt antonime. Sună ciudat.

— Știu, dar e foarte dificil... să te abții, chiar în momentul ăsta, am spus eu încercând să fac o glumă.

El se trase mai departe de mine, speriat

— Glumeam, glumeam, calmează-te. Nu am gustat sânge decât o dată în viața mea, și nu mai am de gând să o fac. Dar tu știi că eu și fratele meu suntem doar pe jumătate vampiri.

— Nu, nu știam. Ce înseamnă asta?

— Crede-mă că nici eu nu prea știu. Dar pregătește-te pentru judecată.

— Ce?

— Se vor gândi mult și bine dacă să te omoare sau nu.

— Ai promis că nu voi păți nimic.

— Nu vei păți nimic. Vei fugi în Canada, iar eu am să încerc să-i conving că te-ai mutat în sud. Până ce ei te vor găsi tu vei fi bătrân și vei sta într-un azil.

— Nu-i deloc amuzant.

— Cred că acel venin mi-a ajuns la creier, nu am mai glumit atât de mult în viața mea. Nu sunt tocmai o fire glumeață.

— Știi ce mi-aș dori eu?

— Nu, ce? am spus eu neștiind ce răspuns aiurit voi primi.

— Mi-aș dori să fiu și eu vampir.

Am înghețat, nu puteam să cred. El avea o viață normală, exact ce îmi doream eu în acel moment.

— În adâncul tău, nu vrei asta.

— Este singurul lucru pe care îl vreau acum.

— De ce? l-am întrebat gata să dau în lacrimi, de ce ți-ai dori să

fii un monstru?

— Tu nu ești un monstru.

— Mă cunoști de o jumătate de zi. Nu știi ce sunt în stare să fac.

— Îmi doresc să devin un vampir mai mult decât să mor.

— Nu, e mai grav decât să mori.

— Nu cred. Vampirii trăiesc veșnic.

— Dacă ai ști doar câte știu eu, și am aflat ce sunt de două zile, te-ai răzgândi imediat.

— Nu cred că aveți atâtea defecte.

— Eu și cu el nu, dar ceilalți, mai ales cel mare, care va veni în mod sigur să mă calce pe nervi...

— Asta ține de personalitatea lui, de când era om.

— Nu cred, e din Marea Britanie, ar trebui să fie mai liniștit.

— Poate a avut probleme cu bătașii în copilărie și...

— Parcă a rămas în copilărie, parcă are patru ani, și tu ești psiholog?

— Nu, mă uit la multe filme cu detectivi care includ criminali care au avut probleme în copilărie.

— Vin, toți, îi simt, am spus eu simțind mai multe tremurături în corpul meu.

O bubuitură se auzi în spatele meu.

— Nu te uita în ochii lui, i-am șoptit eu repede, iar el dădu afirmativ din cap.

— Hei, Rachel! mă salută James zgomotos.

— Da, mă rog am spus, continuând să mă uit la apa din fântână.

— Se pare că ai un nou prieten, nu mă prezinți?

— Numai tu ai venit?

— Nu chiar, Michael și Leah vin pe jos, iar restul cu mașina lui Elaine.

— Și tu ai venit primul pentru că...

— Ia scutește-mă, și spune-mi cine-i bufonul.

— Ce te interesează?

— Măcar numele victimelor să le știu.

— Să nu cumva... am spus eu, iar Chris înghiți în sec.

— Nu, ai dreptate, nu acum.

— Vrei să vezi cum e să arzi de viu?

— Nu. Vrei să vezi cum rup bufonul în bucăți?

— Nu!

- Bine, atunci nu te uita.
- Vrei să vezi cum o să se transforme Leah în scrum?
- De ce te legi de ea?
- De ce te legi tu de el?
- De ce nu?
- Exact.
- Spre deosebire de el, ea este vampir.
- Dedeosebii de ea, el nu este un monstru. Tu ne totcc Yitra/.

icem?

- Nu-i începla
- jer de fapt, tu a i început.
- ră când a V Chris, ducându-și apoi mâna la cu
- TnHIN, ea zat e *
- s e aznetpuții, hai să vedem și cât de rezistent e.
- Se în es " cu° mana aer
- V în auzi o. bu ȝtură, speranța mea era Leah.
- conjurat—) într-un cerc de foc cu o scurtă mișcare a mâini r
- Las L
- Eii-l jos, aripat eu.

vocat crează, f (punse el, dându-și seama ce a protâm-iar-Chris

W atârnat cu capul în jos deasupra fân

nu wtl avea aer.

pe de din nu se >Mt cauciucuri și Elaine coborî re„ e-nașină.

— P-Wreaz-oilliel dau cu el de pământ!

„A îi cad? i>fină și un fir de păr, n-o s-o mai vezi așa cum ar

* acum.

că ceva înnat" 111 nă Elaine. Să nu cumva să păț easâl aruix pe Chris în aer și fugi să o salveze pe culâncă-asta nu" e8 erea' am SPUS eu înălțând fom-ațiva met. i ta nu gif rejfâle spre Chris, sperând să-l prind. Soarma, dar apa se înălță din fântână chiar cân-orm1, 11 se mană care prinse pe Chris

— J-j d era sacta cu capul de pământ, ință din J'țumesc" im strigat eu către Taylor, iar el încuvicândî-aca Jarnî! ov" destul de tare, pentru că atunci în viață Pr năe u „n aPa era inconștient. Leah era încă „ți-ar tot după zidul de foc.

— Eu și cu el nu, dar ceilalți, mai ales cel mare, care va veni în mod sigur să mă calce pe nervi...

— Asta ține de personalitatea lui, de când era om.

— Nu cred, e din Marea Britanie, ar trebui să fie mai liniștit.
— Poate a avut probleme cu bătașii în copilărie și...
— Parcă a rămas în copilărie, parcă are patru ani, și tu ești psiholog?

— Nu, mă uit la multe filme cu detectivi care includ criminali care au avut probleme în copilărie.

— Vin, toți, îi simt, am spus eu simțind mai multe tremurături în corpul meu.

O bubuitură se auzi în spatele meu.

— Nu te uita în ochii lui, i-am șoptit eu repede, iar el dădu afirmativ din cap.

— Hei, Rachel! mă salută James zgomotos.

— Da, mă rog am spus, continuând să mă uit la apa din fântână.

— Se pare că ai un nou prieten, nu mă prezinți?

— Numai tu ai venit?

— Nu chiar, Michael și Leah vin pe jos, iar restul cu mașina lui Elaine.

— Și tu ai venit primul pentru că...

— Ia scutește-mă, și spune-mi cine-i bufonul.

— Ce te interesează?

— Măcar numele victimelor să le știu.

— Să nu cumva... am spus eu, iar Chris înghiți în sec.

— Nu, ai dreptate, nu acum.

— Vrei să vezi cum e să arzi de viu?

— Nu. Vrei să vezi cum rup bufonul în bucăți?

— Nu!

— Bine, atunci nu te uita.

— Vrei să vezi cum o să se transforme Leah în scrum?

— De ce te legi de ea?

— De ce te legi tu de el?

— De ce nu?

— Exact.

— Spre deosebire de el, ea este vampir.

— Spre deosebire de ea, el nu este un monstru.

— De ce ne tot contrazicem?

— Tu ai început.

— Nu, de fapt, tu ai început.

— Terminați, țipă Chris, ducându-și apoi mâna la gură când a

realizat ce a făcut.

— Îndrăzneț puști, hai să vedem și cât de rezistent e, spuse James și îl ridică cu o mână în aer.

Se mai auzi o bubuitură, speranța mea era Leah.

Am înconjurat-o într-un cerc de foc cu o scurtă mișcare a mâinii.

— Lasă-l jos, am țipat eu.

— Elibereaz-o, răspunse el, dându-și seama ce a provocat.

Bietul Chris era atârnat cu capul în jos deasupra fântânii, iar Leah nu mai avea aer.

Se auzi un scrâșnit de cauciucuri și Elaine coborî repede din mașină.

— Ce faceți aici? țipă ea.

— Elibereaz-o, altfel dau cu el de pământ!

— Dacă îi cade până și un fir de păr, n-o s-o mai vezi așa cum e acum.

— Terminați! ne certă Elaine. Să nu cumva să pățească ceva.

James îl aruncă pe Chris în aer și fugi să o salveze pe Leah.

— Nu asta a fost înțelegerea, am spus eu înălțând focul încă câțiva metri.

Am fugit repede spre Chris, sperând să-l prind. Soarta nu se arăta de partea mea, dar apa se înălță din fântână și se transformă într-un soi de mână care îl prinse pe Chris chiar când era să dea cu capul de pământ.

— Mulțumesc, am strigat eu către Taylor, iar el încuviință din cap.

Cred că James l-a lovit destul de tare, pentru că atunci când l-am prins eu din apă, era inconștient. Leah era încă în viață, dar tot după zidul de foc.

— Nu e frumos ce ai făcut, am țipat eu către James, dar am stins focul știind că nu era vina Leahei.

Am rămas nemișcată, neștiind ce să mai fac. Mi-am dat seama că eram încă pe gânduri. Aveam senzația că am uitat. Asta era, gâtul meu. Poate în acel moment eram vampir, și era numai vina lui James. Stăteam și mă rugam să nu se fi întâmplat nimic rău cu mine, dar nici cu Chris. Auzeam trei băți regulate, dar două dintre ele se auzeau mai slab. Era bine, simțeam că el nu a pățit nimic, dar despre mine nu știam ce să zic. Dintr-odată Taylor apăru foarte liniștit lângă mine.

— Te simți bine? întrebă el cu vocea tremurândă.

— Nu... nu știu, am spus eu știind la ce se referea.
— Spune-mi că nu te-a lăsat de gât.
— Ba da... dar numai după ce durerea a încetat.
— Slavă domnului că a încetat, te simți... diferit?
— Nu chiar, mă simt exact la fel, poate puțin mai nervoasă și îngrijorată.

— Cred că ești bine.
— Da, și eu. El va fi bine?
— Aș vrea să spun că știu, dar nu știu.
— Leah... e bine?
— Da, dar nu cred că înțelege de ce v-ați comportat așa.
— E vina lui.
— Știu.
— Cum așa?
— Mereu e vina lui, spuse el de parcă ar fi fost evident.
— Sunteți bine? strigă Elaine și într-un minut fu lângă noi.
— Da, cel puțin eu.
— Ia să vedem, spuse ea, și îi atinse fruntea, cred că i-a scăzut febra, mult.

— Poate are doar un șoc termic, spuse Taylor.
— Să sperăm că nu e mai grav, deși așa pare. Am oftat tremurând.

— Va fi bine, surioară, încercă Taylor să mă consoleze.
În acel moment nu-mi mai păsa cum îmi spunea el.
— Trebuie dus la spital, spuse Elaine.
— Ce?! strigă James din celălalt capăt al curții micuțe.
— Bine, să-l ducem, am spus eu.
— Nu cred că e nevoie, dar va trebui să îi fac niște analize acasă.
— Ce fel de analize? am întrebat eu.
— Aaa, nimic foarte complicat, o radiografie a întregului corp, o mostră de sânge...

Am ridicat din sprâncene.

— Ești sigur?
— Sincer, nu.
— Mai bine sărim peste mostra de sânge, am spus eu în grabă.
— Am nevoie de ea, neapărat.
— Atunci fac eu rost de ea.
— Cum?

— Atâta timp cât tu o să faci rost de ea, nu ar trebui să întrebi cum, am răspuns eu enervată.

— Înțeleg că ești supărată, dar nu trebuie să-ți verși nervii pe noi.

— Nu sunt nervi doar pentru ce s-a întâmplat acum, ci și pentru ce s-a întâmplat mai devreme. Sunt nervii voștri.

— Ce s-a întâmplat mai devreme?

— Poate îți spune Taylor.

— Poate nu, răspunse *frățiorul* meu în grabă.

O scurtă mișcare de atingere îmi luă ochii de la Taylor și mi-i îndreptă spre Chris, care avea ochii ușor întredeschiși.

— Se trezește, am țipat eu.

Toată lumea dispăru, doar ei știu pe unde, dar eu am observat că Audi-ul lui Elaine era încă parcat pe alea de la intrarea în părculeț. În timp ce eu le făceam semne să-l scoată de-acolo, Chris își mișcă mâna, intenționat de data asta.

— Ce s-a întâmplat?

— Ei bine, eu... ad... adică tu... ai...

— Scutește-mă, te rog.

— Ei bine, e complicat.

— Poți să-mi spui adevărul?

— Nu sunt sigură...

— Poate încerci, mă rugă el.

— Bine, e...

Am vrut să continui, dar ceva din fântână mă trase în apă. Nu puteam să cred! De ce făcuse Taylor asta? Chris știa despre ce era vorba.

— De ce ai făcut asta? am întrebat eu iritată și enervată.

— Pentru că ai gura prea mare, șopti cineva de altundeva.

Chris se sculă în picioare și căscă ochii mari.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat eu îngrijorată, dar totuși fericită că nu auzise.

— De... ce sunt toți oamenii ăștia ascunși aici? întrebă el cu vocea tremurândă.

— Ce oameni? am întrebat eu surprinsă.

Eu știam că ei erau acolo, dar totuși nu-i vedeam. Poate că era chiar afectat de lovitura primită la cap.

— Ce oameni vezi? am întrebat eu pe un ton care îi dădea de

înțeles că era nebun.

— O să-ți arăt, îmi spuse el și se îndreptă spre un tufiș.

Bine măcar că se îndrepta spre un tufiș aflat în direcția contrară mașinii, asta îmi dădea timp să o ascund. Se pare că Taylor avea o altă idee. Mașina dispăruse.

— Rose?! strigă Chris disperat.

— Ce ai pățit? am întrebat eu alarmată.

— E uriașul de mai devreme, cocoțat în copac.

— Ce!?

Am fugit repede spre copacul spre care arăta el. În timp ce fugeam am țipat:

— James, coboară, acum! Numai nu peste el!

— Fii serioasă, spuse el, și coborî cu o mână ținându-se de o creangă masivă.

— Ce mai vezi? l-am întrebat eu pe Chris.

— Păi, mai e ceva, dar e mai evident.

— Ce? l-am întrebat eu confuză.

— Mai... mulți... îngeri.

Am mârâit. Știam la ce se referea.

— Nu suntem îngeri.

— Da... știi, se bâlbâi Chris la remarca lui Taylor.

— Aș vrea și eu, spuse Chris numai pentru el.

— Am mârâit.

— Data viitoare, nu mai vorbi, toți te pot auzi.

— Nu am vrut să nu auziți.

Mârâitul meu se intensifică. M-am uitat în spatele meu și am observat că absolut toți se uitau tăios la Chris.

— Ai grijă ce-ți dorești, spuse Elaine pe un ton rece.

— Ai mare grijă, completă Leah, poate chiar pe un ton și mai tăios.

Dintr-un salt, James ajunse în spatele meu și îmi puse ambele palme pe umeri. M-am scuturat, dar el tot nu-mi dădu drumul.

— Dă-mi drumul! am țipat, nu am încredere în tine!

El îmi dădu drumul și din încă un salt ajunse în spatele întregii grupe. Era ciudat cum toți, în afară de mine și de Taylor, se schimbaseră atât de repede. Fața blajină a lui Elaine era împietrită, Leah avea o ușoară urmă de milă în ochi, Victoria era pentru prima dată serioasă, la fel ca James, Michael avea dinții și pumnii încleștați,

Janet se uita direct la Chris, de parcă ar fi fost un animal care era în poziție de atac, Seth avea fața ușor aplecată în jos, cu ochii întredeschiși. Ca să nu mai vorbim de caracteristicile care erau valabile pentru toți: toți avea ochii de un roșu rubiniu, mai închis decât erau ai mei, toți erau foarte încordați și toți se uitau ori spre mine, ori spre Chris.

Până și Chris se uita fix la mine, știind că eu cel puțin îl apăram, iar el nu-și dorea s-o fac.

— Știu ce vrei, dar nu se va întâmpla, până și tu o știi.

— Poate nu tu, dar restul...

— Ar prefera să se lipsească de un alt membru.

— Oricum, nu cred că sunteți singurii pe acest pământ.

— Nu știi ce vorbești, habar n-ai ce vorbești, interveni Leah aproape țipând.

— Lee, spuse James ca s-o calmeze.

— Are dreptate, nu e o plăcere, mulți nici nu... supraviețuiesc, spuse Michael pe un ton trist.

— Ți-ai asumat acest risc? întrebă Elaine pe un ton provocator, dar și înfiorător.

— Nu mai ești om după ce treci prin ce am trecut noi? îl întrebă Victoria vorbind pentru prima dată.

— Nu vei mai putea să scapi după aceea, sinuciderea este aproape imposibilă, spuse Seth, vorbind sinistru, și el tot pentru prima dată.

— Ai văzut ce a pățit ea mai devreme, spuse Taylor și arătă spre mine, rămâi așa, nu mai ai control asupra mușchilor tăi un timp, e ca și cum ai învăța totul de la început, și acea durere îngrozitoare durează o lună sau două, poate chiar și ani. Veninul e ca un acid care distruge tot sângele, arzându-l definitiv, iar dacă vei rămâne singur... nu vei mai avea de la cine să înveți.

— E foarte complicat, dar din câte am văzut azi, ești foarte sensibil, îți va trebui mult timp să înveți, iar după aceea va trebui să exersezi, nu te vei putea acomoda nicicum.

— Chiar nu-mi pasă, ce poate fi atât de greu? Eu știam alte reguli.

— Știai alte reguli? strigară toți în afară de James și de Leah.

— Nu poți să știi alte reguli, pentru că nu există, se repezi Leah.

— Eu nu o fac, spuse Michael.

- Nici eu, spuse Elaine.
- Idem, spuse Janet.
- Nici gând, spuseră Seth și Victoria în cor.
- Nu prea am chef azi, spuse James plictisit.
- Stați, am țipat eu și m-am uitat spre ei. Un *prieten* de-al vostru vă transmite să vă așteptați la un atac neașteptat, sau așa ceva.
- Ce?! Nu am terminat cu el! strigă James.
- Cu cine? am întrebat eu.
- O să vezi, dacă ne vei ajuta, spuse James.
- Nu o poți obliga dacă nu vrea, îl dojeni Michael.
- Mai bine cu voi decât cu el.
- Pot să întreb ceva? spuse Chris timid.
- Spune.
- Dacă era așa un chin, de ce ați devenit... vampiri?
- Nu am avut de ales, spuse Leah enervată.
- Crezi că am vrut să devenim vampiri intenționat? îl dojeni Elaine.
- Nu voiam decât să zic că nu mi se pare atât de rău.
- Ce-ar fi să vin acolo să-ți rup gâtul, să vedem dacă e cum ți-ai imaginat? spuse Leah, pe care o auzeam că tremură deja.
- Nici chiar, am spus eu.
- Mă calci pe nervi, spuse Leah referindu-se la Chris.
- Vă rog se plânse Chris. Nu este atât de dificil pentru voi.
- Habar n-ai cât de dificil e doar să stăm pe lângă tine.
- Te simțim de aici.
- Cine v-a transformat pe voi?
- Pe unii i-am transformat eu, pe alții nici acum nu știu cine.
- Care e cel mai tânăr dintre voi?
- Rachel, spuse Michael și arată spre mine.
- Eu sunt mezina? Cum? Am crezut că eu m-am născut prima.
- Da, dar tu ești ultima care și-a dobândit puterile.
- Incredibil, am spus eu pe un ton ușor invidios.
- Dacă nu mai aveți nevoie de mine, eu o să plec, spuse Chris ușor speriat.
- Bine că te-ai deșteptat.
- Altă... spuse el pe un ton fals.
- Vrei să te duc acasă? l-am întrebat eu.
- Poți să iei mașina mea, spuse Elaine.

- Mulțumesc, promit că ți-o aduc înapoi.
 - Nu e nicio grabă.
 - Ai permis de conducere? mă întrebă Chris surprins.
 - Mi-ar plăcea să nu te mai legi de toate detaliile mărunte.
 - Dar eu nu văd nicio mașină.
 - Ai fi surprins, spuse Taylor și rânji.
 - Dar chiar, unde e mașina?
 - Du-te acolo, surioară, spuse Taylor și arătă spre intrare.
- Am sărit cât de repede am putut.
- Și?
 - Lovește cât de tare poți în fața ta.

L-am ascultat: am lovit cu pumnul cât de tare am putut, iar ceea ce se întâmplă fu incredibil. Acea imagine se sparse, de parcă ar fi fost o oglindă.

- Ce? am întrebat eu surprinsă.
- Îți spun mai târziu, spuse Taylor, apoi veni lângă mine și îmi șopti la ureche: nu vreau să-i mai dau motive să creadă că vampirii sunt atât de minunați.

- Bine.
- De ce nu-mi zice nimeni și mie ceva? întrebă Chris revoltat.
- Nu meriți, am spus eu glumeață, acum urcă în mașină.

M-am întors și am văzut că mașina *mea* era în locul mașinii lui Elaine.

- Ca să vezi, spuse Elaine, nu va mai trebui să o aduci înapoi.
- Te urăsc, am spus eu și m-am uitat la Taylor.
- El îmi zâmbește și își flutură degetele la mine.
- Ce te face să crezi că e vina mea? spuse el, dar îmi place că spui că mă urăști, bine ai revenit.

- Ce te face să crezi că nu o voi aduce înapoi? am spus eu referindu-mă mai mult la Elaine.

- Am eu metodele mele.
- Asta e de rău? am întrebat eu.
- Nu, asta e cadoul tău.
- Dar am zis că nu-l voi accepta.
- Ești tu împotriva noastră, spuse Taylor.
- Bine, bine, dar fără alte cadouri.
- Asta înseamnă că m-ai iertat? mă întrebă Taylor.
- Hmmm, nu.

— Poți veni diseară, ca să am înțeles la ce se referea.

— Da, voi veni, numai să-l duc pe Chris. M-am uitat la el, iar el rânji la mine.

— Să nu-ți vină vreo idee, i-am spus eu când am intrat în mașină.

— Ce idee? mă întrebă el îngândurat.

— M-am temut de asta, am spus eu.

— Ce plan? nu am niciun plan, se bâlbâi el.

— Nici n-am spus că ai planuri, am spus că ai o idee.

— Poate nu am, se apără el.

— Știi că în acel căpșor micuț, am spus eu și i-am bătut ușor în cap, se formează un plan, o idee, dar dacă vrei, îți spun ce să faci.

— Serios? întrebă el uimit.

— Serios, ce trebuie să faci... e să stai acasă. Îți sapi singur groapa.

— Poate, dar asta și vreau. Dacă voi fi în pericol...

— Dacă faci ceva prostesc și necugetat, jur pe orice că vin și-ți smulg capul de pe umeri, cu mâinile mele.

— Știi că mă plăci.

— O să afli cât de mult țin la tine când vei muri în mâinile mele, am strigat eu, dar știam că în fața lui păream foarte comică.

— Haide, zău așa, nu o să ajungi nicăieri dacă mă flatezi.

— Tu-ți bați joc de mine.

— Nu, dar cu siguranță tu ești cheia mea spre reușită.

— Poate devii înger în loc să devii vampir.

— Eu tot timpul obțin ce vreau.

— Ce vrei tu acum este imposibil.

— Nimic nu este imposibil.

— Îl știi pe James...

— Bine tac, spuse el, și se prinse de gât.

— Până aici îți aud inima cum bate, liniștește-te.

— Chiar nu pot.

— Nu vei păți nimic.

— Asta mă îngrijorează.

I-am dat un pumn în antebraț, dar nu cred că l-a durut din moment ce a chicotit.

— Acum, serios, mă duci acasă?

— Desigur, dar va trebui să mă ajuți.

— O să te ajut.

Am mers repede încotro mă ghidaseră instrucțiunile lui. Am așteptat ca el să iasă din mașină, dar nu o făcu. Stătea doar cu capul rezemat de spătarul scaunului, cu ochii închiși. Am claxonat, dar el tot nu se mișcă din loc. Am încercat să-l zgâlțâi, degeaba.

— Acum chiar că mă enervezi.

— Știu, spuse el fără să miște, dar cu o vagă urmă de chicot în voce.

— Ce mai vrei acum? am întrebat eu.

— Nu ai ghici.

— Ai fi surprins.

— Ei, bine, pa, spuse el sec, dar nu coborî din mașină.

— Pa, aproape că am șoptit și eu.

— De ce nu te miști?

— Am un exercițiu de imaginație pentru tine. Imaginează-ți că eu nu sunt aici și du-te să dai mașina.

Am închis ochii doar pentru că eram foarte obosită.

— Degeaba, tot nu dispari.

El râse ușor.

— Te rog, nu mă mai flata.

— Nu mă provoca.

— Nici nu încerc... prea tare.

— Nu sunt o persoană calmă, dar cred că am mai menționat asta, am spus eu, iar pe el îl pufni râsul.

— Știu. Îmi face plăcere să te enervez. E foarte ușor, spuse el chicotind.

— Uite, cine vorbește, tu care te sperii și dacă vorbesc de James.

— Nu numai eu sunt speriat de el, și tu ești.

— Cum să-mi fie frică de James? Numai dacă mă crezi atât de slabă, încât...

— Ești mult mai slabă decât el.

— Sunt mult mai puternică decât el. Poate vrei să-ți demonstrez, am spus eu de-a dreptul enervată.

— Da, vreau, vreau să văd care este mai puternic. Poate poți să...

— Nu te duc acolo, l-am întrerupt eu.

— Te rog ce vrei să mai fac?

— Dar nu ai făcut nimic încă, aproape că am țipat.

El îmi zâmbi, iar eu am continuat să-l privesc.

— Știam eu, spuse el.

— Ești foarte ușor de convins.

— Cum adică!? Nu te duc acolo. Dacă vei găsi drumul pe jos, deși mă îndoiesc, nu te vei mai putea întoarce viu.

— Nu te pot face să te răzgândești?

Am stat un moment uitându-mă la el, dar după aceea mi-am întors capul și am închis ochii.

— Nu, am spus eu absentă.

— Bine, nu mai încerc, nu are rost.

— În sfârșit, am șoptit eu mai mult pentru mine.

— Mulțumesc, pentru nimic, spuse el ieșind din mașină și trânti portiera.

Am pornit repede pe șosea, ca să duc mașina. Am ajuns repede, ghidându-mă după casa imensă care se vedea de destul de departe.

Spre surprinderea mea, nimeni nu era acasă. Am rătăcit prin toate camerele, dar nimeni nu s-a ivit.

— Haideți, vreau doar să deschid garajul și să las mașina, am spus eu.

Linuștea nu se rupse, aproape că era sufocantă. Mi-am spus că am să las mașina în fața casei. Îmi era groază de drumul înapoi. Era deja atât de familiar, încât era plictisitor.

Am să iau mașina și o s-o duc mâine la școală. Am intrat în mașină și mi-am pus centura. Am pornit, de data asta mult mai încet, pe aleea pietruită.

— Pe când am ajuns acasă, ușa de la intrare era larg deschisă. Am fugit repede înăuntru și am dat buzna în camera Sandrei. Ea nu era acolo, dar un individ mascat strângea tot ce apuca.

— Ce crezi că faci? am întrebat eu enervată.

El nu răspunse, ci încercă să sară pe geam. Mi-am mișcat încet mâna și am ridicat un zid de foc după geam, am fost atentă să nu atingă casa. El încercă să se strecoare pe lângă mine, dar mi-am ridicat mâna și gâtul lui se lovi cu putere de ea. Căzu pe jos, întins, iar din gura lui începu să se prelingă o dâră de sânge. M-am ferit de ea, mi-am pus mâna la gură și la nas. Am omorât prea multe persoane în ultimele zile. Am realizat faptul că aveam serios nevoie de ajutorul familiei Hunt, dar în momentul acesta aveam mai ales nevoie de ajutorul lui Taylor. Am fugit spre fereastră și i-am strigat numele de câteva ori. Nimic nu se întâmplă. Nu era momentul potrivit pentru ei să plece la vânătoare. Nu

acum. I-am mai strigat încă odată numele, cu ochii-mi gata să se înece în râul de lacrimi care îmi şiroia pe obraji. Era mai greu decât am crezut.

— Ți-a fost dor de mine? se auzi din celălalt capăt al camerei.

— Ai venit, mulțumesc, am șoptit eu către Taylor.

— Se pare că ai un prieten nou, spuse el, și se aplecă spre el.

— Nu pot să cred, și ție ți s-a mărit puterea treptat? l-am întrebat eu cu vocea tremurândă.

— Da, și încă se mărește.

— Și ție? l-am întrebat eu confuză.

— Din moment ce suntem gemeni, puterea ni se mărește simultan.

— Simultan, am spus ca un ecou.

— Da, a fost răspunsul lui sec. Nu vreau să te alarmez, dar trebuie să-ți spun ceva.

— Ascult.

— Habar n-am ce să facem, spuse el pe un ton amuzat.

— Nu putem să-i chemăm pe ceilalți?

— Imaginează-ți, ar înnebuni, și de la mirosul de sânge și de la ce ai făcut.

Am scos un sunet plângăreț.

— Liniștește-te, nu va afla nimeni.

— Te rog, ajută-mă.

— Bineînțeles că te voi ajuta.

De jos se auzi un țipăt.

— Aproape că am uitat de Sandra.

— Du-te acum la ea și spune-i să se ducă undeva, departe.

— Bine, am spus eu și am ieșit din cameră.

Am coborât în grabă scările și am traversat bucătăria. Am deschis ușa pe care Taylor o închisese când a venit ca să văd că toată panica mea a fost în van. Sandra stătea afară și se holba la cele *două* Porsche-uri.

— Sunt ale tale? mă întrebă ea în extaz.

— Nu... chiar.

— Ale cui sunt? întrebă ea.

— Eu, ad... adică... nu știu, m-am bâlbâit eu.

— Mă rog, aș vrea și eu unul.

Am rânjit.

— De parcă tu nu ai vrea, spuse ea, și își dădu ochii peste cap.

Am intrat în casă și am urcat scările una câte una. În timp ce urcam, mă rugam ca Taylor să fi rezolvat problema. După ce șirul de scări se termină, am grăbit pasul spre camera Sandrei pentru a mă asigura că totul este în regulă. Când am intrat, am răsuflat ușurată. Niciun fir de praf nu era acolo unde îi era locul.

— Dar ce faci în camera mea? întrebă Sandra pe un ton tăios.

— Eu, adică nu fac nimic, m-am bălbăit eu.

— Ieși afară din camera mea! se rățoi ea la mine.

— Bine, bine, calmează-te te rog.

Am ieșit din camera ei și am trântit ușa cu putere. M-am îndreptat cu pași mărunți către camera mea. Nu a fost nicio surpriză să-l văd pe Taylor așezat pe marginea geamului, holbându-se la mine.

— Bună treabă, frățioare.

— Mersi, spuse el, și își ciocni pumnul ușor de al meu.

— De-acum știu la cine să apelez.

— Te rog, fără alte omoruri, spuse el, nu va mai fi plăcut de la o vreme.

— Tu crezi că am făcut-o din plăcere? am strigat eu.

— Nu te burzului la mine, și nu, nu cred că ai făcut-o din plăcere.

— Nu aveam de unde să știu ce...

— Trebuie să devii conștientă de puterea ta și s-o folosești cu cap.

— Parcă ai fi mama.

— Știu, dar trebuie să afli, nu vei putea să apelezi totdeauna la mine, poate nu voi fi mereu lângă tine.

— Cum nu? am întrebat eu puțin speriată.

— O întâmplare nefericită ne-ar putea despărți.

— De ce ești mereu atât de negativist?

— Nu e vorba de ce *cred* că se va întâmpla, ci de ce e *foarte posibil* să se întâmple.

— La ce te referi? l-am întrebat eu confuză.

— Ți-am mai spus vreodată că Leah a îndurat mult prea multe la viața ei?

— Nu, s-a întâmplat ceva rău cu ea?

— Multe lucruri rele, nu a avut aproape niciun lucru bun în viața ei.

— Poți să-mi spui și mie? am întrebat eu șoptit.

El inspiră adânc și spuse:

— Ea s-a născut la Chicago.

— OK, am spus eu.

— S-a născut cu o rară formă de cancer, dar nu a vrut niciodată să vorbească despre asta, așa că nu știu despre ce este vorba.

— E groaznic.

— Da, știu, spuse el, și mai inspiră o dată aer în piept, doctorii au încercat să o salveze și au reușit în cele din urmă. După ce a fost externată de la chimioterapie, și părinții ei voiau să o ia acasă, toți trei au suferit un accident, în care părinții ei au murit.

— Incredibil, parcă viața ei ar fi fost propriul ei abis.

— Numai că acum urmează partea urâtă, spuse el, și reluă: a fost adoptată de un nebun, retardat mental, căruia îi plăcea să chinuie copiii pe care îi prindea, și în fiecare zi, pentru următorii doi sau trei ani ai vieții ei, a fost tăiată pe tot corpul, chinuită secundă cu secundă. La un moment dat a avut curajul să sune la poliție și să spună adevărul.

— Atât? am întrebat eu.

— Nu, nici pe departe. A fost din nou adoptată, de cineva care o iubea cu adevărat, o familie care o primise cu brațele deschise. Până când mama ei a murit. De atunci, toată familia ei a luat-o pe arătură. Tatăl ei adoptiv a început să bea și la fel fratele ei. Amândoi au murit, s-au sinucis în același timp.

Am deschis gura și am căscat ochii de groază.

— Sora ei mai mare a fost dată dispărută la puțin timp după aceea, iar cadavrul ei a fost găsit la o lună de atunci. Leah fost luată de un orfelinat care nu te ducea cu gândul la copiii suferinzi, a fost primită printre ei ca și cum ar fi fost un copil obișnuit. Dar ea nu a reușit niciodată să se integreze. Ziua avea un colțisor pe care putea să-l numească al ei. Nu era chip să o miști de acolo, stătea și tremura cu capul pe genunchi, plângând câteodată în hohote. Noaptea se ghemuia în patul ei și de câte ori închidea ochii, vedea imagini oribile din infernul pe care îl trăise. Nu a avut nicio mângâiere niciodată. Cum ea tremura sau plângea tot timpul, proprietarii internatului nici n-o mai băgau în seamă. A crescut și a fost mutată din Australia, țara ei natală, în Anglia. Nici acolo nu avu nicio bucurie, dar ea a continuat să meargă mai departe, era prima în clasă, cea mai bună pe școală și așa mai departe. Era copilul perfect din punctul de vedere al profesorilor, dar, era detestată de colegi, nu pentru rezultate, ci pentru că nu vorbea

niciodată cu niciunul. Răspundea la ore, dar în rest nu scotea niciun sunet, nici la școală, nici la orfelinat. Nu mai plângea, dar tremura și dacă voiai să interacționezi cu ea, se supăra și fugea să se ascundă. Dar un lucru i-a schimbat total viața: cred că știi povestea că ea ne-a salvat, pe noi și pe mama.

— Știam, dar nu exact ce a făcut.

— Vrei să știi? Întrebă el nesigur.

— Normal.

— Bine, eram în Anglia, la Consiliu, îți voi explica mai târziu, spuse el când eu eram gata să întreb. Consiliul nu acceptă copii răzvrătiți, adică pe cei care nu se gândesc, ci doar acționează. Nu acceptau niciunul, darămite doi.

— Dar parcă nu știau că eram doi...

— Nu știau, dar erau cât pe-acți să afle. Nici acum nu știu de ce, dar ne-au amenințat că ne vor face o vizită. În fine, ea își găsi refugiul într-o catedrală veche, ascunzătoarea lor, la vremea respectivă. Când s-au întâlnit, noi fiind pe-acolo, erau pe cale să o ucidă pe mama, și pe noi, bineînțeles, dar Leah și-a sfâșiat brațul, din el au curs șiroaie de sânge, distrăgându-i pe atacatori și astfel lăsându-ne timp să scăpăm.

— Deci, Leah ne-a salvat viața.

— Da, ea ne-a salvat viața tuturor. Suntem foarte norocoși. Dar tu nu știi că ea nu a vrut să devină vampir, mai bine murea. După ce a devenit vampir, s-a separat o vreme de familia noastră și a plecat singură să caute pe cineva care ar putea să o ucidă.

— Dar, de ce a făcut asta? am întrebat eu.

— Pentru că îi era frică să nu mai piardă pe cineva drag.

— Dar ea s-a apropiat de James...

— Și de Janet, dar și de Elaine s-a apropiat foarte mult. Faptul că s-a apropiat de James mi-a făcut foarte mult rău.

— Cum așa? am întrebat eu curioasă.

— Am fost chinuit, nu așa ca Leah, dar am fost. De câte ori Leah era tristă, James – i-a rostit numele printre dinți – îmi făcea câte o farsă. Și uite ce primeam de al părinți: *„iartă-l, numea decât să o faci pe Leah să uite de ce s-a întâmplat, îi cită el.*

— E urât din partea lor, recunosc, dar din moment ce gândul la James îmi repugnă și mie, am să te ajut să te răzbuni.

— Leah va fi dezamăgită.

— Dacă Leah poate să râdă de tine, va râde și de el. Apropo,

unde ați fost mai devreme?

— Ți-a spus Elaine că are metodele ei de a te face să nu duci mașina. Apropo, ce mai face bufonul?

Am mârâit.

— Scuze, dar e atât de amuzant! Tot nu pot să cred că îl plăci.

Fierbeam, iar după ce el a spus acele opt cuvinte blestemate, nu-mi mai încăpeam în piele, dar nu în sensul bun.

RĂZBUNAREA

— Nu-l plac, înțelege odată, am urlat eu.

— Să fie așa, chiar așa să fie, spuse el, și rânji.

— Ești incredibil. Acum mă bucur că ai primit ce ai primit de la James.

— Recunoaște, și tu-l plăci, dar și el te place.

— O să ți-o plătesc eu, frățioare.

— Ce mă distrez cu tine, ești așa de ușor de enervat.

— Nu-i adevărat deloc.

— Ba da.

— Ba nu.

O bătaie discretă în ușă ne opri din *micuța* noastră discuție. Era Sandra, care avea gura ușor întredeschisă și ochii cășcați de surprindere.

— Scuze, nu știam că ai... musafiri.

— Acum știi, am spus eu, încă nervoasă de la faza de mai devreme.

— Bănuiesc că vă cunoașteți.

— Da, spuse Taylor și își întoarse privirea de la ea, la podea.

În acel moment mi-a trecut prin minte un gând stupid: Sandra cu ochii rubini, pielea de porțelan, alergând prin pădure și, brusc, împiedicându-se de ceva. Acel gând mă făcu să chicotesc.

— Ce semănați voi doi! spuse ea și continuă să se holbeze numai la el.

— Altă, am spus amândoi în cor.

Ce imagine ciudată, ea uitându-se la el, el mă privea absent, iar eu, nici măcar nu priveam nimic, aveam ochii închiși și mă gândeam cum să i-o plătesc. La un moment dat mi-a venit o idee.

— Mie mi-e cam sete, am să mă duc să iau un pahar cu apă, am spus pe un ton nonșalant.

— Ba nu cred, cred că ai sta mai bine aici, mă duc eu, spuse

Taylor printre dinți.

— Dar de ce să te deranjezi tu? mă duc eu, până vin, mai discută și tu cu Sandra.

Am ieșit și m-am îndreptat spre bucătărie. Mi-am luat un pahar din dulăpiorul de deasupra chiuvetei și am pornit robinetul. Apa rece scoase un sunet ciudat când se lovi de pereții stomacului meu gol. Mi-am mai umplut un pahar, surprinsă de cât de însetată eram. În momentul în care am terminat de băut, o imagine cu Taylor mi se strecură în minte. Era nervos și își trecea mâna prin fața gâtului, ca o lamelă.

— Ha, am țipat eu și am început să râd înfundat.

Am hotărât să mai rămân în bucătărie, să-l mai chinui puțin. M-am așezat la masă și am așteptat, frecând absentă modelul căinii. Dintr-odată am auzit niște pași ușori, plutind încet pe scări.

— Aștepți vreun duh magic? mă întrebă Taylor pe o voce prefăcută.

Am chicotit. Știam că era iritat că îl lăsasem singur cu colega mea de *casă*.

— Văd că te distrezi, ceva sau *cineva* te face să te simți mai euforică decât de obicei, spuse Taylor, iar eu am resimțit zâmbetul din presupunerea lui.

— Ai observat cum Sandra se *holba* la noi... adică la *tine*.

— Am observat, e și normal, toată școala e după mine, spuse el mândru, prea mândru. Adică fetele.

— Nu te flata singur, frățioare.

— Invidioasă, spuse el crezând că m-a prins.

— Nu chiar, adică avem aceeași față, i-am întors-o eu.

— Urăsc asta, spuse el expirând mai accentuat.

— Chiar așa? am spus eu surprinsă de gravitatea din vocea lui, de ce?

— Știi că sufletele-pereche se aseamănă, spuse el pe un ton și mai grav, nu vreau să creez suspiciuni.

În acel moment apa pe care tocmai o băusem începu parcă să bolborosească înăuntrul meu.

— Tu glumești, nu-i așa? N-am mai auzit o asemenea tâmpenie de când mă știu.

— Tu nu știi cum circulă bârfele în această școală, mi-a replicat el.

— Crezi că școala asta e formată din idioți? i-am spus eu răutăcios, nu crezi că bârfa că suntem frați ar fi mai credibilă decât prostia ta de teorie?

El stătu o clipă mai lungă pe gânduri și dintr-odată tresări zguduind masa.

— Îmi distrugi casă, m-am plâns eu, amintindu-mi de pat, adică de fostul meu pat.

— Vor bănuși ceva dacă vom veni împreună la școală.

— Chiar îți pasă? l-am întrebat eu și am pufnit. Mie *chiar că nu-mi pasă*, am completat eu. Este ceva ce te macină, dar nu știu ce, am spus eu uitându-mă în ochii lui.

Culoarea mi se părea atât de cunoscută, de familiară. De fapt, toată fața mi se părea cunoscută. Era fața cu care am crescut eu, era fața *mea*. Mă oglindeam perfect în fața lui. Mai ales dacă și el se uita în ochii mei. Eram identici și el nu putea face nimic în legătură cu asta.

De ce mă chinui așa? am auzit în capul meu și am tresărit.

Tu ești, Taylor? am încercat eu să întreb.

— Ai spus ceva? mă întrebă el spărgând gheața.

Nu am renunțat, atât timp cât exista o cale ca eu să nu mă mai simt vinovată că aveam o putere în plus. Am mai încercat o dată, cu toată concentrarea pe care am reușit să o adun:

Taylor, mă auzi?

Da, chiar îmi vorbești sau e doar imaginația mea?

Sunt eu, am spus eu mai euforică decât înainte, *nu pot să cred.*

Nici eu, chiar comunicăm... telepatic.

Nu a fost o întrebare.

— Aș prefera să nu mai folosim acest... talent, numai când e nevoie. Și să nu spui... nimănui.

— Acum mă apuc să strig: lume, lume, pot vorbi telepatic.

— Mă refeream, chiar nimănui... am spus eu mijindu-mi ochii.

Îi luă un moment lung să realizeze despre ce vorbeam.

— Haide, sper că nu vorbești serios.

Am dat afirmativ din cap, iar el îmi aruncă o privire rugătoare, urmată de una ascuțită ca lama unui cuțit și, ca să mai înrăutățească lucrurile, se prefăcu că e îmbufnat.

— Nu te purta ca un copil, am spus eu rugător.

— Spun doar că James ar crăpa de ciudă.

— Nu cred, James e un munte, la figurat și la propriu, bine, dar,

totuși un munte, nu i-ar păsa de un talent atât de insignifiant. Mai ales că el nu are o minte de citit, am spus eu, iar pe el l-a pufnit râsul, dar printre hohote mi-a dat dreptate.

— Bine, va fi în avantajul nostru, cândva, căzu el de acord cu mine. Dar crezi că... vocea lui deveni serioasă, că putem... citi și gândurile altcuiva?

— Nu... știi, tu ar trebui să-mi spui.

— De ce? dacă îmi spui, de ce? spuse el remarcând ignoranța din tonul meu.

— Tu ai mai multă experiență.

— În a citi gândurile? întrebă el surprins, tu ai...

— Șșt, l-am întrerupt eu, simți și tu ceva.

— Da, o prezență... umană, a remarcat el, plimbându-și nasul prin aer.

— Cunoscută... am completat eu închizând ochii.

— Dureros de cunoscută, spuse el, dându-și seama imediat cine e.

— Salut, spuse o voce pe un ton grav. Trebuie să vorbim.

M-am întors, și din moment ce nu am asociat vocea cu înfățișarea, am fost surprinsă să-l văd pe Chris stând rezemat de ușă, cu mâinile încrucișate la piept. Mai trecu o clipă lungă cât o oră. Apoi Taylor și-a încrucișat și el mâinile la piept, ridică din umeri și-și dădu ochii peste cap. Stomacul mi s-a făcut ghem când am văzut cum se uita Taylor la el. Mă temeam să nu fie o luptă; mă corectez: un *atac*. Chris nu ar fi fost în stare să riposteze, și judecând după încordarea din corpul lui Taylor, nici eu n-aș fi fost în stare să-l apăr. Dar Taylor nu reacționează violent, își dădu din nou ochii peste cap și scutură din umeri. Se ridică și veni spre mine. Se aplecă și îmi șopti în ureche:

— Bineînțeles că el vrea să vorbească cu *tine*. Cred că cineva e în plus, am să plec. Dar am un sfat: nu-l mai ține mult ca animal de companie, îl va durea despărțirea.

Am chicotit sumbru și i-am făcut semn să nu plece încă. De îndată ce era destul de aproape, l-am apucat de guler și l-am smucit mai aproape de mine, astfel încât gura mea era la urechea lui. Mi-am strâns mâna în pumn și i-am șoptit printre dinți:

— Parcă am stabilit cine va fi animalul meu de companie la următoarea venire a mamei. Dacă te aud că comentezi, te-oi tăia în milioane de bucățele!

El încuviință din cap și chicoti retras. Dădu să plece, dar afirmația lui Chris îl opri.

— Cu amândoi, se completează el pe sine.

— Ce poate fi atât de grav? spuse Taylor pe un ton plictisit.

— Nu e atât de grav, spuse Chris mai retras.

Fața lui Taylor se crispă și strâmbă din nas. Îmi aruncă o privire plină de înțelesuri, iar eu l-am privit confuză.

— Scuze, spuse el pe un ton tăios, credeam că vrei să vorbești *singur* cu... *prietena* ta.

Am deschis gura larg, ca și cum ar fi gaura de unde ar fi curs lavă. Am închis-o brusc, frecându-mi dinții unii de alții. Am început să tremur ușor, și gânduri malefice mi se strecurau prin minte. Mă gândeam cum ar fi mai dureros, nu era ușor să alegi metoda de crimă când erai atât de nervoasă cum eram eu în acel moment. I-am trântit tot felul de fețe firoase.

— Te urăsc, i-am șoptit printre dinți.

— Știu, a răspuns el sec, părând absent.

Chris stătea rezemat de tocul ușii, holbându-se la mine, cam cum se holba Sandra la Taylor. Mintea a început să îmi zboare în toate direcțiile. Mă gândeam la tot felul de prostioare, doar ca să-mi opresc gândurile criminale; știam că nu aveam cum să-lucid. Sau poate exista o cale, necunoscută mie, dar fratele meu sigur știa cum să-mi pună capăt zilelor. Dar, oricum, viața mea nu era în mâinile lui, deci nu aveam de ce să-mi fac griji.

Trebuia să găsesc o cale să regret că îmi bătea joc de mine, ceva ce să-l facă să nu mai vrea să mă vadă niciodată; așa cum simțeam eu pentru el în acel moment. Un gând mi-a fulgerat rapid prin minte, era foarte riscant, dar trebuia să o fac, pentru mândria pe care încă o simțeam adânc în suflet. Știam că oamenii puteau ajunge foarte departe, ar face orice pentru a-și păstra mândria. Știam că mândria te macină pe dinăuntru, cel puțin celor interesați să o păstreze curată. Dacă erai un om josnic, nu aveai mândrie.

Asta era omul pe care-l căutam; cel care nu ezitase să mă facă scorpie, numai ca să mă facă să mă simt prost. Omul pe care-l căutam era James. Era foarte înfricoșător, dar era exact de cine aveam nevoie ca să mă răzbun pe Taylor. Nu știam dacă va fi de acord, dar merita să încerc.

— Bănuiesc că știți deja ce vreau, spuse Chris inspirând adânc.

Vocea sa mă trezi din meditație.

— Da, îl aprobă Taylor pe un ton sfidător, dar nu vei obține nimic, completă el.

Nu puteam să mă mișc. Eram încremenită. Nu suportam imaginea care tocmai îmi fulgeră prin cap: Chris cu ochii roșii, cu pielea de porțelan, cu dinții dezveliți, mârâind...

— Tu nu ai nimic de spus, surioară?

De data asta mă întrerupse Taylor, cred că el a observat că eram mai albă decât de obicei.

— În legătură cu ce? am întrebat eu absentă.

— De parcă nu ai ști! mi-o trânti el.

Deodată am devenit atentă la conversație.

— Ba să știi că am ceva de zis, am spus eu pe un ton mai nervos; nu voiam ca ei să mă excludă.

— Atunci suntem de acord, nu?

— Nu, am spus amândoi în același timp.

— Dacă voi nu sunteți de acord, o să vorbesc cu fratele meu.

STRĂINUL

— *Fratele tău?*

— Crezi că ne e frică de un om? întrebă Taylor pe un ton dezgustat.

— Nu am spus că e om, spuse Chris și zâmbi.

— Chiar dacă e vampir, nu cred că se poate compara cu noi, suntem șapte, plus noi doi, care avem puteri în plus. Mai ales că avem încă pe cineva, care are o putere specială.

Am tăcut și am înghețat, nu-l mai văzusem pe Chris să șantajeze așa, ceea ce era de înțeles din moment ce îl cunoscusem de o zi.

— Nici nu am spus că vă va ataca.

— Atunci de ce ne irosești timpul? întrebă Taylor pe un ton răstit.

— Voiam doar să vă spun că ați putea avea pe cineva în interior, un spi...

Cineva ateriză în cameră, și-i puse mâna la gură.

— Ai gura mult prea mare, spuse străinul nou-intrat, ca să zic așa.

Chris se eliberă din strânsoare și exclamă:

— Frățioane!

— Taylor veni să se pună lângă mine care tremuram. Atunci am

recunoscut străinul, era același om care venise mai devreme în ziua aceea. Dinții au început să-mi freacă, iar în ochi eram sigură că mi se citea ura. Acel străin îmi repugna, mai ales că nu-și putea alege cuvintele cum trebuie. Să ne așteptăm la un atac prin surprindere, ce patetic...

— Țsta era chiar fratele lui Chris? Nu semănau deloc. Erau total diferiți.

— Deci, Rachel... ai ignorat avertismentul meu. Păcat, spuse el, și își înclină capul într-o parte, ai fi fost o aliată foarte capabilă.

— Sunt o aliată, a lor, și crede-mă că nu am devenit mai puțin capabilă.

— Ai devenit mult mai slabă, nu pot să cred că mai crezi poveștile lor patetice.

— Patetic ești doar tu, cu atacul tău neașteptat.

— Ai dreptate, spuse el referindu-se la Chris, nu e rea.

Am deschis gura de surprindere.

Taylor începuse să trepideze lângă mine.

— Nu cred că ești în postura de a-ți bate joc de ea, mă apără Taylor.

— Cu alte cuvinte, nu cred că ai vrea să-ți găsești sfârșitul în această casă.

— Dacă vei muri și tu, nu am nimic împotriva.

— De ce îți pasă atât de mult ce fac eu? am spus eu fără inflexiuni în voce.

— Nu cred că aș vrea să mori atât de curând.

— Ce te face să crezi că viața mea e în mâinile tale?

El fu într-o clipită lângă mine și-mi trase bărbia ca să-l privesc direct în ochi. Înainte ca Taylor să poată reacționa, am încercat să-mi aprind focul în pumn, și l-am împins în față cât de tare am putut. El se clătină și se dădu câțiva metri mai încolo. Ceva îl împinse mai încolo: era Taylor. Într-o secundă, veni lângă mine și mă trase de mână.

— Haide, să mergem.

— Unde mergem? am întrebat eu confuză.

Următorul lucru pe care l-am văzut a fost parbrizul mașinii lui Taylor, gonind nebunește pe străzile goale ale Juneau-lui.

— Se pare că te-a studiat îndeaproape.

— Dar cum de știa cine sunt?

El apăsă mai tare pe pedala de accelerație, fremătând cu mâinile

volanul ciocolatii.

— Nu vei păți nimic, spuse el mai mult pentru el.

— Nu, nu voi păți nimic, dar... de ce am fugit? nu cred că era atât de puternic.

— Nu vei păți nimic, continuă el să repete.

Am oftat și mi-am lăsat capul pe spate cu un bufnet. El tresări, dar se încordă la loc. Nu eram neajutorată, puteam să-l înving singură. Sau puteam muri încercând. Am chicotit sumbru la acel gând imposibil.

— La ce se referea Chris când a spus *spion*? se întreabă Taylor pe el însuși.

Spion. Acest termen nu-mi era necunoscut, cu toate că nu mai văzusem niciodată unul. Dar era o întrebare bună: la ce se referea? Nu cred că vorbea serios. Nu.

În acel moment mi-a venit în minte un alt detaliu vital și am gemut. Chris și acel monstru erau frați, și acel, acel... trădător, pe care îl protejasem, venise să ne amenințe. Speram să fie cum spusese Taylor, speram să fie slab și să nu se adapteze la viața de vampir. Un munte de sentimente mișuna prin sufletul meu în acel moment: dezamăgire, tristețe, durere, frică, nu frică, groază, dar era unul mai puternic: ura, aceasta îmi traversa corpul făcându-mi sângele să fiarbă pe dinăuntru. Nu era cel mai plăcut sentiment, dar era un bun energizant, punându-ți toate simțurile în mișcare, activându-ți sistemul nervos și inundându-l cu același acid. Deodată, Taylor opri. Am vrut să-l întreb de ce o făcuse, dar mai bine m-am abținut. El își trecu ușor mâna prin părul meu și atunci am putut să-i văd culoarea, revenise la blondul de dinainte, mai deschis decât spicele de grâu, dar cu ușoare reflexii spre auriu. Nu era o culoare extraordinară, dar pentru mine era întoarcerea la normalitate. Mi-am furișat repede privirea spre oglinda retrovizoare. Ochii mei erau iar de culoarea ametistului. El continuă să-și treacă absent mâna prin părul meu. La un moment dat m-am săturat și mi-am scuturat ușor părul. Din reflex, el își trase mâna înapoi. Își rezemă capul de spătarul scaunului și inspiră adânc de trei ori.

— O să fie bine, am spus eu în cele din urmă.

— Nu va putea fi bine, nicicum, vei suferi oricum, spuse el pe un ton mârnit.

— Voi fi bine, nu prea-mi pasă de durere, am spus eu vrând să pară adevărat, dar suna fals.

— Nu vei fi, dacă idiotul ăla se alătură fratelui lui, vor fi dublu cât noi. Consiliul va afla de la spionii lor...

— De ce îi bagă în seamă? am întrebat eu printre dinți.

— Nu înțeleg această regulă, continuă Taylor nedându-mi atenție, dacă ei sunt de două ori mai mulți, nu e cinstit, dar dacă ei sunt mai mult decât de două ori mai mulți, lupta poate să continue.

— Ce nedrept e! am izbucnit eu, nici eu nu știu prea multe despre regula asta.

— Noi suntem nouă, iar ei șaptesprezece, fără bufon. Pentru a fi o luptă regulamentară, ei nu au voie să fie de două ori mai mulți decât noi. Bineînțeles că el se va folosi de această regulă în avantajul lui. Crede că tu ții atât de mult la Chris încât să te predai.

— Dar ce legătură am eu și Chris cu asta? am întrebat eu sec.

— Tu și el sunteți nou-veniții în fiecare grup. Cei mai tineri sunt judecați de fiecare dată.

— Adică... eu și el. Eu *sau* el, am spus eu parcă lovită de o tornadă.

— Este un singur lucru pe care tu *trebuie* să-l faci: să nu spui sau să ridici mâna când va întreba cine e dispus să se sacrifice, se răsti el.

— Nu știu, am spus eu încet. Nu vreau să moară, nu când știu că aș putea face ceva.

— Nu mai contează acum. Știu că îl placi, și el te place, dar nu te voi lăsa să mori în felul acesta.

— Nu, nu voi muri, dar nu-l voi lăsa să moară din cauza mea, am spus dintr-o suflare.

— E singura cale, șopti el.

— Nu mai puteam fi atentă la nimic; nu am fost conștientă nici când el porni mașina, nici când am intrat în casa mare, puternic luminată, nici când Taylor le spuse toată tărășenia celorlalți. Când în sfârșit am revenit la realitate, eram într-o cameră imensă, plină de oameni. Toți se uitau la mine, dar eu nu puteam să mă uit în jur; gândurile îmi zburau în alte părți, departe, foarte departe.

— Ceva blând îmi cuprinse corpul într-o îmbrățișare. Era Elaine, desigur, cine altcineva?

— Știu cum e să pierzi pe cineva, spuse ea strângându-mă și mai tare.

— Am pufnit.

— Ce te face să crezi că îl voi pierde? am întrebat eu pe un ton

distrat.

— Nu-l voi lăsa să moară, am spus accentuând fiecare cuvânt.

— Toți mă priviră îngroziți.

— Daați auzit bine, am spus eu mai distrată, nu va muri, orice ar însemna asta. Dar nici eu nu voi muri.

— E singura cale, repetă Taylor.

— Va muri și Consiliul, dacă e nevoie.

— Nu o poți face. Nu cu prețul ăsta.

— Pot face tot ce vreau, i-am răspuns răstit.

— Nu pentru un trădător, spuse Taylor.

— Cuvântul din urmă îmi tăie respirația; îmi trebui un moment ca să-mi revin.

— Trădător vei fi doar tu, dacă nu mă ajuți, am spus eu în cele din urmă, referindu-mă la Taylor.

— Te voi ajuta, spuse Taylor după o clipă de gândire.

— Vreau să merg acasă, am spus eu brusc.

Am ajuns la școală, bineînțeles că toată școala era cu ochii pe mine. Acum nu numai că eram cea mai ciudată fată din școală, dar nu voiam să vorbesc cu nimeni.

Numai Taylor mă salută când s-a așezat lângă mine la ora de engleză, iar eu i-am răspuns sec. Toată ziua am stat holbându-mă absentă pe geam.

— Te duc eu acasă, spuse Taylor când eram gata să deschid portiera mașinii.

— Mă descurc eu, am spus trăgându-mi umărul de sub mână lui.

— Nu, nu cred, spuse el dând din cap.

Am mers încet spre mașina lui, evident toți holbându-se la noi. Am urcat fără să mă mai obolesc să îmi pun centura. El intră repede și îmi puse centura cu o mișcare fulgerătoare. Băgă cheia în contact și motorul începu să toarcă ca o panteră.

— Nu ai mai dat niciun semn de viață de mult, spuse Taylor întorcând în dreapta.

— Vreau mai mult timp să gândesc, am spus eu ignorându-l, privind încă absentă.

— O lună, spuse el pe un ton grav, sau mai puțin.

— Nu se poate, am spus eu, brusc întreruptă din adâncă meditație în care eram încă din seara precedentă, dacă Chris nu se poate recupera după transformare... el va fi primul vizat.

Taylor chicoti.

— Era o minciună, spuse.

— O minciună? ați mințit? am întrebat eu pe un ton serios.

— O minciună albă, nu a fost ca să ne protejăm pe noi, ci pe noi, adevărul e că nu simți nicio diferență, doar faptul că ai simțurile mult mai dezvoltate. Și simți sângele...

— Noi avem sânge? l-am întrerupt eu.

— Depinde...

— Avem sau nu? m-am răstit eu.

— Eu nu, tu însă...

— Vor opta pentru mine, sunt sigură. Sângele meu îi va atrage prea tare; și în afară de asta, se vor putea lipsi de un om străin, mai ușor decât de unul de-al lor, am spus eu mai mult pentru mine, și am dat ușor dezaprobat din cap.

— Nu cred, nu-i voi lăsa.

— Nu te vor asculta, nu dacă sunt atât de stricți. Îmi promiți ceva? l-am întrebat eu.

— Dacă știi despre ce e vorba, mi-o trânti el.

— Speram să spui da, dar te rog să le spui celorlalți să nu îl atace.

— Îți promit, dar îți mai promit, adăugă el sumbru, îți jur că dacă tu nu vei mai fi, îl voi distruge cu mâinile mele.

— Nu, am gemut.

— Ai dreptate, nu te voi lăsa să o faci. Mai bine mori în mâinile mele decât să mori pentru el.

— Nu e vina lui, am gemut iar.

Îmi prinse fața în ambele mâini și mă întoarse ca să mă în ochii lui.

— Tu trebuie să înțelegi că el nu și-ar da viața pentru tine, nu ar trebui să conteze pentru tine. Nu înțeleg cum de poți încă să-l aperi.

Mi-am tras cu putere fața din mâinile lui.

— Nu e treaba ta, am spus cu asprime.

— Viața ta nu trebuie să fie distrusă așa.

— Voi găsi eu o cale, am spus eu și am trântit portiera.

M-am bucurat că profesorii nu ne dăduseră teme pe următoarea zi. Dar nu prea aveam ce face: să dorm nu aveam somn, și nici nu aveam unde; nu prea aveam chef de nimic, doar să mă plimb. Am hotărât să o sun pe mama. Suna ocupat, poate avea vreun pacient.

M-am așezat pe scaunul de la calculator și mi-am sprijinit capul în mâini. Am stat așa vreo oră, sau două, sau trei, nu știu, am pierdut noțiunea timpului. Nu mi-am dat seama că afară era beznă pentru că am stat cu ochii închiși.

În cameră era tot beznă, dar nu-mi păsa, îmi era bine așa, era confortabil. Am început să fredonez un cântecel, dar nici măcar nu mi-am dat seama dacă îl fredonam sau nu cum trebuie.

— Ceva îmi atinse umărul și am încercat să țin. Îmi astupă gura și mă trase de pe scaun. Îmi luă încet mâna de pe gură și chicoti. I-am recunoscut râsul: era Chris. Prima mea reacție a fost să-l îmbrățișez. El îmi răspunse la gest și își îngropă fața în părul meu.

— Mmm... să știi că miroși bine, spuse el.

Mi-a luat o clipă, dar mi-am dat seama la ce se referea. L-am împins cu toată puterea, dar el abia se clinti. M-am dezechilibrat și corpul dădu să cadă. El mă prinse de după talie și mă ridică înapoi în picioare. M-am tras din strânsoarea lui și i-am întors spatele. Am fugit să aprind lumina, doar ca să-mi confirm teoria. Da, am avut dreptate, cel care stătea acolo nu era Chris. Era altceva, era doar corpul lui. Ochii roșii erau indiciul de care aveam nevoie. Stăteam acolo, ușor aplecată, uitându-mă la el. Și el mă privea, dar nu avea aceeași expresie ca și mine; se uita la mine ca și cum ar fi văzut un înger, eu mă uitam la el cu ură, știam că mi se citea în ochi. El mă privi, aproape că mă admira, iar eu mi-am închis ochii.

— Te-ai schimbat... mult, spuse el cu duioșie.

— Mda, și tu, am spus eu cu dispreț.

— Ești... diferită, spuse el.

— Tu ești un monstru, m-am răstit eu.

— Vampiri nu sunt monștri, spuse el înclinându-și capul ușor într-o parte.

— Nu, nici n-am spus asta, am spus că *tu* ești un monstru, am replicat eu mai calm.

— Nu merit așa o primire, și mai ales din partea ta.

— Nu, ai dreptate, ai merita să te arunc pe geam. De ce ești aici? am întrebat eu, brusc cuprinsă de mânie, ca să-i faci jocul fratelui tău?

El închise ochii, de parcă îl lovise un val. Cu ochii încă închiși, răspunse:

— Nu. Sunt aici ca să te rog să vii cu mine. Trebuie să vorbim.

— Dacă e vreo capcană, să știi că fratele meu nu te va ierta.

Spune acum și aici.

— Mda, cum să nu. Fratele tău e jos, abia am reușit să intru.

— Nu, am răspuns sec, referindu-mă la faptul că voia să vorbim.

— Te rog îți promit, nu, îți jur că nu-ți vreau răul. Îți jur pe ce am eu mai prețios.

— Ce poți să ai tu mai de preț?

— Pe tine.

— Mulțumesc, dar nu te cred, am spus eu, dar de fapt îl credeam.

— Bine, dar măcar vino, spuse el rugător.

— Bine, am spus eu după câteva clipe lungi, în care l-am privi în ochi, să mă asigur că nu minte.

— El sări pe geam, și îmi făcu și mie semn să-l urmez.

— Tu glumești, nu? am spus eu neîncrezătoare. O să vin pe ușă.

— Matahala aia stă și păzește intrarea.

— Adică James? am întrebat eu.

— Da, mă rog. Hai!

Am sărit și am aterizat cât de lin am putut. El mă prinse de mână și începu să alerge. Mă trase și pe mine după el. Mă așteptam să fie un drum lung, dar se opri brusc. Îmi făcu semn să urc. Am urcat, într-o mașină se pare, iar el închise portiera după mine. Urcă și el și își puse centura. Mi-o puse și pe a mea cu aceeași îndemânare cu care Taylor mi-o legase mai devreme. Demară cu viteză, am fost surprinsă să văd că ieșeam din oraș. El îmi spuse că ai lui păzeau celălalt perimetru al orașului. Opri și dădu să iasă. Am vrut să deschid portiera, dar el fu mai rapid. Mi-am lăsat privirea în pământ, rușinată, și am ieșit. El închise ușa după mine și îmi făcu semn să-l urmez. L-am urmat, ținându-mi mâinile în buzunare. El înaintă până ce ajunserăm la o alee îngustă, mărginită de un gard simplu. Sări pe el și începu să meargă cu ușurință; parcă ar fi mers pe pământ. Am continuat să înaintăm, eu pe cărare, el pe gard. Poate voia doar să se dea mare. Dacă da, nu-i mergea.

— Bănuiesc că ai aflat ce vrea Consiliul, spuse el păstrându-și privirea înainte.

Am încuviințat din cap.

— Ce să facem? întrebă el cu vocea tremurândă.

— Chiar... nu știu, am spus eu pe un ton grav.

— Nici eu, mă aprobă el.

— De ce? am întrebat absentă.

— Nu știu, fratele meu nu mă va lăsa să mor, cu toate că știe că moartea ta e o pierdere.

— Mda, exact așa gândește și fratele meu, mai puțin partea cu pierderea.

— Mă urăște, nu? spuse el aproape chicotind.

— Mda, dacă faptul că mi-a jurat că te va ucide chiar el se poate numi ură, atunci da...

— De ce mă urăște? nu am făcut nimic greșit, spuse el cu ochii în pământ.

— Ai promis, am izbucnit eu.

— O, te rog eu știam înaintea ta că ești vampir.

— Chiar nu-mi pasă, aproape că am urlat eu, la câte mile depărtare m-ai adus?

El inspiră adânc.

— Cincizeci.

— Cincizeci? am întrebat eu revoltată, îmi va lua o veșnicie să ajung acasă.

— Dar nu despre asta voiam să vorbim, spuse el pe un ton grav.

— Nici eu, de fapt eu nici nu mai vreau să vorbesc cu tine *acum*.

— Nu înțeleg, ce ai cu vampirii. Nu ar trebui să te supere. Sunt familia ta.

— Nu e vina mea, fratele tău e de vină, el a pornit toată chestia asta, am spus eu din ce în ce mai furioasă.

— Da, mai ales că nici măcar nu suntem frați de sânge, e un prefăcut.

— Atunci de ce lupti pentru el? am țipat eu.

El se opri și sări de pe gard. Își ridică capul și îmi dădu părul de pe față. Se uită direct în ochii mei pentru o clipă. După acea clipă lungă, îmi întoarse spatele și spuse:

— Nu te pot lăsa să mori.

— Nici eu pe tine, am spus eu după câteva clipe lungi.

— Atunci... ce facem? întreabă el cu vocea tremurândă.

— Nu știu, am spus eu pe același ton, să murim amândoi nu ar ajuta la nimic, să moară unul dintre noi nu cred că am accepta, să trăim amândoi nu prea e posibil...

— Ba e posibil, spuse el dintr-odată și fața i se lumină.

— Cum? am întrebat eu curioasă.

— Nu pot să-ți spun...
— Nu ai încredere în mine, am spus eu pe un ton dezamăgit. E-n regulă, dar tot nu te cred. Voi rezolva eu.
— Bine, ia să vedem cine rezolvă situația.
— Mă duci acasă? l-am întrerupt eu.
— Nu, spuse el în cele din urmă, dar te va duce altcineva.
— Cine!? am întrebat eu speriată.
— Glumeam, spuse el, și râse, voiam să văd dacă te prind.
— Poate ai auzit zicala „Cine sapă groapa altuia, cade singur în ea”.

— De fapt, cine sapă groapa este un funcționar la pompe funebre, spuse el serios, dar apoi îl umflă râsul.

— Nu e amuzant, am spus eu și i-am dat un pumn în braț. Am gemut. El începu să râdă și mai tare. Parcă era făcut din piatră.

— Nu e deloc amuzant, am spus eu enervată la culme.
— Nu te-ai schimbat deloc, ai rămas la fel de ușor de enervat.
— Mulțumesc, dar nu m-am prea schimbat de ieri seară, am spus eu pe un ton ironic.

El înaintă și mai adânc în pădurea care termina cărarea. L-am urmat automat, încercând să țin pasul. Moralul meu se mai ridică atunci când el a spus că a găsit o soluție, dar tot foarte scăzut era.

Am înaintat prin pădurea deasă timp de probabil, cincisprezece minute, și am dat de o poieniță. Era micuță, dar plină de flori. Am scanat tot spațiul cu privirea și am observat că el nu era acolo. Mi-am făcut curaj și am înaintat până spre mijloc.

Cineva mă prinse de după umeri și șopti:

— Bău!

Am sărit ca arsă. El chicoti și îmi dădu drumul. Cum m-am văzut eliberată, am început să fug. Îi auzeam pașii regulați în urma mea. Pașii lui se auzeau din ce în ce mai aproape. Am realizat că am alergat mai mult timp decât când am venit, dar atunci mersesem normal. Am început să gâfâi din ce în ce mai tare; din spate nu se auzea nicio schimbare, doar sunetul pașilor lui, atingând din când în când pământul. Am încercat să mă orientez după ceva, dar nu găseam nimic, abia puteam să-mi fac loc printre copaci și tufișuri. Nici măcar nu știam de ce alergam, eram prea preocupată să găsesc drumul. Pentru o clipă am închis ochii ca să clilesc. Când i-am deschis, era prea târziu, nu mai

aveam timp să mă feresc; în fața mea era un copac. M-am izbit cu putere, dar silueta nu se clătină. Cineva mă prinse strâns, împiedicându-mă să cad. Am început să mă zbat și să dau din picioare ca un copil mic. Talia nu-mi fu eliberată.

— Nu-ți fac nimic, se auzi vocea lui Chris în spatele meu.

Am răsuflat ușurată și m-am prăbușit jos, epuizată.

— Ești bine? mă întrebă el îngrijorat.

Am încuviințat din cap. Nu mă simțeam deloc bine, dar nu voiam ca el să vadă asta.

— Mă duci acasă? l-am întrebat eu pe un ton sfârșit.

— Dacă așa vrei... spuse el pe un ton egal.

Îmi puse mâna pe după talie și mă ajută să mă ridic. Am mai mers câteva minute prin pădure și am dat de cărare. După câteva minute eram la mașină. Mă urcă, de data asta în spate. El trecu în scaunul șoferului. După câteva clipe goneam din nou în Juneau, iar în alte câteva eram acasă.

— Bănuiesc... că ne vedem mâine la școală, spuse el pe un ton posomorât.

— Mda, am spus eu sec.

— Noapte bună, spuse el când am coborât.

Am înaintat încet către ușa de la intrare, ținându-mi capul în pământ. M-am izbit de ceva și am căzut. Cred că am calculat greșit distanța dintre mine și ușă. Am încercat cu greu să mă ridic, dar ceva mă ținea ținută la podea. Am țipat și, fără voia mea, focul se aprinse pe mâna mea. Am început să mă zbat cât de tare am putut. Am încercat din răputeri să reaprind focul, și în final o flacără se aprinse. Am început să țip și să zbier din toți rărunchii. Ceva mă prinse de gât și mi-l apăsă tare. Ochii mi se închiseră involuntar și simțurile mi se calmară unul câte unul. Corpul mi se relaxă încet-încet, capul mi se înclină și de atunci nu am mai simțit nimic.

— M-am trezit într-o cameră întunecată. M-am ridicat în capul oaselor din patul în care eram întinsă fără voia mea. Am aprins lumina și mi-am dat seama că eram într-o cameră care arăta leit-poleit cu cea pe care o aveam în casa pe care o împărțeam cu Sandra. Am început să merg prin cameră până când m-am izbit de un zid. Am observat că nu era nicio ușă. Am început să dau disperată cu pumnii în pereți. Zidul de care mă izbisem se deplasă, intrând în peretele stâng. O cameră albastră se ivi de după el. Acolo stătea Taylor cu o telecomandă în

mână, rânjind până la urechi. L-am privit precaută. El înaintă încet, rânjetul dispărându-i treptat de pe față.

— Nu credeam că bufonul poate să mă ocolească pe mine, începu el să monologheze.

— S-a schimbat mult, am spus eu cu umor negru.

— Nu pot să cred că l-ai lăsat să scape așa, spuse el închizând ochii.

— Ce ai cu el? am urlat eu.

— Ai fi în stare să mori pentru el, continuă el ignorându-mă.

— Nu sunt în pericol, nu te băga!

El își plecă privirea și pufni.

— Să nu crezi că mi-aș da viața pentru el, am spus eu într-un final.

— Mulțumesc, șopti el.

— Oricum, nu va muri nici el.

Își ridică privirea, alarmat subit. Am dat dezaprobat din cap.

— Ești incredibil, am spus eu pe un ton mai mult furios decât dezamăgit.

— Nu e asta, doar...

— Chiar nu e nevoie să minți, înțeleg, am spus eu încercând să găsesc ușa.

— Nu e că nu...

— Te rog gata cu scuzele, l-am întrerupt eu zgomotos. Cât e ceasul? am întrebat cuprinsă de alte griji.

— Este cinci și jumătate, spuse el calm, privind-și ceasul de la mână.

— Dimineața??? am întrebat eu alarmată, iar el dădu odată din cap. Dar avem școală!

— Nu cred că vom merge, a spus el mirat de atitudinea mea.

— Ba eu mă duc.

— Nu cred...

— Te rog l-am rugat eu.

Închise ochii și se îndreptă spre dulapul camerei care era exact ca a mea. îl deschise și acolo aflau o grămadă de haine.

— Alege, spuse el inspirând.

Ochii mi se îngustară. El îmi făcu semn să mă apropii. M-am apropiat cu pași nesiguri. El dădea din picior, așteptând să ajung. Îmi dădu o bucată de material în mână. Am examinat-o atent; era bumbac.

Am tras de ea și am observat că e o bluză. Era albă cu modele, care se vedeau vag. Îmi plăcea, chiar mult.

— Ce e asta? am întrebat eu admirând-o.

— E a ta, spuse el, și toate astea, adăugă el și arătă spre dulap.

Dacă nu-ți place, poți să alegi orice altceva.

— Mulțumesc, am șoptit eu.

— Mulțumește-i mamei și lui Elaine, ele au ales tot ce este aici.

— Bine... dacă nu te superi...

El chicoti și dispăru. Am cotrobăit prin dulap, admirând tot ce este în el. Până la urmă am ales o pereche de blugi negri și o bluză purpurie, largă, cu modele brodate. După ce am terminat, am ieșit și am căutat baia. Am orbecăit prin toate camerele, spre norocul meu nu era nimeni acolo, dar nu era nici baia. M-am împiedicat și am căzut de multe ori. Am ajuns la scări; mă țineam cu ambele mâini de balustradă. M-am împiedicat și am căzut. Am dat cu capul de parchet și am rămas acolo întinsă pe jos. Am gemut de câteva ori până am auzit niște pași venind. Era Leah.

— Hei, Rachel, mă salută ea sec și urcă scara în formă de spirală.

Am rămas acolo, sperând să găsesc o modalitate de a mă elibera. Am mai auzit niște pași mai grei. Dar după ce am văzut cine venea de după colț, am intrat în panică. Acolo era James, adică James! El rânji drăcește când îmi văzu fața panicată.

— Am găsit-o pe scorpia de soră-ta, spuse el pe un ton sfidător.

— Mă rugam să nu vină spre mine, dar tocmai asta se întâmplă.

Am început să țip când își întinse mâinile să mă elibereze.

— Ce-i faci? țipă Taylor, care apăru între el și mine.

M-am calmat automat.

— Ești bine? întreabă el, întorcându-se spre mine.

Am dat din cap. Se aplecă și mă ajută să mă ridic. Își făcu loc pe lângă James și mă prinse de după talie când am ezitat să trec pe lângă uriaș. Am intrat în altă cameră, puternic luminată. Era un fel de bucătărie, dar nu cred că ei o numeau așa. Avea frigider, un aragaz, un cuptor cu microunde și ce mai trebuia într-o bucătărie. Acolo, sprijinite de masă, stăteau Victoria și Elaine. Un zâmbet îi luminează fața lui Elaine când mă văzu. Veni lângă mine într-o secundă și mă îmbrățișă cald. Victoria era mai stânjenită, dar mă îmbrățișă și ea.

— Te rog șopti ea.

— Ce? am întrebat eu confuză.

— Mașina... e a ta, te rog chiar am crezut că-ți va plăcea.
— Nu e că nu-mi place... dar chiar că e prea mult.
— Te rog doar de data aceasta, spuse ea atât de rugător încât mă înmuie.

— Bine, am spus eu fără să-mi dau seama.
— Perfect, spuse ea și-mi dădu drumul.
— Mulțumesc, am spus eu după o clipă... pentru tot.
— Nu ai pentru ce, și să nu mai aud că vei muri.
— Nu, am spus sec... s-a rezolvat.
Își îngustă ochii, mă privi lung, dar nu mai spuse nimic.
— Ți-e foame? mă întrebă Taylor după ce amândouă plecară.
— E ciudat, mă doare stomacul, dar nu simt nevoia de a mânca.
— E normal, spuse el dezumflat. Tu simți nevoia de a mânca pentru că refuzi să bei sânge. Va fi greu, te avertizez.
— Nu mi-e frică, am spus pe un ton hotărât. Tu nu mănânci?
— Voi mânca mai târziu.
— Și eu, am spus eu ironic. Nu cred că aveți mâncare pe aici, nu? El se duse și deschise frigiderul. Era plin.
— Voi mânca mai târziu, am spus eu. Hai la școală, trebuie să opresc și pe-acasă să-mi iau geanta, am adăugat eu mai mult pentru mine.

Îmi făcu semn să-l urmez. Am făcut ce spunea și am ajuns în garaj. Îmi aruncă o legătură cu două chei și am apăsât pe breloc. Un sunet scurt și ascuțit se auzi și farurile Porsche-ului meu roșu se aprinseră pentru o secundă. M-am urcat și am băgat cheia în contact și motorul începu să toarcă. După ce am închis portiera, l-am văzut pe James în fața mașinii.

— Nu vrei să-i fac un control rapid mașinii tale? spuse el și rânji, de exemplu, hai să verificăm airbag-urile, spuse el, și dădu cu pumnul, tare, în capota mașinii.

Airbag-ul îmi țâșni în față, tăindu-mi respirația. Îmi luă câteva minute să mă dumiresc. Când puteam în sfârșit să văd clar, am observat că din capotă ieșea fum. Nu mi-am crezut ochilor, dar mi-am făcut curaj și am ieșit din mașină. Am fugit repede și am deschis capota. Am dat din mână ca să mai risipesc fumul. Cu greu am pus piedica să țină capota sus.

— Frățioare, am urlat eu disperată. Cineva!?

Fumul se răspândi prin toată încăperea cea imensă, iar eu

intram în panică până ce am ajuns să disper. Am încercat să găsesc de câteva ori ușa, dar nu se vedea nimic prin perdeaua de fum. Orbecăiam nebunește printre mașini, până ce am simțit ceva ce mă atinge pe umăr. Pe de o parte eram bucuroasă, de cealaltă îngrozită: dacă era James?

Încet cu încetul fumul se risipi până ce dispăru de tot. Atunci am putut să văd că ușa garajului era larg deschisă. Mă așteptam să-l văd pe Taylor când m-am întors, dar acolo stătea Seth!

— Ai ceva probleme cu mașina? Întrebă el pe un ton distrat

— Îmi pare rău, am spus eu, parcă gemând.

— Nu-ți face griji, știu de ce e în stare matahala aia.

Am chicotit la asocierea lui.

— Bine, nu o să te mint, e grav, ți-a spart câteva chestii pe-aici, spuse el pe un ton mai serios.

— Of, am gemut eu. Nu e nicio problemă, voi merge...

— Vei merge cu mine, spuse Taylor zâmbind.

Stătea în pragul ușii, cu mâinile în buzunare.

— Voiam să spun, pe jos. Și oricum, nu vreau să creez suspiciuni, l-am citat eu.

— Chiar nu-mi pasă, spuse el pe un ton dezgustat, dacă eu și tu și... încă cineva știm asta, nu mai contează suspiciunile.

— La cine te referi?... aaa!

— Exact. Ar trebui să te schimbi, adăugă el pe un ton nehotărât.

Mi-am privit hainele, bluza era acum de aceeași culoare ca pantalonii.

— Chiar îmi plăceau, am murmurat eu pentru mine și am dat să ies.

Pe hol l-am văzut pe James. M-am întors pe călcăie automat, cum l-am văzut.

— Îți merg airbagurile, ți-pă el din capătul holului.

M-am pitit în spatele lui Taylor. El ieși pe hol și eu l-am urmat cât de aproape am putut.

— Ce ai cu mine? – mă întrebă el când am trecut pe lângă el.

Am urcat scările și am mers direct în camera leit cu a mea. M-am dus la dulap și l-am deschis. Mi-am luat o pereche de blugi albastru-închis și o bluză de aceeași culoare, cu volănașe. Am ieșit și l-am văzut pe Taylor așteptându-mă în hol. Era șapte fix. El, ca de obicei, porni la viteză maximă. Am ajuns *la noua mea casă*, ca să-i spun

așa. Am urcat încet scările. Am ajuns în cameră și cât de repede am putut mi-am luat materiile pentru ziua respectivă. Mi-am pus geanta pe umăr și am ieșit. El mă așteaptă în mașină. Pe ceasul de la bord scria ora șapte și treizeci și trei de minute. Aveam destul timp, la cum conducea el. Atunci mi-am reamintit ceva.

— Jos, am țipat eu, eu conduc!

— Of, se plânse el și ieși din mașină.

Mi-am făcut loc pe lângă schimbătorul de viteze, până pe scaunul șoferului. Am așteptat până ce el urcă. Am pornit mai încet decât el, mult mai încet. El stătea iritat pe scaun, cu o față îmbufnată. Mormăia ceva și mi-a fost greu să înțeleg ce spunea, până ce mi-am dat seama: accelerează. Eu eram atentă la drum și rânjeam amuzată de atitudinea lui. Când am cotit în parcare de la școală, toți își ațintiră privirea asupra mea. Am parcat în grabă și am ieșit. M-am îndreptat direct spre cea mai îndepărtată clădire; cea în care aveam prima oră. Toți cei din curte se holbau la mine, norocul meu era că nu râdeau. Am ajuns în cele din urmă la clădirea mare, unde aveam ora de engleză. Am mers direct la banca mea și mi-am îngropat fața în mâini. Am stat așa vreo câteva minute, până ce am simțit o ușoară bătaie pe spate.

— Ești bine? întrebă vocea cunoscută.

Ținându-mi încă fața îngropată în mâini, am dat din cap că nu. Mi-am ridicat încet fața și l-am văzut pe Chris stând lângă mine.

SOLUȚIA NEPOTRIVITĂ ȘI MISTERUL

— Nu trebuie să fii supărată, exact așa au făcut și cu mine, spuse el, și zâmbi.

— Nu de-aia sunt supărată, am spus eu pe un ton posomorât. Dacă nu merge?

— Ce? întrebă el confuz.

— Soluția ta, am spus eu parcă gemând.

— Va merge, spuse el foarte sigur pe sine.

— Atunci de ce nu-mi spui și mie? am întrebat pe un ton plângăcios.

— Nu vreau să le spui celorlalți.

— Nu ai încredere, am spus eu dezamăgită.

— Te rog, nu te supăra, nu vreau să știu că ești supărată din cauza mea.

— Bine, am spus eu.

— Trebuie să plec, vine fratele tău, spuse el grăbit.

El se ridică și în același moment l-am văzut pe Taylor intrând pe ușă. Se așează lângă mine, la locul său obișnuit. Era încordat, parcă așteptând ceva. O fată trecu pe lângă bancă și îi lăsă ceva micuț, care semăna cu un bilet. îl deschise și îl citi în grabă. Mă umflă râsul. Stăteam cu capul îngropat în mâini și râdeam în hohote. El probabil că se uita la mine confuz. Din spate se mai auzea un chicotit încet; probabil că era Chris, care râdea de mine.

— De ce râzi? mă întrebă fratele meu ușor înfuriat.

— E doar... am spus eu printre hohote, e o fraieră să-și irosească timpul cu tine.

— M-a refuzat, spuse el distrat. Faza e că eu nu o cunosc.

— Te-a refuzat, am spus eu ironic, deșteaptă fată. Dacă și fetele pe care nu le cunoști te refuză, atunci... ai început cu stângul.

— Nu cred, nu prea vorbesc cu fete în școală, nu-mi fac griji.

— Și cu Sandra... El mârâi.

— Dar Sandra chiar te place, am spus eu.

— Toată școala mă place.

Mi-am ridicat o sprânceană.

— La tine e atât de ușor...

Vru să continue, dar profesorul îl întrerupse. Ziua trecu încet; foarte încet. După prima oră, am stat departe de Taylor. Nu voiam să îi stric *reputația*. În schimb, Chris nu se arătă deranjat să mai interacționeze cu mine. I-am povestit ce pățisem în dimineața aceea. Fără să pomenesc de James, nu voiam să îl sperii. El chicoti și îmi spuse că, dacă vreau, se poate uita el la ea. Am fost de acord, cu toate că nu știam cum să scot mașina de acolo. Cred că doar James ar fi fost în stare să o miște, iar pe el nu-l puteam ruga. La sfârșitul zilei, am hotărât să merg pe jos acasă. Era destul de departe fără mașină, dar nu era imposibil. Am avut ocazia să-mi limpezesc gândurile. Străzile odată goale ale Juneaului colcăiau de oameni grăbiți.

Deodată am simțit o izbitură puternică și m-am trezit pe jos. De undeva se auzeau țipete. Am privit în jur și am văzut o femeie de vârstă mijlocie, țipând și gesticulând. Am privit în partea opusă o siluetă mare, având ceva negru tras pe chip. Am înțeles ce se întâmplase. Am rupt-o la fugă prin mulțimea de oameni înmărmuriți.

— N-ai să faci nimic, am spus eu printre dinți.

L-am ajuns cu ușurință, alerga destul de încet. Am acționat instinctiv: mi-am aruncat mâinile în față și l-am prins de spate. El se

opri și începu să se zbată. L-am prins de ambele mâini și l-am ridicat cu ușurință. Acum, el stătea agățat cu mâinile ridicate. I-am smuls mica geantă din mâini. El ținu de ea, dar i-am tras-o frenetic. Mulțimea se uita la noi mută de uimire. Cred că se înțelege: era de două ori mai mare decât mine. Se zbătu și se eliberă. Am fugit după el și l-am prins de umăr. L-am întors și i-am tras un pumn în stomac. El gemu și căzu lat. Am strigat în semn de victorie. Am luat gentuța și am căutat prin mulțime. Am găsit-o pe acea femeie și i-am înapoiat-o.

— Cred că trebuie dus la spital, am strigat eu către mulțime.

— Ar trebui să te odihnești, domnișoară, spuse hotărât cineva din mulțime.

— Sunt bine, am spus eu pe același ton.

— Nu pari prea relaxată, continuă vocea.

— Sunt... mă simt perfect, am spus eu, nevrând să-i cânt în strună.

Din mulțime ieși acel străin afurisit, așa-zisul frate al lui Chris.

— Măcar să știi cum te cheamă, am spus eu încercând să-mi stăpânesc furia.

— Nu e important, chiar ar trebui să te odihnești.

— Nu mă voi odihni ca lumea atâta timp cât tu trăiești. Și ține-ți părerile despre mine pentru tine.

Veni lângă mine într-o jumătate de secundă și-mi șopti la ureche:

— Se pare că sentimentul pe care fratele meu îl simte pentru tine este reciproc, nu crezi?

— Nu cred, am mințit eu. Apropo, te urăsc, am adăugat eu.

— Asta e problema ta, dar ești o proastă că vei lupta pentru ei.

— Prost ești doar tu, cu atacul tău neașteptat.

El îmi prinse fața în mâini și mă făcu să mă uit direct în ochii lui. M-am smucit, dar nu funcționează. M-am uitat cu ură la el, dar el se uita blând la mine.

— Îmi pare rău, spuse el, și râse malefic, îmi pare rău pentru ce va păți familia ta.

Aveam lacrimi în ochi. Mă usturau. Rău. Le-am ignorat și m-am smucit frenetic din mâinile lui. El îmi dădu drumul brusc și era să cad. Cineva mă prinse de spate și am simțit cum tremură. Probabil de nervi. Probabil. Cred că și eu tremuram. Dacă tot Juneaul afla secretul pe care familia Hunt s-a chinuit să-l păstreze? Cred că va fi mult mai grav decât

o simplă luptă. Va fi un masacru întreg, sau... mai grav. S-ar mări comunitatea vampirilor cu... cu mult. M-am cutremurat la gândul ăsta. Brațele începură să-mi pulseze și la fel și partea de sus a spatelui. Am gemut.

Acel cineva își ceru scuze și mă eliberă. Era Chris. Mă așteptasem la asta. Fratele meu nu mă urmărea pretutindeni. Sau poate că da, dar nu și în ziua aceea. I-am zâmbit, dar el nu mă privi. Se uita cu ură la fratele lui. Nu-l mai recunoșteam, fața lui era distorsionată din cauza furiei. Trupul îi era încordat.

Mi-am pus mâna pe umărul lui ca să-l liniștesc. Se mai calmă, dar nu destul încât să nu dea de bănuiră mulțimii.

— Nu aici, nu acum. Avem public, i-am șoptit blând.

— Ești bine? mă întrebă el și mă prinse blând de umeri.

— Da, i-am șoptit înapoi.

— Haide să mergem, spuse el inspirând.

M-am întors și am văzut că străinul dispăruse. Își puse mâna pe umerii mei și mă trase după el. Am mers fără a protesta prin mulțimea înmărmurită. El accelerează pasul și mâna i se încordă. De fapt, tot corpul i se încordă brusc. Am vrut să-l întreb care era problema, dar nu am vrut să-l stresez și mai mult. Și, în afară de asta, nu mi-ar fi spus adevărul. Am oftat și cu coada ochiului l-am văzut privind fulgerător spre mine. Nu. Nu aveam nevoie de protecție. Cred că aveam mult mai multă putere decât el. Nu eram mai puternică, asta nu, dar aveam mult mai multă putere decât el. Lui nu părea că-i pasă. Era absorbit de protejarea mea, încât ar fi fost în stare să lupte *împotriva* și nu *cu* fratele său. Era *fratele lui*. Așa cum nici eu nu l-aș fi putut lăsa pe Taylor ca să lupt pentru Chris, nu cred că ar face-o nici el. Pentru mine. Nu, e o prostie. De ce îmi băteam capul cu asta? De ce acum? De ce el? De ce eu? Aceste întrebări erau foarte prezente în capul meu și în sinea mea am râs amar. Era complicat și nu știam de ce îmi pasă atât de mult. De ce îi păsa și lui? Poate că nu trebuia să-mi pese. Ce soluție a găsit el? Va merge? Am clătinat din cap și mi-am strâns ochii. El mă fulgeră cu privirea și se opri. Mi-am dat seama că mulțimea s-a risipit și că rămăsesem singuri. Avea o figură supărată. Mi-am făcut curaj și l-am întrebat:

— De... de ce ești supărat?

— Pentru că fratele meu este un idiot, spuse el, și expiră.

Nu știu de ce, dar asta mă făcu să râd.

— Idiot poate fi și fratele meu, am spus eu, dar nu cred că ne referim la același lucru.

— Nici eu.

— E fratele tău, am spus eu pe un ton consolator.

— Chiar încerci să mă faci să mă simt mai rău? Întrebă el pe un ton deloc acuzator.

Am râs. El zâmbi strâmb.

— Consideră-te norocos că nu ai un frate ca James.

— Ceva mă macină, știi, spuse el pe un ton distrat.

— Ce? am întrebat eu imitând tonul lui.

Îi trebui un timp să răspundă. Ochii îi străluciră pentru o clipă. Se uită fix la mine timp de o bătaie de inimă. A mea, bineînțeles. El oftă.

— Tu, spuse tare și clar. Din cauza ta.

— Ce? am întrebat pe un ton care încerca să pară calm, dar a ieșit găuit.

— Vrea să ne omoare pe amândoi, spuse el pe un ton grav.

— Cum? am întrebat eu mai alarmată.

— Nu pot să cred, spuse el pentru sine. Noi suntem cei mai tineri, și, prin urmare, cei chemați la judecată. Nu pot să cred că nu m-am gândit la asta. Dacă nu facem ceva, vom muri amândoi.

— De ce? am întrebat eu gâfâind ușor.

— Nu-nțelegi? Planul meu era să schimb taberele. Dar nu m-am gândit la trădător. Cineva va mai schimba taberele. Va fi un schimb pe care îl vor săvârși ambele tabere. Noi vom muri în numele ambelor tabere. Oricum, am stricat deja totul. Am spus Consiliului de intenția mea. Îmi pare atât de rău!

Am rămas împietrită. Nu mai puteam gândi limpede. Nu-mi dădeam seama ce trebuia să spun sau să fac. Lacrimile mi se rostogoliră inconștient pe obraji. Voiam să-i opresc, dar nu puteam. Am simțit brațele lui cum îmi cuprinseră umerii și fața lui îngropată în părul meu. Am devenit deodată conștientă de arsura pe care lacrimile mele o lăsau în urma lor. Dâre de foc mistuitor. Am gemut, iar el mă strânse și mai tare. Mi-am oprit dorința de a plânge. Poate că înțelegeam de ce voia să mă ucidă pe mine. Dar pe Chris? Câtă ură îți trebuia ca să-ți ucizi propriul frate? Probabil că aveam să aflu în curând răspunsul. El își tot cerea scuze în șoaptă, dar nu foloseau la nimic. Știam că nu era vina lui. Nu meritam nimic din partea lui. Nu aveam destulă imaginație ca să-mi întrezăresc ieșirea din asta.

— Termină, am spus eu pe un ton ferm. Nu e vina ta. Vom scăpa cumva.

— Atunci a cui? spuse el șoptind.

— Este în totalitate vina mea. Eu am venit aici. Dacă nu veneam aici...

— Dar ai venit. Nu e deloc vina ta. Tu nu ai greșit cu nimic. Eu am...

M-am lăsat încet spre pământ ca să-l opresc. A funcționat. Mă ținea pe mine și s-a oprit.

— Ești bine? mă întrebă el din nou îngrijorat.

Am râs scurt.

— Ești incredibilă, spuse el pe un ton deloc acuzator. I-am putut simți zâmbetul în voce.

Am zâmbit și eu, uitând pentru o clipă de problemele pe care le aveam.

Amândoi am început să râdem încet. Îmi simțeam tremurul corpului zguduindu-mă și pe mine. Era plăcut. Un gând mi-a revenit în minte. M-am tras, iar el mă eliberă.

— Ți se pare că... miros bine? Adică, știi ce vreau să spun, am spus eu pe un ton amuzat.

El inspiră adânc și răspunse:

— Miroși minunat.

M-am tras înapoi, desprinzându-mă din strânsoarea lui. Mi-am înfășurat mâinile în jurul gâtului și l-am privit speriată. Nu eram speriată, voiam doar să văd dacă merge. A mers. A început să râdă. Am râs și eu. Râsul lui era foarte molipsitor. Sau poate era molipsitor doar pentru mine. Era un sentiment ciudat când eram în preajma lui Chris. Era un sentiment *nou* pentru mine.

Nu dură mult și am fost întrerupți. Era ușor de ghicit cine era în spatele meu. Puteam să bag mâna în foc că era Taylor. Când m-am întors, m-am bucurat că nu am băgat-o. Era Janet, îmbrăcată toată în negru, ceea ce îi scotea în evidență părul ca noaptea și pielea albă. Asta mi-a dat de bănuat.

— S-a întâmplat ceva? am întrebat eu precaută, dar calmă.

— Nu chiar în momentul ăsta, spuse ea uitându-se distrată la Chris.

Se uita și el la ea. Nu știu de ce, dar asta m-a iritat. Chris cred că mi-a văzut îngrijorarea și mă luă de mână. Nu pot spune că asta m-a

liniștit. Ba chiar m-a îngrijorat. Nu era tocmai plăcută strânsoarea lui. Nu de alta, dar mă o făcea prea tare. Era inconfortabil și nu voiam ca Janet să bănuiască ceva. Dar cred că era deja prea târziu. Ei se uitau prea pătrunzător unul la celălalt. Ceva îmi înțepă degetele mâinii. Mi-am dat seama că îmi dăduse drumul la mână. Mi-am tras-o automat și am scuturat-o. Ei se uitară la mine mirați.

— Știți, eu sunt încă om. Adică, mă rog, o parte din mine, am spus eu pe un ton gânditor.

Ei își luară privirea de la mine și continuară să se privească, nu cu ură, dar pe-aproape. Oare doar mie mi se părea penibil? Nu păreau că se văd pentru prima dată. Oftară, amândoi deodată și se uitară la mine. Aceeași expresie; asta mi-a dat mai multe supoziții: A) telepatici, B) siamezi (dar asta nu prea părea logic), C) se cunosc de mai multă vreme decât credeam eu. De fapt, eu nu credeam că se cunosc deloc. Poate că m-am înșelat. Nu semănau deloc, iar asta înseamnă că nu erau rude. Poate că faza cu telepatici mă făcea să par mai puțin proastă. Adică, și eu și Taylor comunicam telepatic. Existau niște detalii, care la ei nu erau. Ei nu erau gemeni, nu erau jumătate-vampiri. Sau poate că erau, iar eu eram atât de înapoiată, încât nu știam.

— Sunteți frați, am spus eu fără să mă gândesc.

Ei se uitară la mine fără să spună nimic. *Proastă proastă proastă*, mi-am spus eu în gând. Chris râse, iar pe fața lui Janet se schiță un zâmbet amuzat.

— Nu, spuseră ei accentuând cuvântul.

Mi-am deschis larg ochii de mirare, iar ei îmi zâmbiră.

— Vei afla mai târziu, spuse ea, și dispăru.

— Ce?... am apucat eu să întreb.

— Haide, trebuie să te duc acasă.

— Pentru mine, *acasă* este formată din mai multe părți.

— Cred că știi la ce mă refer.

— Chiar nu știu, am spus eu dezorientată. La mine sau...

— La tine, mă întrerupse el. Nu te deranjează o întrecere, nu?

— Mă provocă, am întrebat eu, dornică să alerg.

— Cam așa ceva. dacă eu câștig, tu va trebui să faci ceva pentru mine și viceversa.

— Ce va trebui să fac? am spus eu mijind ochii.

— Încă nu știu, spuse el, și chicoti.

— Mda, nici eu.

El dispăru în pădure. Nu era cinstit; o lua înainte. Am fugit și eu după el, dar nu l-am putut prinde. L-am căutat cu privirea și am încetat să privesc în fața mea. Am simțit dintr-odată că mă scufund. Piciorul drept îmi intră într-o mlaștină. M-am smucit și m-am zbatut, dar fără niciun rezultat. Nu l-am auzit când veni lângă mine. M-am smucit încă o dată și se auzi un sunet de parcă ceva se rupea.

— O-o, am spus eu.

— O-o, fu el ecoul meu.

O durere înțepătoare îmi izbucni în picior. Am gemut ușor. El mă prinse de talie și mă scoase afară cât de ușor se putea. Cum de nu m-am gândit la asta? Nu trebuia să mă zbat. Și, de obicei, orice durere sau boală însemna o vizită de la mama. Am mai gemut o dată.

— Ești bine? Poți să mergi? întrebă el îngrijorat.

— Da, am mințit eu. Sunt bine.

— Chiar crezi că mă păcălești atât de ușor? spuse el pe un ton supărat.

— Nu credeam, dar a meritat să încerc. Mă voi descurca, nu-ți face griji.

— Nu cred că sunetul acela a fost cel mai convenabil pentru situația în care erai, din punct de vedere medical.

— Mda, dar nu trebuie să afle nimeni.

— Cum te aștepti să se întâmple asta? întrebă el amuzat de ideea mea. Tu abia, adică *nu* poți merge în picioare. Nu crezi că-și vor da singuri seama de asta? Mai ales când vor vedea umflătura de la piciorul tău.

Avea dreptate. Umflătura era vizibilă chiar și prin blugi. Îmi era frică să mă uit la ea.

— Nu asta. E *foarte* important să nu afle mama. Sunt *aproape* sigură că nu e grav.

— Iar eu sunt *foarte* sigur că e rupt. Ar trebui să te duc acasă. Dar nu prea știu cum.

— Mă voi descurca, am murmurat eu.

— Serios? spuse el accentuând cuvântul. Mai sunt cel puțin trei sferturi de milă până la casa ta. nu cred că te vei descurca cu durerea. Trebuie să te duc la spital. Oricum e mai aproape.

— Nu vreau. Sigur va afla Michael, am adăugat eu pentru mine.

— A, da, și pe mama ta trebuie să o anunți neapărat. Poate te duce în L.A. ca să te vindeci.

— *Încerci să fii enervant?* am întrebat eu tăios. Reușești foarte bine, am mai spus pe un ton bosumflat.

— Te rog, e pentru binele tău, spuse el rugător.

Am inspirat adânc.

— Bine, dar dacă îmi pune atelă, ți-o voi da în cap.

El chicoti.

— Nu glumesc, am spus pe un ton serios.

Mă prinse de după talie și mă ajută să mă ridic. Am încercat să-mi rețin gemetele în timp ce parcurgeam distanța dintre pădure și spital cu viteza melcului. El îmi susținea aproape toată greutatea, dar durerea tot nu încetă. Îmi era frică de diagnostic, cu toate că deja îl știam. Îmi era groază să mă duc în L.A., la mama, după ce a îndurat atâtea din partea mea. Dar nu puteam să rămân cu piciorul rupt și aici e sigur că nu aveau ațele la dispoziție. Am oftat. El mă auzi și încetini pasul.

— De parcă se putea mai încet, mi-am murmurat eu gândul.

— Te mai doare? întreabă el îngrijorat.

— Nu, am mințit eu neconvingător.

— Crede-mă, nu aș avea pică pe tine dacă ai spune adevărul, spuse amuzat.

— Bine, am spus eu și am răsuflat, doare... puțin.

Eloftă.

— Întrecere stupidă, îmi pare rău, spuse el pe un ton dezamăgit.

— Iar începi! am spus eu enervată. A fost în totalitate vina mea. Nu e vina ta pentru tot ce e rău. Eu eram chiar dornică să alerg. Te căutam și am căzut. Mare lucru, am pufnit. Nu mi-am amintit că nu trebuia să mă zbat. Să nu te mai aud, am spus eu când era pe cale să protesteze.

El închise gura, iar eu am zâmbit mulțumită. Nu mai spuse nimic până ce am ajuns la spital. Și în sala de așteptare.

— Știi bine că nu la asta mă refeream, am spus eu distrată.

El chicoti, dar nu spuse nimic.

— Te rog, am spus eu.

— Nu prea știu ce să spun, spuse el zâmbind.

— Mi-a fost de-ajuns, am chicotit și eu, mulțumită.

Atunci l-am văzut pe Michael. Părul lui negru îi ajungea până aproape de bărbie. Ochiul i se deschisese larg de uimire.

— Ce ai făcut, copii?!

Veni lângă mine și îmi palpă piciorul. Nu am gemut, dar am strâns din dinți.

— E rupt sigur, dar nu știu cât de grav e. Nu cred că poate fi atât de grav, având în vedere... situația ta.

— Îmi pare rău, mormăi Chris.

— Eu am încredere în tine. Nu toți din familia asta au ceva cu tine, puștiule. De fapt, nimeni nu are într-adevăr ceva cu tine. James are ceva cu oricine și Leah...

Chris tresări la auzul numelui, dar l-am ignorat.

— S-ar putea să nu afle mama? am întrebat eu pe un ton simpatic.

— Nu, spuse el încet, dar se auzi tare, poate prea tare în urechile mele.

S-a zis cu gândul de a rămâne aici. Parcă o aud pe mama, cum îmi interzice să mai rămân aici. Și pe mine, cum o rog. Dar va dura ceva. O săptămână, o lună, poate? Nu voiam să plec fără să mă răzbun pe James. Poate că mă ajută Jake cu răzbunarea. Și lupta. Câți vor muri? Oare mai aveam să-i văd? Sau...

Cu ce scuză să mă duc la mama?

O mișcare bruscă îmi distrase atenția. M-am trezit într-o cameră foarte luminată. Chris nu era acolo. Oare doar visasem? Eram în L.A? Camera acea semăna foarte tare cu camerele spitalului în care lucra mama. durerea subită din picior îmi aminti că nu puteam fi în Los Angeles. Și mai era ceva ce mă făcu să cred că nu eram acolo. Silueta lui Michael, care se mișca agitată prin cameră. Murmura ceva îngrijorat.

— Ce cauți? am întrebat eu timidă.

— Morfină, spuse el distras.

ANESTEZIATĂ

— *Morfină?* am spus eu speriată. Morfină, pentru mine?

El nu mai spuse nimic, dar i-am auzit oftatul de bucurie când găsi o punguliță de hârtie. Inima îmi acceleră. Suflarea îmi deveni grea și capul începu să mi se învântească. Nu din cauza morfinei.

— Ah, spuse el dezamăgit. Nu mai am ace.

Acum a fost rândul meu să oftez de bucurie. El scoase din buzunar un lucru micuț și negru, îl duse la ureche și mormăi ceva.

— Morfină? l-am întrebat eu.

— Nu trebuie să te sperii, nu e neplăcut, spuse el pe tonul lui blând.

— Vrei să mă omori? am întrebat eu pe o voce gătită. Există și căi mai ușoare. Măcar lasă-mă să-mi iau rămas-bun.

— Nu moare nimeni în mâinile mele, spuse el serios, dar tot pe un ton blând și catifelat. Vei dormi pentru o vreme. Ești foarte periculoasă când simți durere. Corpul tău e foarte proiectiv.

— Nu-mi plac anestezicele. Nu le suport, mai bine durere. Unde e Chris? am întrebat eu deodată amintindu-mi.

— E jos. Am crezut că e mai bine să nu vadă... ce ai pățit cu adevărat. El crede că el vinovat.

— E numai vina mea, am murmurat eu pentru mine.

— Îți promit că va fi aici când te vei trezi. A promis că nu va pleca, adăugă el și pufni. Nici măcar nu i-am dat voie să urce.

Vocea lui era pătrunzătoare. Am încercat să-mi stăpânesc lacrimile.

— Chiar îl placi pe puști, spuse el, și se așează pe un scaun.

— Eu... chiar nu știu. Se pare că da, am spus eu printre sughițuri.

— E complicat. Cu lupta, știi? Poate va muri el, poate tu, spuse el fără tragere de inimă. Chiar nu știu ce să spun despre lupta asta. Nu știu cum să-mi apăr familia, spuse el puțin trist.

— E vina mea. Dacă va muri vreunul, nu mi-aș ierta-o niciodată.

— Cioc, cioc, spuse Taylor care tocmai intra.

Panica îmi inundă tot corpul pe când l-am văzut cum îi dădea lui Michael mai multe ace ambalate separat.

— Hei, Rachel.

Ceva îmi înțepă brațul și deja pluteam. Agitația dispăru, iar eu eram deja plecată. Departee... Morfină, repeta o voce în capul meu ca pe o litanie. *Morfină morfină morfină...*

Mă simțeam ciudat. Parcă dormeam în somn. Visele erau plăcute, cu toate că nu durau prea mult. Timpul trecea repede. *Mult* prea repede. Mintea mi se limpezi destul ca să scot un geamăt slab. Am auzit că cineva îmi rostește numele pe un ton ușurat. Se auziră niște pași care loveau vag podeaua și după aceea o ceartă:

— Nu o atinge! spuse o voce furioasă.

— Lasă-mă în pace! spuse alta la fel de furioasă.

— Te avertizez! spuse prima voce.

Se auziră niște plesnituri și apoi liniște pentru câteva clipe lungi. După aceea se auzi o bufnitură puternică și pe cineva care înjură timp de patru bătăi de inimă. Cineva îmi cuprinse mâna și mi-o strânse cu

blândețe. Am oftat. Un surâs vru să mi se schițeze pe față, dar mâna care mă ținea fu smulsă cu brutalitate. Alte bufnituri și pocnete.

Am început să gem și mai tare, dar nu știam de ce. Simțeam pericol. Dar nu pentru mine. Cineva era în pericol. Zgomotele se opriră, iar eu am răsuflat ușurată. Pericolul nu dispăruse; puteam simți asta. Tare și clar.

— Ce-ai făcut?! strigă o voce matură. *Ce i-ai făcut?*]

— E doar... morfina, spuse cealaltă voce stânjenită.

— Îți dai seama ce-ți va face *ea* dacă el nu se va trezi? Îl certă vocea matură.

Dintr-odată am recunoscut vocile: prima era a lui Michael și a doua a lui Taylor. M-am speriat. Era vorba de Chris? La ce se referea Michael „dacă el nu se va trezi”? Furia luă încet locul panicii. Am făcut un efort supraomnesc și am deschis ochii.

— Ești fript, spuse Michael pe un ton serios.

— Rachel, spuse în cele din urmă Taylor. Știi că morfina nu le este neapărat letală vampirilor. Ei... *dorm*...

Am murmurat ceva inteligibil, iar el răsuflă ușurat. Privirea mi-a fost distrasă de trupul inert de pe podea. Era Chris. M-am cutremurat. Mai întâi de groază, apoi de furie. Am mai făcut un efort imens și m-am ridicat în șezut. Picioarul meu protestă, dar l-am ignorat. Mă uitam la Chris și parcă vedeam prin el. Taylor se uita îngrozit la mine, de parcă aș fi putut eu face ceva. m-am ridicat în picioare; sau cel puțin am încercat. Picioarul rănit nu mă lăsa să merg, așa că m-am prăbușit la podea. M-am târât până la corpul lui Chris și am continuat să mă holbez la el. Taylor părea încurcat; nu știa dacă să mă ajute sau să mă oprească.

— Tu! am strigat eu în cele din urmă. Ce i-ai făcut?

— E doar... morfină. Nu cred că e mort.

— Adică, la ce te referi cu cuvântul *cred*?

— E o supradoză, dar...

— *Supradoză*? aproape că am urlat eu. L-ai *omorât*?

— De fapt, nu i-am băgat eu seringă în gât, a căzut pe ea când...

— Când l-ai împins și a căzut peste masa unde era seringă, am spus eu ca pe o acuză.

— Nu a fost chiar așa...

I-am scos cu blândețe seringă din gât și am cântărit-o în palmă pentru o clipă. Brusc, am aruncat-o cât de tare am putut spre Taylor. El

se feri, dar expresia lui de surprindere mi-a plătit puțin din datorie. Seringa se înfipse în perete și rămase fixă.

— Taylor, am întrebat eu cu blândețe prefăcută, spune-mi, te rog cum reacționezi la morfină?

El înțelese și o rupse la fugă pe holul lung al spitalului.

Bun, și eu cum ar trebui să-l mișc? Dacă nu aș fi avut piciorul rupt, poate reușeam, dar, dată fiind starea mea, mai ușor mă muta el, iar el era inconștient. L-am strigat pe Michael și într-o clipă el fu lângă mine.

— Mă poți ajuta? am întrebat eu.

— Desigur, spuse el, și dădu să mă ridice.

— Nu pe mine, pe el, am spus eu, calmul dispărându-mi.

El ezită, iar eu i-am aruncat o privire rugătoare. Într-o sutime de secundă, sau, așa m-i s-a părut mie, Chris era pe un pat tocmai în partea opusă a camerei, față de patul meu.

— Să nu uit, mama ta e pe drum, spuse Michael.

— Mama e ce?! am țipat eu.

Instinctiv m-am uitat la Chris să văd dacă l-am trezit. Ce prostie! Nu cred că se trezea nici dacă-l înjunghia cu un cuțit. Așa acționează morfina. Te trimite undeva în nesimțire să poți fi examinat, pe cât se poate fără să ai dureri. În cazul acesta Chris nu era rănit, nu trebuia examinat, iar cel care îi administrase era chiar idiotul de frate-meu. Amuzant. Poate nu-și mai revine. Gândul îi era adresat lui Taylor. Dar, acum era serios – poate nu-i mai vedeam niciodată. Această luptă a fost probabil cea mai inutilă din *noua* mea viață. Era prima și, poate, cine știe, ultima. Nu eram obișnuită deloc cu violența. De când am fost ținută într-o bulă de plastic. Oamenii erau foarte violenți, e adevărat. Nu puteam să cred că aceste ființe numite vampiri au fost create să lupte. Sau poate nu era acesta motivul inițial. Poate ei așa au crezut. Însă Elaine în mod sigur nu a fost obișnuită cu violența. *Părea mult prea fragilă*. Și Janet, și Victoria. Leah, poate că nici ea, pentru c-o avea pe acea matahală drept paznic, dar lumea este plină de surprize. Eu însă aveam acea furie interioară, gata să explodez. Răbdarea mea era prea fragilă ca să pot spune că nu aș sări la gâtul cuiva chiar în momentul acesta, dar aveam câteva dificultăți. Pe Michael nu aveam de gând să-l atac. Pe Chris nici atât. Doi la mână: aveam piciorul rupt și nu prea voiam să-l stric mai tare. Taylor a fost un laș și a fugit, iar Chris va dormi ceva timp, așa că nu prea puteam să îmi vărs nervii pe cineva

fără să cheme poliția sau cel puțin, în cazul lui Michael, să mă anestezieze iar. Cuvântul, dar și morfina în sine, îmi repugnav, dar aveam prea mulți nervi ca să mă duc cu avionul. Nu prea cred că mama ar vrea să rămână o noapte departe de Hollywood. Eram nerăbdătoare, dar totodată nu voiam să plec. Voiam ca Taylor să plătească, dar mă îndoiesc de faptul că Chris are caracterul răzbunător necesar. Și Chris: dacă nu se vai mai trezi? Nu cred că un vampir atât de tânăr ca și Chris ar putea muri de la o supradoză din anestezicul oamenilor. Gândul mă consola. Până ce un altul, îngrijorător, îmi invadează creierul. Ce mai conta dacă se trezește sau nu, dacă oricum aveam să murim amândoi? De ce a trebuit eu să-i accept provocarea stupidă la întrecere? Era vina mea, trebuia să mă uit în față. Acum, eu aveam piciorul rupt, el era inconștient pentru cine știe cât timp, armata fratelui său se antrena, mama era pe cale să mă ducă în L.A. Eram o trădătoare. Oare la asta se referea Chris când cu trădătoria? Nu, atunci *ei* nu ar fi de două ori mai mulți decât *noi*. Poate eu trebuia să plec. Da, asta e! N-am să mă duc. Dar așa, tot ar fi riscant. Ar fi mult prea multe pierderi. Așa măcar puteam să mor numai eu și așa avea conștiința împăcată. Nu voiam să mor, chiar că nu voiam. Nu acum. De ce trebuia să moară unul dintre noi? Întrebările acestea puteau să continue, dar eram plictisită. Am început să mă târăsc spre patul meu, deși nu știam cum o să mă urc. Cineva mă prinse de umeri și mă ridică. M-am rugat să fie Michael. Surpriză! Nu era el. Era James! M-am smucit și m-am zbatut, în ciuda durerii, dar el nu păru să observe. Eram chiar atât de obosită? În acel moment mi-ar fi plăcut să am o atelă grea pe picior.

— Lasă-mă jos, am țipat, acum!

El râse, dar nu spuse nimic. Am început să țip cât de tare, în speranța că cineva, chiar și om, m-ar fi putut auzi. Îmi duse mâna la gură, iar eu l-am mușcat.

— Au, drace! șopti el printre dinți.

Mă scăpă pe jos și eu am căzut ca un sac cu cartofi. Am început să mă târăsc spre patul meu, ocolindu-l pe el cât de bine am putut. El dădu să mă prindă iar, dar mi-am folosit talentul. Se arse la ambele mâini și începu să mârâie. Leși furios din cameră, trântind ușa. După vreo încă cincisprezece minute am ajuns la pat, și-mi trebuiră vreo zece minute ca să mă urc în el. Am stat întinsă și m-am uitat absentă pe geam. O voce ascuțită, dar calmă, îmi atrase atenția. Era a mamei. Cât timp dormisem? *Acum* urma să plec spre L.A? Sunetele de tocuri se

amplificară și mama intră în cameră. M-am făcut că nu observ.

— Cine e el? îi șopti ea cuiva.

Nu am auzit cine și ce i-a răspuns. Dacă ar fi știut că stătea de vorbă cu un vampir, probabil ar fi leșinat. Dacă ar fi știut cine, sau mai degrabă ce sunt eu, m-ar fi urât. Îmi atinse obrazul. Nu am reacționat. Știam că era supărată pe mine.

— Nu sunt supărată pe tine, spuse ea de parcă putea să-mi citească gândurile.

— Spune-mi cum faci asta, am rugat-o eu.

— Cum fac ce? spuse ea mirată.

— Nimic, am spus eu repede. Nu-i așa că nu trebuie să ne întoarcem la L.A?

— Ba da, spuse ea răspicat. Trebuie să te întorci.

— Dar nu definitiv, nu.

Ea nu mai spuse nimic. Am oftat.

— Poate, spuse ea în cele din urmă.

— Mamă, vreau să rămân aici. Promit că nu o să mai intru în alte probleme. *Vreau să rămân aici.*

— Dar tu urăști frigul, spuse ea rugătoare.

— Nu mai, adică nu e așa de deranjant.

— Bine, vei veni înapoi când te vei face bine, spuse ea.

— Dar, mamă, va dura câteva săptămâni. Nu pot să rămân atât de mult. Te rog, nu *vreau* să rămân atât mult.

— Nu vrei? Dar iubeai Los Angeles-ul.

— Îl iubesc, dar acum vreau să rămân aici.

— Bine, vei sta măcar o săptămână și apoi te poți întoarce.

— Mulțumesc, am șoptit eu.

Se întoarse spre Michael:

— Vă pot ajuta cu ceva? Următorul zbor este abia mâine. Nu-mi place să stau degeaba. De exemplu, ce are băiatul de acolo? spuse ea și arată spre Chris.

— E doar morfină, spuse Michael calm. Cred că o supradoză, dar va fi în regulă.

I-am aruncat o privire scrutătoare vampirului blând, dar el nu păru să observe. E chiar perfect! Mama avea să-l declare mort, iar Michael îi mai și dădea motive. Mă rugam să nu vrea să-l consulte.

— Să vedem dacă e chiar fatal.

— Doamne Sfinte, am șoptit eu încet printre dinți. Te rog,

trezește-te. TE ROG, trezește-te, mă rugam eu. Sau, mai bine: nu te trezi, nu te trezi, nu te trezi...

Când mama fu gata să-i ia pulsul, Chris deschise brusc ochii. Am răsuflat ușurată. Cred că eram gata să fac infarct. Inima îmi gonia nebunește și găfâiam. Mi-am pus mâna în dreptul ei: eram sigură că la două persoane distanță se auzea. Dacă Chris era destul de lucid pentru asta. Când mama și Michael s-au întors cu spatele la mine, i-am făcut discret cu mâna lui Chris. El îmi zâmbi. Am mai răsuflat încă o dată, ușurată. El îmi aruncă o privire derutată, dar eu i-am făcut semn să nu se alarmeze. Măcar mă puteam duce la L.A. fără grija de a ști dacă se va mai trezi sau nu. Mușchii corpului meu se relaxară încet; foarte încet. Am așteptat, nu chiar răbdătoare, pentru că eu nu eram niciodată chiar răbdătoare, dar pe-aproape.

— Chiar nu aveți nevoie de ajutor? Întrebă mama dezamăgită.

Michael oftă și o conduse pe mama afară din cameră. Nu trecu mult și Chris începu să vorbească:

— Ce am pățit? spuse el șocat.

— Ai luat o supradoză de morfină.

— Mi-am administrat-o singur?

— Nu, dar...

— Taylor, așa-i? spuse el și rânji.

— De ce rânjești, nu e amuzant?

— Ba e, nu credeam că mă urăște atât de mult. E flatant.

— Nu te flata singur, el nu ar vrea asta.

— Tocmai de aceea trebuie să mă simt flatat.

— Nu prea înțeleg, dar ești liber să faci ce vrei.

El tresări.

— Tocmai mi-a venit în minte cum am adormit. Ceva ascuțit venea spre mine.

— Fraier mincinos, am murmurat eu.

— Dar nu mint, vorbesc serios.

— Mă refeream la fratele meu.

— Nici măcar nu mai întreb. De ce e mama ta aici?

— Trebuie să mă duc la L.A. De unde știi că e mama?

— Știu. Când vei veni înapoi? Întrebă el dezamăgit.

— Nu știu, am mințit. Poate mă vizitezi.

— Poate. Los Angeles-ul nu-mi e un oraș necunoscut. Adică, acolo am crescut și eu...

— Ce? am întrebat eu șocată. Ai crescut în L.A?

— Da, tatăl meu are o firmă acolo. Să zicem că eu te-am cunoscut cu mult înainte ca să mă cunoști tu. Părinții tăi ne sunt prieteni de familie.

— Acum, chiar glumești? Te cunoscusem și nu mi-am dat seama de asta?

— Așa se pare. Și mie mi s-a părut ciudat că nu m-ai recunoscut. Ne întâlneam des când eram mici.

— E incredibil, am șuiert eu printre dinți. Ești chiar așa de greu de recunoscut. Stai așa! Acum mi-am dat seama! Nu pot să cred că nu te-am recunoscut.

În acele trei secunde scurte mi-au venit în minte foarte multe amintiri amuzante de când eram mici. Am început să râd, iar el râse cu mine.

— Nu pot să cred, tot repetam eu de fiecare dată când îmi dădeam seama că acel copil de atunci semăna atât de mult cu Chris de acum.

Chris se uita la mine zâmbind, iar eu tot dădeam din cap, nevenindu-mi să cred că acum cinci ani Chris și cu mine ne întâlneam frecvent. Apoi el dispăru, dar niciodată nu am aflat unde. Apoi apărură Jake...

— Chris, se auzi vocea mamei, evident, entuziasmată. El o salută și mama îl îmbrățișă.

— Dacă știam că ești aici, nu-mi mai făceam atâtea griji. Vei avea grijă de ea, nu?

Am pufnit.

Mă privi pentru o secundă.

— Întotdeauna. Știți că am avut grijă de ea și când eram în Los Angeles. Vă puteți baza pe mine.

— Dar de ce ești aici, ce ai pățit?

— Doar un accident, dar sunt bine.

— Vii și tu înapoi. Pentru câteva zile. Tatălui tău i-ar folosi un pic de ajutor.

— Cred că voi veni și eu câteva zile.

Îmi făcu cu ochiul când mama nu se uita. I-am zâmbit.

— Mamă? Ești sigură că nu vrei să mergem azi?

Oftă.

— Să văd ce pot face, spuse ea, și ieși din cameră.

— Ciudat, şuieră Chris printre dinți. Cât am fost inconștient?

— Cred că vreo patruzeci și cinci de minute, am spus eu calculând repede.

— Având în vedere că tu ai dormit câteva ore, dacă nu o noapte, a ieșit bine.

— Da, și tu ai luat o supradoză. Sau, așa am înțeles. Apropo, de ce se auzeau bufnituri când m-am trezit? am întrebat eu.

El râse.

— De parcă nu ai ști, spuse el, și râse încă o dată.

— Nu, de fapt chiar nu știu.

— Fratele tău, se opri și oftă, poate fi... *violent*.

Am chicotit.

— De ce râzi? mă întrebă el zâmbind.

— De faptul că spui că un vampir *poate fi* violent. E amuzant, mai ales că te referi la fratele meu. Știu foarte bine cât de violent poate fi el.

— Cum adică?

— Mai știi când ne-am întâlnit pentru prima oară în Alaska? În ziua aceea el a...

— Bine, e un zbor peste trei ore, și altul la noapte. Nu cred că vreți să călătoriți o noapte întreagă, deci eu propun să mergem cu cel de după-masă.

Vocea mamei mă întrerupse. Am dat aprobator din cap.

— Eu sunt în regulă, spuse Chris.

— Ar trebui să ne ducem acasă, spuse mama către mine.

Am încuviințat din cap. Am dat să mă ridic. Chris mă prinse de umeri.

— Mă descurc și singură, am spus eu.

— Mă îndoiesc, spuse el, și chicoti.

— Dă-mi o șansă, l-am rugat eu.

Oftă și-mi dădu drumul. M-am ridicat în șezut, încercând să nu gem. M-am sprijinit de bara patului. Când am făcut primul pas, am alunecat. Mă așteptam să fie podeaua rece care oprea durerea pentru moment. Am deschis ochii: nu era podeaua aceea care mă opri. Chris mă ajută să mă ridic și să merg până la ușă. Greu, foarte greu am ieșit din spital. Mașina mea era acolo. M-am rugat să nu aibă cheile. Cum aveam să-i explic mamei că promisem o mașină de la niște străini? Farurile se aprinseră scurt.

— Hei, mi-ai reparat mașina! am spus eu surprinsă.

Mulțumesc.

J

— Sper că nu te superi că am furat cheile fără să cer voie. Nu prea am avut ce face în timp ce așteptam.

— Nicio problemă, l-am asigurat eu. Și mama?

Nu mă refeream dacă o luăm sau nu și pe ea, ci la ce va crede când va vedea.

— Mașina asta e a mea, spuse el și-mi făcu cu ochiul.

— Perfect, am spus eu și am zâmbit.

— Mașina e a ta? Întrebă mama, care tocmai ieșea din spital.

— Da, spuse Chris.

Mincinos de nota zece, așa cum credeam că va fi. M-am bucurat că mama nu l-a întrebat dacă are permis. M-am bucurat și mai tare că Sandra nu era acasă. Mi-am luat ce-mi mai trebuia din dulap. Poate durerea avea să înceteze de la sine. Mă amăgeam singură. Nu pot să cred cât a durat să ne urcăm în avion! Am avut noroc, Chris avea la el un pachet de cărți joc. A râs când am câștigat prima partidă... și a doua... și a treia. După aceea a început să mă bată la toate jocurile.

— Bine, m-ai bătut iar, am spus eu.

— Serious? spuse el ironic și râse.

Jucatul cărților era mai amuzant decât să stăm degeaba. Nici eu, nici el nu puteam dormi, *puteam* fiind cuvântul de bază. Nu mai era mult până să ajungem, sau așa credeam amândoi. Am aterizat. Am trecut de toate procedurile obișnuite. Am ieșit din aeroport și am fost surprinsă să văd cine mă aștepta acolo.

— Jake!

El îmi zâmbi. Mă îmbrățișă. Părea încordat.

— Ești bine? mă întrebă el.

— Da, am răspuns sec. Tu?

Îi luă o secundă să răspundă.

— Da, ca întotdeauna.

Un claxon asurzitor se auzi de undeva de aproape.

— Eu... trebuie să plec, spuse Chris.

Îmi făcu cu ochiul și se duse înspre mașina care a claxonat. Am vrut să-l întreb dacă îl voi mai vedea cât stăteam aici. Am decis să nu. Am stat și m-am holbat la mașina care pleca. Nici măcar nu-mi păsa de picior. Nici n-ajunsesem bine și voiam să mă întorc în Alaska. Poate

măine va fi diferit. Mașina mamei era acolo. Am ajuns acasă și m-am îndreptat direct spre camera mea. Desigur, cu ajutor. Era atât de frustrant să nu poți să faci nimic singură! Aproape că voiam acea atelă, ca să pot să fac ce vreau. Jake mă ajută să mă așez pe pat.

— Cum suporti frigul? mă întrebă el și se așează pe scaunul de la calculator.

— E... confortabil, am spus eu absentă.

— Și? Alte noutăți? spuse el curios.

— Nu prea, am mințit. Nu e prea agitat orașul acela.

— Nu înțeleg de ce te-ai dus tocmai acolo. Puteai alege orice alt loc. Mai aproape poate...

— Locul ăla e perfect, l-am întrerupt eu.

— Se pare că ți-ai făcut noi prieteni, spuse el amuzat.

— Nu era și normal? am spus eu enervată.

— Te-ai schimbat mult, spuse el. Nu-mi place, spuse el gânditor.

— Nu vrei să te scot pe ușă, am spus eu iar el râse.

— Pot să ies și singur, spuse el, și continuă să râdă.

— Atunci, te rog am spus eu și am arătat spre ușă.

El ieși.

— Te-ai schimbat, Rachel, spuse el peste umăr.

Fierbeam de nervi. Cineva mă atinse pe umăr. Am sărit ca arsă.

— Sunt eu, spus Chris.

M-am calmat. Nu de tot, pentru că eu nu eram niciodată calmă.

— Nu trebuia să fii atât de dură cu el.

— Ți s-a părut că am fost dură?

— Mda, nu ar trebui să te aprinzi atât de repede.

— Nu m-am aprins. Dacă m-aș fi aprins, pompierii ar fi deja aici, am spus eu sec.

— Nu mă refeream la propriu, ci la figurat.

— Furia nu este un lucru de care scapi ușor. Mai ales la mine.

— Ai dreptate. Te-ai schimbat mult de când nu te-am văzut aici.

Erai atât de calmă. Ba chiar retrasă.

— Nu-mi plac criticile. Nervii ăștia chiar nu sunt de aici. Am aflat că am un vierme de frate geamăn care e vampir. Mi-am găsit familia, care conține și o matahală sadică, gata să-mi facă felul în orice secundă.

TOTAL NEINFORMATĂ

— Viața de vampir nu e ușoară. Tu nu ai văzut vampiri sălbatici. Nu poți să-ți imaginezi cât de greu e. Presupun că tu nu știi de simțul

vampirilor.

— Sunt total dezinformată la această categorie.

— E un fel de alarmă. E un motiv pentru care noi nu putem dormi, dar nu singurul. Noi... avem un fel de cofeină în venin. Ne ține mereu în alertă. De aceea nu prea putem fi luați prin surprindere. Câteodată putem deveni... paranoici.

Își îngustă ochii.

— Tu spui că vampirii au un fel de-al șaselea simț.

— Un fel, dar nu chiar așa, spuse el.

— Vampirii nu au sânge, nu?

— Nu, spuse el, chiar nu știi nimic?

— Nu prea am avut timp, și nici chef de altfel, să învăț.

— Deci tu trebuie să știi că, acum, prin venele mele cel puțin, curge venin.

— Tu glumești, am spus eu și am căscat ochii de surprindere.

— Vrei să-ți arăt? întrebă el.

— Dacă asta înseamnă că vei tăia ceva, nu. Cu siguranță, nu!

— Nu voi tăia nimic, spuse el, și râse. Doar mă voi înțepa puțin.

— Nu! Nu sunt atât de curioasă.

— Calmează-te, spuse el, și râse încă o dată.

Scoase ceva subțire și alb din buzunar și îl desfăcu. Mă uitam cu groază în timp ce-și înțepa brațul. O picătură purpurie ieși la suprafață.

— Vezi? Nu seamănă cu sângele, nu, spuse el și-mi arătă mai de-aproape.

Am întins mâna, fascinată. Când am atins lichidul purpuriu, degetul îmi luă (la figurat) foc pentru o clipă. Am gemut și mi-am tras repede mâna înapoi. El chicoti.

— E cea mai puternică substanță din câte există, desigur că oamenii nu știu asta, spuse el, și aruncă acul în coșul de gunoi din colțul camerei.

— Și... nu are... nicio... slăbiciune? am întrebat eu curioasă.

— Este ceva, dar nu...

Arăta de parcă se lupta dacă să-mi spună sau nu.

— Poți să-mi spui, și așa nu prea am ce face acum, am sus eu și i-am arătat piciorul meu lovit.

— Nu e vorba de asta. bine, e de la... sulf.

— Sulf? am întrebat eu derutată.

— Sulful provoacă un fel de... cheaguri. E ca la sânge, dar

blochează veninul. Nu distruge, dar asigură o moarte mai rapidă.

— Și tu știi asta pentru că?... am întrebat eu.

— Pentru că... eu... am descoperit asta.

— Spune-mi că nu ai ucis un alt vampir cu ajutorul sulfului, *din greșeală*.

El își îndreptă privirea în jos și închise ochii.

— Dacă te consolează, și eu am omorât un om, *din greșeală*.

— Ce-ai făcut? Întrebă el alarmat.

— Nu a fost chiar vina mea, m-am apărât eu.

— Chiar că ești violentă, spuse el amuzat. Cum?

— Am venit acasă și era un hoț. Scopul scuză mijloacele, am spus eu apărându-mă iar.

Mama intră în cameră. M-am panicat. Cum aveam să-i explic că Chris a intrat pe geam? Dar Chris dispăruse.

— Jake părea... supărat, spuse mama dezorientată.

— Mda. Nu era... în apele lui, am spus eu îmbufnată.

— Chiar te-ai schimbat, spuse mama.

Perfect, era a treia persoană care-mi spunea acest lucru în ultima oră.

— Și el părea schimbat. O să rezolv tot, promit, am spus eu dezamăgită.

— Te rog. Măine mergem la spital. O să rezolvăm și cu asta, spuse ea, și arată spre piciorul meu.

Am oftat. Atelă stupidă. Am hotărât să-mi spun gândul cu voce tare.

— Atelă stupidă, am spus eu și am strâmbat din nas.

— Poate nu va trebui, spuse mama și îmi făcu cu ochiul.

— Mă amăgești, mamă, m-am plâns eu.

— Oricum, umflătura s-a mai retras. Deci, cel mult o lună...

— Chiar? am întrebat eu surprinsă.

— Da, dacă este atât de grav pe cât pare.

Am oftat. Nu avea să dureze. Se pare că mă vindecam mai repede decât am crezut. Poate, doar *poate*, vampirii se vindeau mai repede decât era normal. Teoria mea nu prea părea posibilă, din moment ce vampirii nu se răneau. Cred că e mai multă teorie (pe care eu va trebui să o învăț) decât la oameni și animale la un loc. Cărți întregi de memorat... ce groaznic! Oare nu aș putea să aleg? Țin minte că atunci când eram mică, cineva îmi spusese că „viața este ce mai de

preț dar”. Ca și încrederea, dacă o pierdeai, nu o puteai avea înapoi. Cum am putut eu să o pierd atât de ușor? De ziua mea... Aproape că o urăsc mai mult acum. Dacă mă mai puteam numi om, înțelegeam de ce Leah era atât de furioasă tot timpul. Și apoi alt gând, era ceva ce scria pe o pancartă de pe autostradă: Viața are prioritate. Deliram. Mi-am dat seama de asta prea târziu. De ce mă gândeam la viața mea tocmai acum? Nu mi-a mai fost frică de moarte până acum. Atârna deja viața mea de un fir de ață? Sunt atât de aproape să pierd ceva ce până acum nu am prețuit. Cum se putea așa ceva? Poate chiar ceva ce nu meritam. Acum pot spune că am ucis. Sintagma *viață pentru viață* era adevărată. Dar eu am ucis un om. Eu nu eram un om, cel puțin nu în întregime, nu eram echivalentul unei vieți umane. Eram mult mai puțin. Nu cred că meritam bunătate din partea oamenilor. Mă simțeam ca o trădătoare. Nu știam motivul, dar simțeam că vampirii aveau cumva să distrugă lumea. Nu cred că vampirii au fost creați inițial pentru masacrarea oamenilor. Nu ar avea motiv. Au fost creați pentru protejarea oamenilor. Dar, evident, nu erau, și nici nu sunt proști. Omul le era o ființă inferioară, ei voiau sânge... Nu au dat cu piciorul unei asemenea șanse.

Cum de creierul meu începu să-mi arate toată povestea? Parcă era un film, care se derula în mintea mea. Oamenii au continuat să reziste într-o lume plină de demoni nemuritori. Până când au descoperit cum să distrugi un vampir. Cu fildeș? Așa îmi dicta capul meu. O simplă bucată de fildeș împlântată în gâtul unui vampir și era scrum. Sau mai degrabă cenușă? Acel praf pe care îl vedeam cu ochii minții semăna cu acestea două, dar totuși îmi părea total diferit.

Imaginea a continuat, iar eu am urmărit. Un fel de polițiști, patru. Doi dintre ei îmi păreau cunoscuți. Erau cei pe care-i doborâsem eu în prima zi de când am cunoscut familia *mea*. Ucisesem doi dintre membrii Consiliului? Eram un monstru. Masacrele se înmulțeau, făptașii păreau să fie Consiliul de care vorbea Taylor. Veninul curgea șiroaie, în vreme ce vampirii doborâți și secați de orice lichid din corpurile lor se făceau praf. Era un război. Cum de tocmai eu putusem să distrug doi dintre acei justițieri într-o după-masă? Din nou: sunt un monstru.

Ceva alb le opri calea. Era de un alb curat, aproape transparent și... plutea. Îi opri din masacru și le dădu o folie de aur. Ființa minunată dispăru, lăsând o ceață sclipitoare în urma sa. Cel care promise foița o

lăsă să cadă pe jos și o călcă cu un picior. Un zid se ridică din pământ la un centimetru de primii doi dintre justițiar. Toți patru se despărțiră câte doi. Cei doi din spate păreau să știe despre ce este vorba. Se uitau la cele două siluete derutate și parcă așteptau ceva. Într-o fracțiune de secundă zidul se transformă într-o cutie care îi învălui pe cei doi.

M-am trezit brusc când le-am auzit țipetele. Chris stătea lângă mine cu o figură inexpressivă. Un gând, care m-a măcinat destul de mult în timp ce dormeam, sau așa cred.

— De ce te urăște atât de mult fratele meu? am întrebat eu clipind.

— Nu spun că nu are motive. Foarte multe, chiar. Nu sunt tocmai urât de el. E mult mai mult.

— Dar, de ce? am întrebat eu surprinsă.

A doua parte – TAYLOR

*„When you're at the end of the road And you lost all sense of control
And your thoughts have taken their toll When your mind breaks
the spirit of your soul*

*Your faith walks on broken glass And the hangover doesn't pass
Nothing's ever built to last You're in ruins...”*

(Green Day – „21 Guns”)

„TABĂRA” LUI LI AM

Nici măcar atâta grijă de ea nu poate avea! O va distruge încet, îi va arde fiecare mililitru de sânge, își va da seama prea târziu că greșește. Mincinosul ăla notoriu va ucide cu sânge rece. Sora mea nu vrea să fie avertizată. Eu nu vreau să se separe și mai tare de familia noastră. Pe mine sigur nu mă va crede. Nu o să-i spună niciodată ce a făcut. Nu era sigur să stai cu el. Surioara mea nu știe asta și va regreta că a avut încredere în el. Stăteam rezemat de cadrul geamului și mă gândeam la ce a făcut el acum un an. Da, în ziua aceea se împlinea un an. Numai eu și Janet am iubit-o destul pe Wanda, ca acum să purtăm doliu. Sora mai mică a lui Janet era o comoară. Nu ar fi trebuit să moară. Crima o îngrozea, dar trebuia să supraviețuiască cumva. Trebuia să fie mai rea. Nu trebuia să se ferească de luptă. Cum am lăsat-o singură? Nu pot să-mi iert asta niciodată.

— Ești bine? mă întrebă vocea lui Janet.

— Nu cred că se poate spune că mă simt rău, am spus eu închizând ochii.

— E mai rău, nu? spuse ea îndurerată. Știu că țineai la ea.

— Și el știa. A ucis-o numai ca să mă facă să mă simt groaznic. Și, surprinzător, a reușit. O va ucide și pe Rachel, exact din aceeași motiv, am spus eu cuprins de mânie.

— Poate chiar o iubește... spuse ea, dar am întrerupt-o.

— Chiar crezi că a lăsat-o să se rănească pentru că o iubește? am întrebat eu. Acum, chiar că nu-mi pasă nici de ea, nici de el. Dar nu sunt atât de josnic ca să-l ucid, dacă pe ea o rănește. A fi atât de ușor, atât de ușor, am repetat eu. Dar Wanda nu ar fi vrut asta. Era un înger. Eram atât de aproape să fiu în locul ei. De ce ea?

— Chiar nu știi de ce întotdeauna mor cei cu sufletul cel mai curat. Poate cineva de sus avea nevoie de ea *acolo*, spuse ea arătând că, dacă ar fi putut, ar fi plâns.

— Și chiar crezi că l-au delegat pe el să o trimită acolo? Știu că în cer nu există monștri. Dar noi am ratat deja șansa de a ajunge acolo.

— Poate că eu da, dar tu încă poți lupta, spuse ea, ochii strălucindu-i. Nu e vina ta că ești un monstru.

— Am ajuns în punctul în care, efectiv, nu mai am pentru ce să mai lupt. Chiar nu cred că merit să ajung în cer alături de Wanda, am spus eu vocea tremurându-mi.

O lacrimă mi se scurse încet pe obraz.

— Crezi că ar trebui să mergem la ea? spuse Janet ezitând.

— Nu-mi pasă dacă o omoară, am spus eu, dar ea mă întrerupsese:

— Nu la Rachel mă refeream.

— Chiar nu cred că ar fi cel mai sănătos pentru mine, în acest moment. Când ea va fi răzbunată, atunci voi avea dreptul să mă arăt în fața ei.

— E vreau să mă duc, spuse ea, și dădu să iasă.

— Stai, am spus eu, te rog, ia mașina mea, ca să pot pleca și eu. Să nu bănuiască că am pornit pe jos.

— Unde mergi? – mă întreba ea, bănuind răspunsul.

— Nu știu încă. Nu cunosc prea multă lume. Cred că mă duc la Liam, să mai ajut pe acolo.

— E periculos. Să ai grijă de tine. Cei noi sunt răi, spuse ea.

— Ei au făcut multe pentru noi, ar trebui să ajut cât pot, am spus eu și am ieșit.

M-am prins cu mâinile de marginea exterioară a geamului și mi-am ridicat capul deasupra.

— Te rog, nu spune nimănui, am spus eu.

Ea încuviință. M-am lăsat de margine și am căzut. Am început să alerg spre tabăra lui Liam. Liam era un prieten de familie care avea un fel de tabără în care îi educa pe cei noi. La vampiri mă refer. Înțelegeam că nu e ușor. Voiam să mă duc să ajut la lupte. Aveam nevoie de o activitate diferită. Mai ales azi. Cum viermele era în Los Angeles cu sora mea, nu era în Alaska. Dar tot aveam nevoie de ceva spre care să-mi canalizez forța fizică. Am alergat așa vreo treizeci de mile, am întors spre dreapta, iar apoi încă cincizeci. După vreo două ore am ajuns. Liam era într-o luptă, așa că cea care mă întâmpină fu

Romy, soția lui.

— Taylor! Ce surpriză minunată! spuse ea și mă îmbrățișă.

Am rămas rigid. Speram să vadă că nu aveam chef azi. Se desprinsese din îmbrățișare și spuse:

— Îmi pare rău!

Am încuviințat din cap.

— Sper că nu vă deranjează. Am prea mulți nervi.

Măcar să fac ceva folositor.

— Sora ta? întrebă ea, nu am văzut-o cu tine. Cuvintele ei mă lovira mai tare decât credeam.

— Aaa, uite-o, spuse ea, și plecă de lângă mine.

— Ce? am izbutit eu să zic.

Am auzit vocea lui Rachel și vocea lui... M-am întors și i-am văzut pe amândoi acolo. El uitându-se la mine, iar ea discutând cu Romy. Am plecat de acolo cu pași apăsăți din cauza mâniei. Nu azi, îmi tot repetam în gând. Ar fi fost nepoliticos să plec chiar după ce am ajuns. Am fugit și am căutat lacul foarte adânc de lângă cabana imensă a lui Liam, și l-am găsit. Cu o scurtă mișcare a mâinii mi-am făcut o bulă de aer în apă. Îmi plăcea să-mi țin respirația prea mult. Am sărit înăuntru. Am auzit-o pe Rachel cum îmi striga disperată numele. Nu ținea. Nu voi ieși de acolo până ce el pleacă. Îmi era frică să nu-l rănesc. Se auzi un pleoscăit și o siluetă se apropia periculos de repede spre bula mea. Rachel intră în bulă, iar eu m-am eliberat din ea.

Am înotat spre suprafață și am început să alerg. Se pare că parazitul se întorsese în Alaska. Rachel îmi striga numele și încerca să fugă după mine. Părea perfect sănătoasă. Ca și mine, se vindeca repede. Am mărit pasul ca să nu mă ajungă. Eram mult mai în față. Cineva îmi sări în față și m-am oprit instinctiv. Mi-am întins mâna, arătând că puteam să-mi folosesc puterea. Era el, cel care mi-a blocat calea.

— Nu vreau să fiu nevoit să mă uit la tine acum, am spus eu furios.

Și el era furios. Am ridicat din apă trei țepușe și i le-am îndreptat spre cap, spre gât și inimă.

— Nu aici, nu acum, nu azi, am șuierat printre dinți.

— Deci, ți-ai amintit, spuse el batjocoritor.

Am apropiat țepușele de el.

— Nu i-ai spus, nu? am spus eu pe același ton batjocoritor.

Încă un inch. Țepușele se apropiau fără voia mea. Trebuia să-mi recapăt autocontrolul.

— Să nu cumva... spuse el furios la rândul lui.

— De ce? Ție frică că te va părăsi? Că nu vei putea să o ucizi cum ai făcut cu Wanda? am spus eu provocându-l.

— A fost un accident, spuse el, și mai furios.

— Pe mine nu mă păcălești. Nu-i voi spune surorii mele, o voi avertiza în privința ta. Nu ești de încredere și niciodată nu ai fost. Măcar spune-mi planul. Cum va muri? Măcar atât să știu.

— Nu o voi omorî. De ce mă urăști?

— Un criminal rămâne un criminal în străfundul sufletului. Cred că am destule motive să cred că tu ai fost, ești și vei fi un monstru pentru tot restul vieții tale.

Țepușele era la mai puțin de trei yarzi de corpul lui.

— Dacă nu vrei să mori acum, dă-te din drum! am țipat eu.

— Nu, strigă Rachel și mă trase de mână.

M-am smucit puternic, iar ea se clătină și-mi dădu drumul amețită. El nu se mișcă. Ori aștepta, ori ignora săgețile acelea.

— Omoară-mă, spuse el răspicat, tu ești singurul om în lumea asta care are dreptul justificat să-mi ia viața!

— Nu, am gemut eu.

Rachel tresări în spatele meu și le puteam simți privirile ațintite unul asupra celuilalt.

— De ce? Întrebă el curajos. Ți-e frică de ea?!

— Spre deosebire de tine, eu țin la ea. Nu aș face ceva atât de egoist. Deși este foarte tentant. Ești foarte slab, am spus eu ferm, sperând să simtă insulta.

— Și eu țin la ea, aproape că gemu el.

— Până ce vine decizia care dintre voi să fie sacrificat. După aceea o lași să moară cu sânge rece, așa cum ai făcut și cu Wanda. Ești

un mincinos egoist.

— Nu este adevărat, acela a fost un accident. Nu i-aş face aşa ceva lui Rachel. Nu sunt monstrul care mă crezi!

Țepușele erau trei yarzi distanță și încă înaintau.

— Ești mai mult decât un monstru. Măcar ți-ai asuma riscul de a-i spune. Dacă nu vrei să mori acum, cară-te!

— De ce nu poți ierta? Începu el să spună, dar se opri când văzu cât de mult m-a afectat observația asta.

— Ce? am spus eu nevenindu-mi să cred.

Începusem să gâfâi din cauza furiei și a șocului. Ochii mi-au fost invadați de lacrimi, dar nu se rostogoliră pe față.

— Crezi că dacă eu aş omorî-o pe ea, și el și Rachel tresăriră, tu mai putea ierta?

— Crezi că omorârea intenționată a unei persoane se poate rezolva atât de ușor? Nu vreau să te omor, dar nu mai vreau să te văd nici pe tine, nici pe ea dacă vrea să fie cu tine, niciodată. Până mor, nu vreau să te mai văd, de azi încolo vreau să dispari! Ai înțeles?

Se uita la mine cu niște ochi mari și care păreau nevinovați. Țepușele erau la doi inch de gâtul lui.

— Mai ai zece secunde, dacă ții la viața ta. Nu aş ezita să o distrug și pe ea, dacă intervine. Nu mă interesează dacă ești la cinci centime de spatele meu, nu vreau să te mai văd sau să te aud cât mai trăiesc!

Rachel înaintă în fața mea și spuse:

— E chiar atât de grav? spuse ea pe tonul ei de soprană.

— Am promis că nu-ți voi spune, dar dacă el are o fărâmbă de mândrie și onoare, îți va spune el.

Ea se întoarse spre el, așteptând. Am oftat și am spulberat cu o mișcare a mâinii cele trei săgeți. Mi-am blocat mintea ca să nu poată să ghicească nimic.

— Ce faci? mă întrebă ea fără să se întoarcă spre mine. Ce ai făcut?

— Să nu crezi că ai acces nelimitat în capul meu, am spus eu amuzat.

— Era amuzant, spuse ea, și oftă. Din moment ce tu nu vrei să-mi spui, zise ea referindu-se la Chris.

Mă uitam la el, iar el se uita la ea.

— Nu, spuse el într-un stil familiar. Nu pot. Fratele tău are

dreptate, nu azi.

— Nu prea ai motive să te ferești de ea, am spus eu și am pufnit, va afla. Înțeleg de ce ești speriat, dar cu cât insiști mai mult, cu atât va fi mai speriată de tine. Nu merită!

Ea se uita la el cu ochii îngroziți. Corpul îi era rigid. Urma să explodeze cu furie. Dacă nu-l terminam eu, cu siguranță era pe cale să o facă ea, judecând după corpul ei. Eu, spre deosebire de ei, eram foarte relaxat. Faptul că ea era furioasă pe el, sau pe mine, sau chiar pe amândoi, mă făcea să mă simt bine.

— Ce-ți mai face piciorul? am întrebat eu ironic. Ea mârâi și se uită spre mine.

— Îmi pare rău, spuse ea, citindu-i-se compasiunea pe față.

— De ce? am întrebat-o derutat.

— Pentru Wanda, spuse ea, și oftă.

— Dar de unde știi?...

Zidul din capul meu se spulberă odată cu furia. Asta nu era bine.

— Știam de faza cu sulf, și de crimă, dar nu știam că era o persoană la care tu să fi ținut atât de mult.

Se întoarse spre el și spuse:

— Știai?

Desigur că știa. Voia doar să vadă cum va reacționa ea. Ea era, evident, foarte supărată. Poate aveam norocul de a se separa de el. Ea oftă.

— Nu cred că tu ești așa de inocent pe cât pari, spuse ea.

Acum fu rândul meu să pufnesc. Nu trebuia să fiu acolo când ei se certau. Am început să merg spre arenele de luptă. Ea nu mă opri. Dacă nu vedeam ce face, nu va trebui să-i dau socoteală „de ce nu am oprit-o”.

— Taylor, spuse Liam, care tocmai ieșea din arenă. Ce mai faci, omule?!

— Bine, mersi, am spus eu sec. Am venit să te ajut.

— Bine, dar acum vreau să mă ajuți cu ceva special.

— Orice e în puterile mele, am spus eu.

— Exact de puterile tale am nevoie. Cei tineri trebuie să înțeleagă că cu Consiliul nu e de joacă, spuse el, și arată spre un grup care stătea plictisit pe marginea lacului.

— Bine.

Liam înaintă spre el, iar eu l-am urmat.

- Salut, plozilor! Ascultați aici... spuse el, dar l-am întrerupt.
- Mă descurc, am spus eu.
- Baftă, spuse el, și plecă.

Am ascultat pașii lui depărtându-se. M-am uitat la ochii lor roz. Niciunul nu mersese mai mult de cinci zeci de ori. Erau foarte tineri, și totodată bătrâni. Eram cu cel puțin un an mai mic decât ei. Era puțin ciudat să fiu profesorul lor.

- Câți sunteți? am întrebat eu pe un ton amabil.

- Șaptesprezece, răspunseră ei în cor.

Am fluierat printre dinți.

— Ca să fie clar, nu vreau zgârieturi. Fiecare fir de păr trebuie să rămână la locul lui. Eu sunt mult mai puternic decât voi, am spus eu fără aroganță în voce.

- Cum? am auzit o voce joasă din grup.

— Nu cred că vrei să știi, am spus eu pe un ton amuzat. Vreau să vă arăt ceva. Închideți ochii? Acum?

Ei, nesiguri, închiseră ochii.

- Cine e cel mai tânăr dintre voi?

O fată cu părul negru se ridică grațios. Era frumoasă. Dar care nu era?

- Vino aici, i-am spus blând.

Ea nu deschise ochii și încercă să înainteze. Am mers la ea și am luat-o blând de umăr. Am condus-o până aproape de marginea râului.

- Deschide ochii, am spus încet.

Ea începu să tremure.

— Nu sunt un balaur. Nu trebuie să vă temeți. Aici, la acest curs, trebuie să fiți un fel de compatrioți. Haide, jur pe ce am eu mai sfânt că nu te voi răni. Bine, am spus eu când ea refuză să se miște.

Am ridicat din apă o coloană, care o ridică în aer.

- Deschideți ochii, am țipat eu ferm.

Își deschiseră ochii automat. Cea tânără începu să scoată țipete ascuțite din gura ei micuță.

— Acum, am spus eu ignorând țipetele, când eu vă fac asta, nu trebuie să fiți speriați. Când un membru al Consiliului vă va tăia în bucățele, atunci va trebui să vă speriați. Cât timp are? am spus eu când țipetele deveniră insuportabile.

- Are... două zile, spuse altă voce feminină.

Am sărit și eu pe altă coloană și am apropiat-o de ea. I-am atins

obrazul sperând să o calmez.

— Știu și înțeleg durerea prin care ai trecut.

Ea încetă și deschise ochii. Se uită adânc în ochii mei.

— Sunt diferit de voi toți.

Ei se uitau uimiți la mine.

— Prima lecție în abordarea Consiliului: fără tupeu. Tupeul înseamnă moarte.

— Dar... spuse cineva din grup.

— Spuneți fără frică. Nu de mine trebuie să vă fie frică.

— Nu putem lupta cu ei? Întrebă aceeași voce.

— Teoretic, puteți lupta cu ei, practic, nu ar putea fi numită luptă. Ar fi mult prea scurtă, nu trebuie să aveți de-a face cu cineva atât de puternic.

— Pot... pot să cobor? Întrebă cea tânără.

— Da, am spus eu, scuze.

Am lăsat coloana de apă să coboare, iar eu am sărit înainte să ajungă jos. Ea se asigură și numai după aceea sări.

— Cine vrea să mai încerce? Nu contează.

Am luat mai multe coloane de apă și i-am ridicat pe toți, în afară de cea care tocmai fusese sus. Se auziră mai multe țipete, evident de la fete, dar se calmară repede, începu să le placă. Probabil că era ca un fel de Aqua Park pentru ei. Am văzut tineri și înainte. Nu era bine să fii sever cu ei. Frica, la vampir, se transforma repede în ură. Nu voiam ca ei să mă urască. Ei se distrau și râdeau. Eram mulțumit de ceea ce făcusem azi. Eram și mai mulțumit că nu-i făcusem lui ceva.

— Vă distrați? i-am întrebat eu.

— Da, răspunseră toți printre râsete.

— Nu eram de acord, dar acum... spuse Liam mulțumit.

— Mulțumesc, am spus eu arogant. Frica nu e cea mai bună învățătură pentru ei.

— Mi-am dat seama de asta, mulțumesc, spuse el recunoscător.

— Mă mai distrez și eu. Trebuie să termin?

— Cam da, dar dacă vrei, și dacă vor, vei face o lecție și mâine, ce zici? spuse el.

— Super! am spus eu bucuros.

— Plozilor, zise el jucăuș, vreți și mâine o tură?

— Da! țipară toți în cor.

— Bun, am spus eu, ne vedem și mâine!

Am lăsat coloanele brusc jos, iar ei căzură direct în apă, printre țipete jucăușe și râsete. Pleoscăituri continuă să se audă în timp ce ei continuau să se joace în apă. Era o atmosferă jucăușă.

— Fără bățai, cine nu respectă asta, va afla exact cât sunt de puternic, am spus eu ca pe o amenințare jucăușă.

Mulți își dădură ochii peste cap. Singura care nu intrase în apă era cea mai tânără. Stătea și tremura lângă mine. Am luat-o de mână, sperând să o liniștesc.

— Cum te cheamă? am întrebat-o eu după ce s-a oprit din tremurat.

— Faith, spuse ea speriată. Sau... cel puțin așa cred.

— Nu-ți mai amintești? am întrebat-o curios.

— Nimic, spuse ea cu mai mult curaj. Nici măcar cine m-a creat. Nici de ce.

— E dificil, nu? am întrebat-o eu și am început să merg încet spre cabană.

Ea mă urmă.

— Foarte, dar nu vreau să te supăr pe tine cu problemele mele, spuse ea, și se opri.

— În primul rând, nu mă supăr, în al doilea, de asta sunt aici.

— Ești... diferit, spuse ea uitându-se mirată la mine.

— Știu, am spus eu și am râs.

— Ce ești tu? mă întrebă ea mai curioasă.

— Sunt... ei bine... sunt și eu un vampir, însă doar pe jumătate. Nu pot să cred că nu ai simțit mirosul sângelui meu. Și tu ești diferită. Nici măcar nu ai reacționat când m-ai simțit.

— Nu sunt cea mai agreată de aici, spuse ea sfioasă.

— Nici eu, am spus eu. Pe de-o parte, sunt singurul om de aici. Dar tu nu ar trebui să fii atât de speriată, mai ales dacă nu-ți amintești viața ta anterioară.

— Nu cred că cineva te-ar putea urî. Ai fost mult mai drăguț cu noi decât ceilalți doi profesori.

— Păi, sunt și cel mai tânăr de aici, ca vârstă reală.

— Tu nu îmbătrânești? mă întrebă ea.

— Ba da. Genele umane sunt mult mai puternice. E... complicat.

Ea se uită la mine cu ochii mari. Era speriată de ceva, dar nu știam de ce.

— S-a întâmplat ceva? am întrebat-o eu.

— Ești tu? de mai multe ori? spuse ea pe o voce derutată.
— Ce? Aaa, te referi la sora mea, am spus eu uitându-mă la Rachel, care mergea singură spre cabană.

— E... ce?

— E sora mea. Rachel, am strigat-o eu.

Ea se îndreptă spre noi și în mai puțin de o secundă fu lângă noi.

— Mda, spuse ea tristă.

— De ce ești supărată? am întrebat-o eu.

— Îmi pare rău, spuse ea.

— De ce?

— Știi bine de ce! țipă ea.

Ca de obicei, se aprindea repede.

— Nu, de ce? i-am țipat eu înapoi.

— Tot fraier ai rămas! spuse ea furioasă.

— Bine că ai rămas tu deșteaptă! am spus eu ironic.

— Cred... că eu... nu ar trebui să fiu aici, spuse Faith.

— Te vei distra, am spus eu și am chicotit.

— Trebuie să faci tot timpul spectacol? mă întrebă Rachel.

— De data asta tu te-ai aprins, i-am spus eu.

— Nu m-am aprins. Dacă m-aș fi aprins, tu nu ai mai fi fost aici, spuse ea mai nervoasă.

— Poate că aș mai fi fost aici, i-am spus eu pe un ton provocator.

Cu o mișcare rapidă, Rachel îmi dădu un pumn în antebrăț. I-am parat-o ușor, când a încercat să îmi dea a doua lovitură. Ea se aprinse, la propriu, iar eu am oftat plictisit. Focul ei nu o mai ajuta acum. Chiar de asta aveam nevoie. Și nu era ironic. Aveam nevoie de o luptă cu mai mult de un vampir. Talentul meu ar fi doborât mult prea repede un vampir adevărat. Dar ea continua să mă lovească, era orbită de furie. Am emis o coloană de apă și am ridicat-o pe surioara mea. Am aruncat-o direct în lac.

Ea țipă, de furie, bineînțeles.

— Idiotule! țipă ea disperată.

— Nu vreau să repetăm scenariul, am spus eu, amintindu-mi de ziua în care am găsit-o pe ea cu el.

— Ești *atât* de prost, Taylor, spuse ea nervoasă.

— Tu ești regină, am spus eu ironic. Acum ieși din apă.

— Tot sunt mai mare ca tine, spuse ea. Ești un pic!

— Sunt cu exact trei minute și patru secunde mai tânăr decât

tine. Nu credeam că fetelor le place să se dea mari.

— Ce amuzant! spuse ea ironică.

— Sarcasmul tău a devenit din ce în ce mai prost, am spus eu, având chef să o enervez.

— Nu trebuie să te faci să pari interesant în fața ei, spuse ea, și arătă spre Faith.

— Ce? am întrebat eu surprins.

— Acum a venit rândul meu să râd. Ha! pufni ea.

— Nu înțeleg la ce te referi, am spus eu derutat.

— În dragoste și în război totul e permis, spuse ea dintr-o suflare.

— Vrei să fie război? am întrebat-o eu ironic.

— Ți-am promis că o să mă revanșez, spuse ea și-mi făcu cu ochiul.

— Va trebui să-i spui lui James să ascundă ghilotinele, am spus eu ironic.

— Mda, dar mai târziu, spuse ea serioasă.

— Eu chiar nu ar trebui să fiu aici, spuse Faith speriată.

— Ai dreptate, i-am spus eu.

— Au contraire, spuse Rachel, nu scapi tu așa de ușor, adăugă ea referindu-se la mine.

— Ce porcărie! am izbucnit eu și am dispărut.

Am început să alerg spre cabană. Nu prea aveam ce face până a doua zi. În afară de a-mi da cu capul de pereți (ceea ce era exclus pentru că nu voiam să-i dăruiesc).

Poate mai era un lucru pe care puteam să-l fac, fără ca Rachel să mă urmeze: vânătoarea. Dar, asta făcusem abia ieri. Aș fi masacrat prea mult. Aveam nevoie de o ocupație! Nu am venit aici ca să nu fac nimic. Ce plictisitor! Nu aveam nici de ce să-mi fac griji. Eram imun la orice oamenilor le-ar fi dăunat. Nu puteam face nimic să-mi fac vreun rău. Ceea ce devenea enervant. Pe măsură ce mă apropiam, o muzică ritmată se auzea tot mai tare. Mda, cred că dau un fel de petrecere. Erau atât de oameni! Nu aveau altceva de făcut. Cum să-i ocolesc? Nu-i puteam ocoli. Am intrat și am trecut direct prin mulțimea care dansa. Am urcat, dar am observat că toate camerele erau încuiate. Acum, caută pe cineva să-ți dea cheia. Aveam să caut două molecule într-o pădure întregă. Am oftat când telefonul meu sună tare. I-am deschis furios clapeta și am așteptat. Din telefon nu se auzi nimic.

— Ce?! am spus eu nervos.
— Unde ești? mă întrebă vocea mamei.
— Eu... ea e cu mine, nu trebuie să-ți faci griji. Suntem la...
— Liam, mă completează ea. Ei bine cred că ai vrea să știi că se îndreaptă spre noi.

— Cine? am întrebat eu alarmat, dar mi-am reamintit. Când vor fi aici? am întrebat disperat.

— Poate peste trei zile. Poate mai puțin, spuse mama pe tonul ei obișnuit.

— Nu se poate, nu a trecut o lună! Nu se poate, repetam eu.

— Trebuie să vă întoarceți, acum. Nu trebuie să mai așteptăm mult.

— O să încerc, dar nu cred că va fi încântată.

— Bine, spuse ea pe un ton dezamăgit.

Am închis și am stat acolo pentru o secundă. Am pornit pe scări și din nou prin mulțimea care dansă. Aș minți dacă aș spune că, în graba mea, nu am lovit pe cineva, din greșeală.

Rachel, Rachel, *o strigam în mintea mea*. Te rog, e gravi

Ea nu răspundea. Incredibil, era pe moarte și nici măcar nu știa! Am fugit prin câmpia deschisă, dar tot nu o vedeam. Îmi auzeam inima, ca să nu mai vorbim că o simțeam bătând puternic. Am mai strigat-o, și în minte, și cu voce tare, dar nu-mi răspunse nimeni. Bine că umbla prin capul meu fără să vreau și tocmai acum și-a găsit să dispară! Asta e! Nu a dispărut. Ea este în cel mai evident loc de aici, deci în ultimul în care aș căuta. M-am îndreptat spre locul unde o lăsasem cu Faith. Desigur, speram să fie numai Rachel, dar, era improbabil. Am avut dreptate: era acolo și nu era singură. Bodyguard-ul ei obișnuit era acolo. M-am oprit și i-am făcut semn disperat. Ea nu înțelesese, dar se concentrează și i-am spus toată povestea telepatic. Ea se panică și fugi spre mine.

— Dar nu a trecut o lună! spuse ea disperată.

— Știu, i-am spus, *încercând* fără rezultat să-mi păstrez calmul.

— Nu se poate, începu să repete și ea.

— Ce e? întrebă și Chris.

M-am uitat la el, nevenindu-mi să cred. De parcă nu știa. Ea îi explică totul, iar el se prefăcu că e speriat. Abia m-am abținut să nu-i spun ceva. Sau să-i fac ceva. Mi-am încordat tot corpul și mi-am blocat mintea. Am început să alerg și nu m-am uitat dacă ei mă urmăreau.

Elaine mi-a spus odată să nu mă las urmărit de cineva din afară. Dar dacă oricum va muri peste câteva zile, nu mai conta...

Nu mai aveam încredere în Michael de când spuse că nu toți din familia asta au ceva cu el. Acum, mai mult ca niciodată, mă deranja.

— Atâta poți? mă întrebă Rachel și trecu pe lângă mine.

Am mărit pasul și am depășit-o ușor. Ea nu vru să mă lase, dar am ocolit-o un pic. Rămânea din ce în ce mai în spatele meu.

— Nu-i corect, murmură ea.

— Ai dreptate, suntem la fel, și tot te întrec atât de ușor.

— Tot am mai multă putere decât tine, spuse ea arogantă.

— Ha, am pufnit. Te rog, nu abera.

— Invidios? mă întrebă ea ironică.

— Niciodată, și mai ales pe tine. Adică tu ești la un pas de moarte și nici măcar nu-ți pasă.

— Mi-ar plăcea să taci, spuse ea furioasă. Ai văzut că sunt mult mai puternică decât tine.

— Când? am spus eu și am râs, când te-am băgat în lac mai devreme.

— Nu, spuse ea, accentuând cuvântul, când am doborât singură doi dintre Consilieri.

— Aș fi putut face asta în jumătate din timpul tău. A durat cam mult, să știi.

— Ce să-ți spun... spuse ea arogantă.

— Pun pariu că te întrec cu zece yarzi până acasă, am spus eu îndrăzneț.

— Sper să câștigi, frățioare, spuse ea serioasă.

După o secundă, după ce acele cuvinte ieșiră din ura ei, parcă ar fi fost un glonț. Mă întrecu instant.

— Hei, cum ai făcut asta? am întrebat-o eu.

— Știam eu, spuse ea pentru sine.

— Ce? am întrebat-o confuz.

Nu mai spuse nimic până ce am ajuns acasă.

— E minunat, ți-pă ea la mine.

Era bucuroasă.

— Ce? am întrebat-o eu încă o dată.

— Nu înțelegi? Tot ce îmi doresc eu să nu se întâmple, se întâmplă.

— E super! am spus eu sarcastic. Stai să încerc și eu. Cum? am

întrebat-o entuziasmat.

— Spune ceva ce nu vrei să se întâmple, dar cu voce tare.

— Bine, am spus eu și m-am concentrat.

Am văzut o floare în fața mea.

— Această floare să ia foc!

O vâlvătaie izbucni și biata floare arse.

— Tu ai făcut asta? am spus eu speriat.

— Jur că nu eu o fac.

— Bine, o să încerc să o sting.

Am lăsat apa să curgă peste ea și ea nu reacționează.

— Poate nu se poate stinge decât cu o dorință, sugerează Rachel.

— Dar să spun că vreau sau că nu vreau? am întrebat-o derutat.

— Nu știu!

— Sper ca această floare să se stingă.

— Nu se întâmplă nimic, spuse Rachel. Stai, să încerc și eu.

Această floare să se stingă!

Floarea izbucni într-o flacără și mai mare.

— Acum eu, am spus eu încrezător. Sper ca această floare să se stingă.

Floarea se stinse.

— Uau! am spus amândoi simultan.

— Dar la mine de ce s-a aprins mai tare? întrebă Rachel confuză.

— Cred că tu trebuie să-ți dorești inversul, iar eu ceea ce chiar vreau să se întâmple.

— Și de ce nu a mers când ai vrut să o stingi?

— Cred că dacă e dorință mea, tu trebuie să o anulezi și viceversa... am spus eu, dar e doar o teorie.

— Haide să mai încercăm, spuse ea nerăbdătoare.

— Te gândești la ce mă gândesc și eu? am spus eu șmecher.

— James! exclamă ea bucuroasă.

Am fugit amândoi în casă și l-am strigat pe James.

— Ce vreți? întrebă el morocănos.

— Stai jos, am spus eu. El se așează.

— Bine, îmi doresc... să fii un câțel micuț, inofensiv.

— Ce? apucă el să zică.

În locul lui James, acum, în fața noastră stătea un câțel micuț care mârâia.

— Putem să-l păstrăm? întrebă Rachel.

— Cred... că nu. Transformă-l la loc.

— Bine, spuse ea bosumflată. Îmi doresc ca James să nu mai fie vampirul de dinainte.

Într-o secundă, James fu din nou James.

— Cum ați făcut asta? întrebă James speriat.

— E rândul meu, spuse Rachel entuziasmată. Vreau ca James să poată vorbi.

— De ce ai făcut asta? am întrebat-o eu uluit.

— Nu contează! Repară-l!

— Vreau ca James să poată vorbi, am spus eu.

— Super, murmură ea. Dar cum de putem face asta?

— Nu știu, i-am răspuns. Eu nu puteam face asta înainte.

— Tot super rămâne, spuse ea entuziasmată.

— Îmi spuneți și mie ce mi-ați făcut? întrebă James furios.

— Nu, am spus eu și am plecat.

— Eu mai vreau, spuse Rachel.

— Și eu, dar nu pe James.

— Vreau să încerc ceva, spuse ea. James, impune-ți în gând că tu nu te vei transforma într-un pește auriu, te rog.

— Bine, spuse James dintr-o suflare. Gata!

— Bine. Îmi doresc ca James să nu fie un pește auriu. Nu se întâmplă nimic.

— Știam eu, nu se întâmplă decât dacă ei sunt, în subconștientul lor, de acord. Mai vreau să încerc ceva.

— Nu, am spus eu ghicindu-i planul.

— Îmi doresc...

— Nu! am țipat eu.

— Ca tu să-l urăști pe Chris.

— Nu se va întâmpla, am spus eu. Am și eu barierele mele.

— Of, pufni ea.

— Dar, tu... nu-l urăști deja? întrebă James derutat.

— Ba da, dar ea trebuie să spună pe dos, i-am răspuns eu.

— Nu-nțeleg, spuse el.

— Mă rog, am spus eu.

Elaine intră în cameră speriată. Probabil văzuse *scena*.

— Spuneți-mi că nu ați făcut experimente pe James...

Iar.

— Ba da, da' de data asta nu are nimic, am spus eu încrezător.

- Cum l-ai transformat în cățel? întrebă ea derutată.
- E complicat. Mi-aș dori să înțelegi.
- Știi ce e ciudat? spuse ea derutată, acum, parcă înțeleg tot.
- A mers, am exclamat.
- Asta înseamnă... că, acum putem avea tot ce vrem? întrebă

Rachel bucuroasă.

— Nu, cred că există o limită, am spus eu precaut. Trebuie să avem grijă ce ne dorim. Probabil, faptul că l-am transformat pe James în câine, a transformat un câine în vampir.

— Și faptul că mi-am dorit ca el să tacă a dat posibilitatea cuiva mut să vorbească, mă completează ea.

— Exact. Deci nu trebuie să profităm prea mult. Am putea să o pățim.

— Rău de tot, adăugă ea.

— Ce aiurea! am spus eu dezamăgit.

— Mda, spuse ea. Aproape că mult prea tentant.

— Dacă ne gândim bine, nu este nimic care să ne împiedice să ne folosim de această nouă putere.

— În afară de siguranța că eu voi trăi peste trei zile, spuse Rachel cu un umor sec.

— Fii serioasă... normal că veți trăi amândoi, spuse Elaine și se duse să o îmbrățișeze.

Acele cuvinte mă loviră în plin. Era normal că nu se referea la mine când a folosit pluralul. Toți în afară de mine și de Janet îl crezuseră când cu minciuna cu accidentul. Era un mincinos. Dar nu voi continua să îl insult în gând. Îmi consuma prea multă energie, care nu merita irosită pe el. Am încercat să ignor gândurile rele (nu că am reușit, dar a meritat să încerc) și m-am concentrat pe altceva. Ca de exemplu: după ce se dă sentința, cum îi vom învinge pe toți? Dacă vor fi aproape de două ori mai mult decât noi? Bineînțeles că ei nu vor avea puteri. La asta chiar nu m-am gândit! Chiar și eu i-aș putea distruge de unul singur. Și dacă va mai fi și Rachel... Bine, asta era altă problemă: *dacă* va mai fi și Rachel. Am început să merg inconștient. Corpul meu mă conducea parcă spre un loc anume. Nu mă puteam opri și mi-am dat că mă îndreptam spre bibliotecă. Când am ajuns acolo, am avut din nou control asupra corpului meu. Am început să mă uit pe rafturi și am văzut o carte fără titlu și fără autor pe copertă. Am scos-o din raft și am deschis-o. Pe prima pagină era desenat ceva ce semăna cu un înger.

Era un alb foarte curat. Numai aripile îi lipseau. Dar atunci mi-au atras atenția câteva trăsături pe care nu le puteai întâlni la un înger: avea ochii negri și unghiile parcă era din smoală. Nu erau însă primele lucruri pe care le vedeai. Am mai dat o pagină.

FANTOMELE

— Era un singur cuvânt tipărit pe următoarea pagină: *fantome*. De ce aveam carte asta în bibliotecă? Eu, cel puțin, nu credeam în fantome. Am mai dat o pagină. Nimic. Am mai dat una. Nici pe aceea nu era scris nimic. Am mai frunzărit cartea, dar era goală. Ce e asta?

— E vreo glumă? am izbucnit eu.

— Nu, spuse Victoria care stătea în pragul ușii.

— Ce e asta? am întrebat-o eu.

— E ceva de care tu trebuia să știi de mai mult timp.

Își duse mâinile după gât și își scoase un lăntșor. Când se apropie, am putut să văd medalionul: era un romb pe care era ori desenat, ori scris ceva, dar, era prea mic ca să pot vedea. Se așeză pe jos lângă mine și îmi trase cartea din mâini. Puse medalionul pe copertă și oftă. Se trase mai în spate și așteptă.

— Deschide-o, spuse ea într-un sfârșit.

Nu am spus nimic și am deschis-o. Paginile care acum câteva minute fuseseră albe erau acum împânzite cu propoziții și fraze.

— Ce este asta? am întrebat eu.

— Nu aș fi vrut să știi, dar... știi că tu ești doar pe jumătate vampir, nu?

— Da, i-am răspuns eu automat.

— Ei bine, nu ești pe jumătate om...

— Ce? am întrebat șocat.

Ea închise ochii.

— Nici eu nu eram om, începu ea. Ce sunt fantomele vei afla din cartea asta. Eu nu eram om când am devenit vampir. Nu în întregime, spuse ea, și oftă, și eu eram pe jumătate om.

— Erai jumătate fantomă, am spus-o eu ca pe o concluzie.

— Da, și, prin urmare, și tu ești... în pericol.

— Cum? am întrebat eu speriat.

— Tu sau sora ta ați putea oricând să deveniți...

— Ce? am întrebat eu alarmat.

— Îmi pare rău, spuse ea.

— Fii serioasă, nu e vina ta. Numai că a venit pe neașteptate, am

spus eu încercând să o consolez. Mai e ceva ce ar trebui să știu?

— Pentru moment nu, dar dacă este ceva în neregulă cu voi doi vreau să vii direct la mine, spuse într-un stil protectiv familiar mie.

— Bine.

Ea se ridică și porni spre ușă.

— Aaa, da, medalionul... e al tău. Ai fi surprins să vezi cât de folositor e.

— Și lui Rachel? am întrebat eu.

— Tu vei avea mai multă nevoie de el... și grijă.

Am zâmbit cu jumătate de gură și mi-am îndreptat ochii înapoi pe carte. Am așteptat în zadar să aud pașii mamei îndepărtându-se. Am început să citesc despre istoria fantomelor. Și despre faptul că ei erau stăpânii de drept ai vampirilor. Era de necrezut că existau și alte creaturi în universul ăsta, mai puternice decât vampirii. Era ca o enciclopedie. Era până și descrierea: piele albă, aproape transparentă, părul ușor nuanțat, ochii negri, unghiile la fel. Creatură înzestrată cu o multitudine de talente, care diferă în funcție de fiecare. FOARTE periculoase. Se hrănesc cu forța vitală și sufletul omului, lăsând trupul în nesimțire.

Nu pot să cred că au scris și despre mine, și despre Rachel și despre mama. Ce însemna *proditor*? Despre noi scria că suntem o subspecie, rară și ieșită de sub control. Demoni. Această carte ne numea pe mine și pe sora mea demoni. Nu era niciun nume, dar nu cred că mai exista cineva sau ceva la fel pe lumea asta... sau pe cealaltă.

— OK. Mai departe, am murmurat pentru mine.

Trebuia să aflu ce însemna cuvântul *proditor* și de ce era întrebuițat în dreptul mamei. Am ieșit din cameră lăsând cartea acolo, dar luând medalionul. Am mers direct în camera mea, ignorându-l pe James care încercă să-mi pună piedică. Am așteptat în liniște să se deschidă calculatorul. Am căutat un dicționar. Nu știam exact de care, așa că am tastat dar cuvântul *proditor*. Primul rezultat nu-mi fu pe plac: trădător. Eram aproape sigur că nu asta însemna. Am mai căutat. Același rezultat peste tot. Mama mea era o trădătoare? Cum era posibil așa ceva? Nu era adevărat. Am mers din nou în biblioteca în miniatură. Am pus medalionul pe copertă și am căutat din nou cuvântul. Era exact la fel cum l-am scris eu la calculator.

Am stat și am meditat la asta timp de un minut. Nu se poate. Am mai frunzărit cartea și am dat peste ceva cu subspeciile. Mixtură între

specii, cu toate că fantomele posedă mai multă putere decât vampirii, aceasta este latura dominantă. Atenționare: aceste făpturi pot fi rănite, dar nu pot fi distruse. Extrem de ușor de enervat. Deși posedă înzestrări spectaculoase, nu pot distruge fantome.

Bun, deci acum eram animale de casă, eram fantome, nu puteam fi distruse, nu puteam distruge... ce aiurea.

Măcar știu că Rachel nu va muri, asta înseamnă că va muri el. Cum adică? Ea nu poate muri, înseamnă că avem un avantaj.

Am luat cartea și am mers din nou în camera mea. Nu mi-am luat ochii din ea. Am continuat să o răsfoiesc și să caut o portiță. Nimic. Adică noi nu puteam muri? Era aproape enervant.

— Haide, haide, murmuram eu, haide...

Nimic. Nimic. Parcă de fiecare dată când inima mea bătea, auzeam acest cuvânt.

— Nu se poate.

Am ajuns să vorbesc singur. M-am panicat când am văzut că mai era o singură pagină de răsfoit. Și același lucru. Nimic.

— Nu, aproape că am țipat eu.

— Ești bine? spuse mama.

— Nu, am spus eu.

Era clar că ceea ce scria în cartea asta era adevărat. Eram extrem de ușor de enervat.

— Îmi pare rău, spuse ea... că nu ți-am spus mai devreme.

— Ce? am țipat eu din nou, nu de asta sunt îngrijorat.

Ea afișă o expresie.

— Aici scrie că noi nu putem fi învinși, i-am explicat eu.

— Și? spuse ea brusc relaxată.

— Dacă Rachel nu poate fi distrusă, atunci, logic că el va... trebuie să termin asta.

— Dar, spuse mama, parcă nu-ți plăcea de el.

— Tu chiar crezi că-mi pasă dacă el moare? am spus eu enervat. Dar, îmi pasă de sora mea. Eu știu lucruri pe care nici măcar ea nu le realizează. Dacă va muri, pe cine crezi că-și va vărsa nervii? am spus eu ezitant.

Desigur că eu nu-i puteam spune mamei cât de mult țin la Rachel. Și nici de Rachel nu-mi e frică. Dar dacă știam că ea va suferi atât de mult...

— Uau, spuse mama sâcâitor, nu știam că îți pasă atât de mult

de el. Credeam că ai fi primul care i-ar sări, la propriu, la gât.

— Și sunt încă primul, dacă n-ar fi Rachel, am spus eu recăpătându-mi cumpătul.

— Știi, nu că ar trebui să-ți spun asta, mai ales acum, dar nu cred că țin atât de mult unul la altul. Adică, se cunosc de doar câteva zile.

— Aici te înșeli, am spus eu, se cunosc de unsprezece ani. Au crescut împreună.

— Aaa, spuse mama, acum înțeleg unde bați. Și de ce te deranjează pe tine?

— Mamă, nu *asta* mă deranjează, am spus eu exasperat. Mă deranjează faptul că... las-o baltă, am încheiat eu.

— Nu înțeleg de ce acum, dintr-odată, îți pasă de el. Acum câteva zile i-ai cerut lui James să scoată ghilotinele, spuse mama.

— Pentru că erau în camera mea, am spus eu accentuând fiecare cuvânt.

— Și minele de teren... mă completă ea.

— Alea chiar nu erau în camera mea, dar, oricum, nu mi le-a dat.

— Vezi? Îl urai. Și acum, dintr-odată îl aperi? Nu că sunt împotriva, dar nu te credeam așa schimbător.

Poate mama avea dreptate, nu eu eram cel care trebuia să-l apăr. Dar nu puteam sta așa, știind că după aceea o să regret. Trebuia să o fac pentru sora mea. Trebuia să gădesc o cale să îi țin pe amândoi în viață. Dar asta nu însemna că-l simpatizam. Se putea să protejez ceva ce urăsc?

Dacă măcar știam ce trebuia să fac... Să-i spun lui Rachel? Fiecare mușchi din corpul meu îmi spunea și era gata să acționeze, dar eu nu mă puteam mișca.

— Ce ar trebui să fac? am întrebat eu pe un ton sfârșit.

— Chiar că nu știu, spuse mama dezamăgită. Nu cred că e tocmai decizia ta, adăugă ea într-un stil familiar.

— Trebuie să mă gândesc la o soluție, am spus eu absent.

M-am ridicat și cu pași mari, apăsăți am ieșit din încăpere. Aproape că am alergat spre camera mea. Am apăsat pe buton, ca să trag zidul de metal. Acum era doar camera mea. Și nu era de-ajuns spațiu. Îmi ieșeam din minți. Am strâns din dinți.

— Ultima șansă.

Să caut în calculator. Deși știam că nu voi găsi nimic. Nici măcar nu știam ce să caut. Înainte de toate, trebuia să mă calmez. Trebuia să

găsesc apă. Am sărit pe geam și am început să alerg. Nu a durat mult până ce am descoperit un lac. Nu era mare, dar era de-ajuns. Am început să mă joc cu apa și nici n-am observat când m-am calmat. Și tot așa, m-am enervat și panicat și m-am calmat de vreo zece ori înainte să mă pot liniști ca lumea. Tot nu puteam gândi. Mie îmi trebuia ceva să mă calmeze. Habar n-aveam ce. M-am întins și am închis ochii. Știam că era inutil. Nu mai aveam să adorm niciodată. Am stat și m-am gândit cum să mă calmez. Măcar la asta m-am putut gândi. Îmi uram mintea! Atât de ușor de distras... ceva îmi atinse obrazul. Nu era ceva normal, era o înțepătură plăcută. M-am panicat instantaneu și am sărit în picioare.

În fața mea stătea cea mai frumoasă creatură pe care o văzusem vreodată. Am cedat impulsului de a-mi deschide gura. Ceva totuși îi schimbă aspectul. Deschise încet ochii și ce am văzut mi-a dat dreptate. Ochii îi erau negri. Din trăsăturile feței mi-am dat seama că era o femeie. Era frumoasă, dar cred că am mai spus asta o dată. Cu toate acestea, îmi era frică de ea. Ea înaintă încet un pas spre mine, cu mâna întinsă. M-am îndepărtat și eu un pas în spate. Un reflex întârziat. Ea nu mări ritmul, dar continuă să se apropie de mine. Eu, dimpotrivă, mă retrăgeam din ce în ce mai repede. Ea se opri brusc. Deschise gura, dar nu spuse nimic.

— Cine ești? am întrebat-o eu.

— Mă numesc Amerah, spuse ea pe un ton blând. Dar prefer Amy.

— Bine, am spus eu nesigur. E ciudat.

— De ce? mie îmi face plăcere să te cunosc. Era prea fericită. Parcă era drogată.

— Nu sunt om, dacă mă consideri prada ta, am spus eu cu o siguranță prefăcută.

— Atunci ce ești? mă întrebă ea pe același ton sedat.

— Sunt vampir, am spus eu și mi-am înclinat capul pe spate.

Nici n-am rostit bine acel cuvânt și ea își întinse palmele în față. O durere groaznică îmi cuprinse corpul. Am gemut și m-am prăbușit la pământ. Mi-am încleștat dinții ca să nu țip. Ea veni lângă mine și își trase capul pe spate ca să îi privesc chipul.

— Ce vrei? spuse ea printre dinți. Dacă pe noi ne căutai, ne-ai găsit.

— Căutam... un răspuns, am spus eu printre gemete.

— Vrei să-ți spun ce ai găsit? spuse ea furioasă. Ți-ai găsit moartea.

— Bine, omoară-mă odată, am spus eu, orbit de durerea fizică pe care o resimțeam.

Am închis ochii, așteptând. Nimic nu se întâmplă. Acea durere nu încetă. Parcă aveam cioburi de sticlă curgându-mi prin vene. Gata cu răspunsurile, cu tot. Atunci am observat că stăteam acolo, așteptându-mi moartea. Stai un pic, eu nu puteam muri!

Vorbele ei îi cântară în strună teoriei mele:

— De ce nu mori odată? spuse ea orbită de furie. Nu simți nimic?

— Poate... am spus eu deschizând un ochi, poate... pentru că eu nu pot muri.

Ea îmi împinse violent tot corpul pe spate. Am aterizat la câțiva metri de locul unde eram.

Durerea slăbea. Era furioasă. M-am ridicat cu greu, tremurând. Instinctiv mi-am dus mâna la gât. Medalionul nu mai era. Am privit-o atent și am observat că ea examina medalionul pe toate părțile.

— Dă-mi-l înapoi! am spus eu furios.

Am fugit atât de repede înspre ea, încât nu avu timp să se ferească. M-am îndreptat spre mâna în care ținea medalionul, dar o duse la spate. M-am izbit de ea și m-am prăbușit. Ea doar se clătină și scăpă medalionul în apă.

— Nu, am început eu să repet. Nu, nu, nu... repetam eu și-mi duceam mâinile la cap.

Nu am stat pe gânduri și am sărit în apă. La fel ca mai devreme în ziua aceea, mi-am făcut o bulă de aer și am căutat medalionul. Am avut noroc. L-am găsit repede. Am ieșit la suprafață și am ieșit pe mal. Mi-am dus repede mâinile pe după gât și mi-am legat colierul la loc.

— Cum ai făcut asta? întrebă Amerah surprinsă.

— Prefer să nu spun și să plec. Lasă-mă în pace.

— Stai. Te rog, spuse ea. Cum ai supraviețuit? Niciun vampir nu a mai supraviețuit înainte...

— Poate pentru că eu nu sunt un vampir obișnuit, am spus eu și am continuat să merg.

— Te rog, spuse pe vocea ei de soprană. Te rog, trebuie să știu. Pot să vin cu tine, dacă vrei.

— Tu într-o casă plină de vampiri? Nu prea cred. Am încă nevoie

de familia mea, am spus eu ironic.

— Atunci, te rog, stai. Îmi pare rău.

Cum am decis să rămân? Din simplul motiv că poate îmi spunea cum să distrug o fantomă. Am avut încredere în ea și i-am povestit tot despre mine și familia mea (mai puțin despre sora mea), iar ea îmi spuse tot despre familia ei. Nu era complicat, știam deja din carte tot ce mi-a zis ea despre fantome. Compoziția familiei ei nu era complicată. Nu era de fapt o familie, erau o comunitate.

— Am auzit multe despre cineva ca tine, dar niciodată nu am văzut.

— Mda, și eu am aflat de curând că sunt ce sunt.

— Nu știai că ești o fantomă? Întrebă ea pe un ton blajin.

— Nu chiar, și faptul că am aflat nu mi-a folosit deloc, am spus eu.

— De ce? fantomele nu sunt așa de rele pe cât crezi tu.

— Mă bucur că-ți lauzi... hmm... spița, dar... chiar mi-aș dori să fie mai ușor.

— Îmi pare rău. E greu să știi că ești singurul de pe pământ.

— Mda, am spus eu nesigur. Mă rog, trebuie să plec, am ceva de rezolvat, am spus eu absent.

— Hei! spuse ea accentuând cuvântul.

Părea că voia să spună altceva, dar spuse doar:

— Mersi.

Am încuviințat din cap. Nu voiam să mai stau acolo. Știam că Rachel mă va lua la întrebări.

Am început să merg accelerând încet pasul. M-am uitat o singură dată în urmă. Ea îmi făcu cu mâna și intrarăm în lac. Ciudat, dar nu-mi păsa. Nu eram chiar un trădător. Adică, nu i-am spus despre nicio slăbiciune a vampirilor, nimic. Nici ea. Poate faptul că am discutat cu ea nu m-a ajutat cu nimic. Cel puțin m-am mai calmat.

Era seară. Mi-a fost destul de greu să găsesc casa. Aproape că m-am bucurat când am auzit țipetele lui James. Măcar știu că sora mea nu va avea timp să-mi scotocească mintea. Cel puțin pentru câteva ore. Aveam destul timp să mi-o zidesc. Am trecut prin dezastrul cauzat de cei doi. Am mai stins în trecere câteva mici incendii și am urcat direct în camera mea. M-am așezat pe marginea geamului. Am stat așa și mi-am lăsat mintea să umble aiurea. Ceea ce era ciudat era faptul că nu mă puteam gândi decât la fantome și la Amerah.

— Cine e Amerah? mă întrebă Rachel curioasă.

— Nimeni, am spus eu absent și am continuat să privesc pe geam.

— Spune-mi că tu nu crezi în fantome, spuse ea amuzată.

Am oftat și m-am ridicat. Am luat cartea de pe pat și, cu o mișcare rapidă, i-am aruncat-o.

— Citește! i-am spus și m-am dus să mă așez din nou pe rama geamului.

— Am auzit bufnitura, când ea o prinse. O răsfoi puțin.

— Ce să citesc, e gol! spuse ea și mi-o aruncă înapoi.

Am prins-o din zbor și mi-am deschis lăntișorul.

L-am pus pe copertă, și i-am aruncat cartea înapoi. Ea o deschise și citi continuu pentru câteva minute.

— Și noi ce legătură avem cu asta? întrebă ea pe jumătate furioasă, pe jumătate confuză.

— Mai dă câteva pagini, am spus eu și am oftat.

Am auzit răsfoitul și am așteptat ca ea să înțeleagă. Un geamăt de surprindere îi ieși de pe buze.

— Suntem ce? întrebă ea confuză.

— Da, am spus eu accentuând cuvântul.

— Dar tot nu înțeleg. Cine e Amerah? Și de ce de fiecare dată când sunt în capul tău numai imaginea ei o văd? Cel puțin nu e om.

Am pufnit.

— Nu te pune nimeni să cauți cu lupa prin mintea mea. Nu ai lucruri mai bune de făcut? am întrebat-o eu nervos.

— Nu, spuse ea răspicat și îmi aruncă cartea.

Am prins-o din zbor și mi-am legat medalionul la gât. Am pus cartea înapoi pe pat și am continuat să privesc pe geam.

— Serios, acum. De ce nu vrei să-mi spui? întrebă Rachel frustrată.

— Pentru că nu știu de ce vrei să-ți spun când poți să cauți singură prin capul meu, am spus eu furios.

— Nu o văd decât pe ea, nimic altceva. Nimic. Nu pot să cred

— Perfect, am spus eu și am zâmbit în sinea mea.

— Ba nu e, nu e deloc.

— Lasă-mă în pace! am spus eu și am trecut pe lângă ea, ieșind din cameră.

O să regreti, gândi ea către mine.

Poate că nu, i-am replicat eu și am chicoti.

Perfect! A mers!

Aproape că o simțeam cum îmi scotocea printre gânduri. M-am dus direct la biblioteca în miniatură și am căutat o carte despre vampiri. Erau o mulțime. Cărți fără autor. Am ales una care mi s-a părut că mă va ajuta: *Lucruri pe care mai bine nu le-ai afla* despre vampiri. Am deschis-o, nici în asta nu scria nimic. Am încercat să pun medalionul pe copertă, dar cum o atinse, cartea se luminează în roșu și începu să ardă. I-am dat drumul când am simțit arsura. După câteva clipe, am mers și am căutat o altă carte. Nici în aceea nu scria nimic. Nici în următoarele opt. Nici în a nouă. Mai avea rost să întreb pe cineva? Nu, nu cred. M-am cam săturat să tot fac naveta între camera mea și bibliotecă, așa că am rămas acolo. M-am așezat pe canapea și mi-am sprijinit capul în mâini. Ah, și mâine aveam și lecție cu plozii lui Liam. Cât era ceasul? Mi-am îndreptat privirea spre ceasul de pe peretele opus. Era trecut de miezul nopții. Ca de obicei, toate luminile din casă erau aprinse.

ATACUL

Din nou, nu mă puteam liniști. Trebuia să fac ceva. Am ieșit în grabă din casă și am intrat în garaj. Am urcat direct în mașină. Mi-am uitat cheile. Mi-ar fi plăcut ca mașina mea să nu fi fost ultima din rând. Mi-a luat prea mult să ajung înapoi în casă și să le iau. Am fugit înapoi la mașină și am băgat în grabă cheia în contact. Am întors-o, poate prea tare, iar mașina începu să toarcă. Mergeam încet pe alea pietruită spre oraș. Am condus în tăcere pe străzi, având grijă să mențin limita de viteză. Polițiștii mișunau des pe străduțe noaptea și nici măcar nu vreau să mă gândesc ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi văzut că nu am permis. Da, era primul lucru pe care trebuia să-l fac ca să pot trece de limita de viteză și măcar să nu mă am pe conștiință. Polițiștii nu erau singurii care-și făceau veacul pe acolo. Mai erau și *oameni*, care preferau să evite circulația din timpul zilei. Era deja ora unu noaptea, sau cel puțin așa îmi arăta ceasul de la bord. Ceva îmi sări în față. Am oprit brusc, iar cauciucurile îmi scârțâiră neplăcut. Am ieșit cu o mișcare rapidă din mașină și m-am dus să văd dacă am lovit ceva sau pe cineva. Acolo, în fața mașinii, stătea o fată speriată. Avea mâinile peste față.

— Ești bine? am întreba-o cât de blând am putut.

Ea tresări la auzul vocii mele și își luă încet mâinile de pe față. Se

uită la mine, speriată, pentru o clipă. M-am apropiat încet de ea.

— Ești bine?... am mai apucat eu să spun, dar ea leșină.

Am prins-o cu amândouă mâinile înaintea să se prăbușească la pământ. Am dus-o la mașină, și când să intru în ea, am auzit niște zgomote. Ca niște foșnete. M-am uitat în sus și am văzut câteva siluete întunecate care alergau pe acoperișul celei mai apropiate case. Erau vampiri. Vampiri cărora nu le păsa dacă ne strică toată acoperirea. Nu am mai stat pe gânduri, am intrat în mașină și am condus cât de repede am putut sub limita de viteză admisă, către spital. Am dus-o pe ea în brațe înăuntru. Lumina îi scoase la iveală chipul și am putut vedea cine este: era Emily, una dintre colegile mele de biologie. Colega mea de bancă. De aceea fusese poate atât de surprinsă de vocea mea. Am dus-o până în camera de așteptare. Nu era nimeni. Am profitat de ocazie și l-am sunat pe Michael. Avea o zgârietură mare pe gât, aceea mi-a atras atenția cel mai mult dintre toate. L-am rugat pe Michael să vină imediat. Presimțeam eu că nu era vorba doar de niște golani, erau vampiri. Cineva ieși din întâmplare dintr-un cabinet de lângă locul unde stăteam eu.

Îmi făcu semn să intru. Am dus-o cu grijă înăuntru și am pus-o pe pat.

— Ce s-a întâmplat? întrebă doctorița.

— Nimic, i-am răspuns eu calm. Conduceam, iar ea mi-a sărit în față. Nu am lovit-o. Am oprit și când am întrebat-o dacă era bine, a leșinat. Probabil niște golani o speriaseră. Sau poate mai mult... am spus eu pe cel mai sincer ton cu putință.

Doctorița dădu din cap și se duse să o examineze.

— Nu pare grav. O să-i dezinfectez rana și se va trezi curând. Poți să pleci, dacă vrei, spuse ea.

— O, nu. Pot să rămân aici? am spus eu și am zâmbit, în fond, aveam nevoie de niște explicații din partea lui Emily.

— Dacă ești sigur, eu mai am un alt pacient. Dacă se trezește, să mă anunți.

Am încuviințat. Doctorița ieși, iar eu m-am dus să mă așez pe scaunul de lângă patul ei. Mi-am sprijinit capul în mâini și am început să repet pentru mine:

— Haide, Emily! Trezește-te! Ea își miji ochii și se trezi.

— Ups, am spus eu mulțumit.

Se uită cu ochii ei blânzi, arămii la mine pentru câteva secunde.

— Hei, Emily, am salutat-o eu blând.

Ea se uită la mine mirată. Nu puteam citi nicio urmă de teamă în ochii ei.

— Ești bine? am repetat eu întrebarea pe care i-am mai pus-o de două ori.

— Sunt... tot eu? se întrebă ea pe sine.

— Bineînțeles că ești tu, am spus eu.

— Ba nu, ochi roșii peste tot, nu vreau! spuse ea panicată.

— Sunt doar eu, am spus eu. Nu ar fi trebuit să mergi singură pe străzi la ora asta...

— Nu eram singură, spuse ea, și închise ochii de groază.

— Ce? am întrebat-o încercând să-mi păstrez calmul.

— Kim, spuse numele colegei noastre ca pe un geamăt, Alexis... același geamăt.

— Ascultă-mă cu atenție, Emily, i-am spus eu serios și i-am luat mâna. Trebuie să-mi spui exact ce ai văzut, am adăugat eu pe un ton grav.

Ea trase aer în piept.

— Era întuneric, erau pe urmele noastre, fugeam... spuse ea nesigură.

— Cine? am întrerupt-o eu.

— Era o femeie, cu ochii roșii, hipnotizanți. Apoi încă doi bărbați, imenși. Păreau drăguți. Apoi... nimic. După aceea, următorul lucru pe care l-am văzut a fost Ashley... întinsă pe jos, plină de sânge. Apoi din nou acea femeie. Am încercat să scap, dar mă prinsese de gât.

Instinctiv, își duse mâna la rana de la gât și sâsâi.

— Și ai fugit și ai ajuns în fața mașinii mele, am completat-o.

— Da, dar nu m-ai lovit, spuse ea cu recunoștință.

— De ce să te lovesc? am întrebat-o derutat. Ești sigură de ce mi-ai povestit?

— Absolut, spuse ea sigură.

— Bine, am apucat eu să spun și ușa se deschise.

Emily făcu ochi mari și țipă. M-am întors și am sărit de pe scaun. Era James. I-am făcut semn să iasă, dar parcă discutam cu pereții.

— Gata, gata, i-am spus eu lui Emily și m-am apropiat de ea.

— Nu vreau... spuse ea speriată, printre gâfâieli.

— Am găsit-o! țipă James peste umăr.

— Perfect! spuse cineva care părea că semăna cu Rachel. Acum,

dispari!

— Eu îl sunasem pe Michael și au tăbărât toți.

— Taylor! Ești bine?

— Sunt bine, am spus eu și m-am dus la sora mea. Pot discuta ceva cu tine? Scuză-mă pentru o secundă, am spus eu către Emily.

Am ieșit și am dat de Michael.

— Cum se simte? Întrebă el îngrijorat.

— Bine, dar celelalte două prietene ale ei nu mai sunt. Poate fi un singur răspuns, am spus eu.

Parcă discutam un caz din *Dr. House*. Era complicat și aveam nevoie de fiecare detaliu pe care îl găseam. Aveam de gând să mă duc să le caut, sau măcar trupurile. După ce rezolvam cu Emily.

— Ai idee cine ar putea fi? – mă întrebă Michael.

— Păi, pot fi doar doi suspecti. Ori e Ryan, ori Consiliul a decis să le facă o vizită întâi lor. Adică, niciodată nu ne-au simpatizat.

— Cine e Ryan? Întrebă Rachel.

— Caută singură! i-am spus eu în grabă.

Ea încuviință din cap.

— Mă duc să văd dacă măcar cadavrele mai sunt acolo, am spus eu și am dat să plec, dar m-am oprit. Trebuie să o întreb pe Emily ceva.

Am intrat în cameră și m-am dus direct la patul ei.

— Emily, trebuie să-mi spui, ce făceați voi trei singure noaptea, am întrebat-o eu pe același ton blând pe care m-am adresat ei și până acum.

— Era un fel de petrecere, era ziua lui Kim.

— OK, eu trebuie să lămpuresc ceva.

Am dat să ies din cameră.

— Stai! spuse ea brusc, te vei întoarce? mă întrebă ea plină de speranță.

— Nu fără dovezi, dar ar trebui să dureze puțin.

— Te rog, ai grijă.

— Nu ai niciun motiv să-ți faci griji în privința mea.

Ea se uită pe geam și o lacrimă i se scurse pe obraz.

Parcă am auzit-o spunându-le numele încă o dată, dar nu am avut timp să aștept. Am sărit în mașină și m-am îndreptat direct la locul unde o găsisem pe ea. Cum am înaintat vreo trei yarzi, am simțit miros de sânge. M-am îndreptat încet spre locul de unde venea mirosul. A trebuit să fiu atent la autocontrol. Ce am văzut în acea

fundătură mi-a făcut creierul să o ia razna. Era părul blond al lui Kim care se vedea în întuneric. Puteam ghici dintr-o mie. Ele erau acolo, întinse pe jos, moarte. Nu putea fi victime mai puțin cunoscute? Adică Kim era șefa majoretelor. Iar Alexis era șefa clasei. Cred că trebuia să sun la poliție. Dar, întâi, le-am sunat pe Janet și pe Elaine. Ele erau singurele, în afară de mine și Michael, care erau obișnuite cu sângele uman. Ele veniră în scurt timp și aproape făcură infarct de la ceea ce văzuseră.

— Asta nu e bine, spuse Janet, speriată, dar totuși calmă.

— Și ce vor spune părinții lor, ce durere...

Ca de obicei, bunătatea lui Elaine domina restul lucrurilor.

— Trebuie să sunăm la poliție, am spus eu hotărât.

Am tastat repede numărul și am așteptat. Cineva răspunse și am spus adresa și că e *foarte* urgent. În câteva minute mașina cu girofarul pornit fu la fața locului. Nu m-am uitat la ele când le-au dus spre ambulanță. M-am uitat la ele doar când erau în ambulanță. Bine, poate reușeam să conving pe cineva. De când o văzusem pe Emily trecuseră în jur de treizeci de minute. Dacă puteam să injectez venin în corpurile lor, înainte să treacă două ore și patruzeci și trei de minute, ar fi avut o șansă să supraviețuiască. Una minimă. Și totuși, trebuia să încerc. Știam consecințele. Dacă nu reușeam, corpurile lor se transformau în scrum. La figurat vorbind.

A durat în jur de o oră ca să pot să rămân singur cu ele în cameră. Desigur că nu am spus nimănui. Nu mi-ar fi fost permis. Aproape că am fugit spre cabinetul lui Michael și am luat două seringi și veninul pe care îl avea întotdeauna la îndemână. Am fugit înapoi în camera în care erau ținute fetele. Am încuiat ușa. I-am scos perfuzia lui Kim și cât de repede am putut i-am injectat jumătate din cantitatea de venin. Am auzit o bătaie în geam. Era Rachel. N-am riscat și am trecut la Alexis. I-am administrat restul veninului în gât, la fel ca și lui Kim. Le-am pus înapoi perfuziile și am așteptat.

Deschide, am auzi un țipăt disperat în mintea mea.

Aproape că uitasem de Rachel. M-am dus la ușă și am descuiat-o. Rachel dădu buzna în cameră.

— Cum o cheamă? întrebă ea gâfâind.

— Pe cine? am întrebat eu derutat.

— Nu face pe prostul, spuse ea.

— Păi una e Alexis, și ea, am spus eu și am arătat spre Kim, e

Kim.

— Le știi numele de familie? mă întrebă ea speriată.

— Alexis Johnson și Kim Carter, am spus eu familiarizat cu numele lor.

— Oh, nu, izbucni ea, nu nu nu!

— Ce e? am întreat-o eu.

— Kim e sora lui Chris.

Am făcut ochii mari.

— Ce? – am întreat-o panicat.

Începusem să am compasiune pentru el dintr-odată?

— Mi-a spus de ea când eram în L.A. Azi era ziua ei. Era cea mai mică dintre ei trei. Nu pot să cred... spuse ea pe un ton grav.

— Bine, nu te panica, poate supraviețui, am spus eu.

— Ce i-ai dat? întrebă ea, dar citi în mintea mea răspunsul. Ce ai făcut? – strigă ea la mine. Cum ai putut să o faci dacă nu e sigur?

— Uite, chiar dacă nu va merge, tot moartă va fi, am spus aspru. Așa măcar mai au amândouă o șansă. Nu e vina mea că am încercat.

— Nu vreau să mă cert cu tine, spuse ea, cel puțin nu acum. Vreau să știu cât poate dura asta. Și ce să-i spun lui?

— Nu știu, în ambele cazuri. La un om sănătos poate dura o zi. Avem noroc dacă mai au în organism cel puțin o jumătate de litru de sânge. Atunci nu poate dura mai mult de o jumătate de zi, ele s-ar trezi cam mâine pe la douăsprezece. Dar nu oameni.

— În cazul lui Kim nu este o problemă, oricum ea urma. La Alexis nu știu, spuse ea sigură. Nu știu cum se va descurca.

— Bineînțeles că se va descurca, doar nu am murit încă, am spus eu ironic.

— Ai auzit? întrebă ea dintr-odată, încordată.

— Ghici cine vine? am spus eu sarcastic.

— Și eu ce-i spun? întrebă ea panicată.

— Nu cred că are nevoie de o explicație. Prietenul nostru... m-am prefăcut că-mi dreg glasul... James, abia a așteptat să-i ofere un lux de detalii.

Ușa se izbi puternic de perete și cineva intră ca o tornadă. Se opri direct în fața patului lui Kim. Atunci i-am putut vedea chipul. Era Christopher, desigur. Se uită la fața ei pentru o secundă, iar apoi își îndreptă privirea furioasă spre mine.

— Tu, spuse el nervos. Ce i-ai făcut?!

— Eu, am spus eu surprins, nu i-am făcut nimic.

Parcă era nebun.

— Minți! spuse el printre dinți, vrei să o transformi în scrum?
Nu te credeam în stare.

— Vrei cumva să insinuezi că eu am atacat-o? am spus eu profund jignit.

El închise ochii și strânse marginea patului cu mâna. Rachel se uita nesigură la mine. Am deschis gura puțin, de surprindere. Ochii îmi erau și ei larg deschiși.

— Nici măcar nu știam că e sora ta. De ce aș răni un om ca să te fac pe tine să te simți prost? m-am apărât eu. Bine, vrei să-ți demonstrez că nu vreau să-i fac rău, am spus eu furios și jignit.

M-am dus direct la paturile lor și m-am pus între ele. Am început încet să măresc viteza veninului care le traversa corpurile, mult prea înceată pentru el. Am accelerat încet viteza până ce am simțit lichidul în tot corpul lor. L-am ignorat când a încercat să mă oprească.

Am așteptat în jur de un minut iar, el, amândouă deodată, deschiseră ochii și oftară. L-am privit cum s-a dus să își îmbrățișeze sora.

— Îmi pare rău, spuse el și-mi puse mâna pe umăr.

— M-am smucit și m-am eliberat.

— Vreau să fie clar că nu pentru tine am făcut-o, am spus eu aspru. Trebuie să știi că eu nu sunt ca tine. Vreau să știi că eu nu sunt și nu voi fi un criminal.

— Taylor, izbucni Kim. Mulțumesc.

— Mda, am spus eu și am ieșit din cameră izbind ușa în urma mea.

Eram profund dezamăgit. Dezamăgit și jignit. Dar nu era numai el. Era și Rachel. Niciodată nu aș fi omorât pe cineva doar ca să-i fac un rău altuia, și ea știa asta. Auzeam pași în urma mea. Bănuiam că era Rachel. M-am îndreptat direct spre camera lui Emily. Într-un fel, îi promisesem că mă întorc. Am intrat pe ușă, izbind-o de perete. Lângă patul ei erau două persoane: un bărbat și o femeie. Probabil părinții ei. Cum am intrat, Emily izbucni:

AȘA-ZISUL „ÎNGER”.

— Taylor!

— Vin mai târziu, am spus eu și am dat să ies.

— Stai, spuse femeia din cameră. Tu ești îngerul de care ne-a vorbit Emily? Întrebă ea plină de speranță.

— Poate că Emily v-a vorbit de mine, dar nu sunt un înger, am spus eu rușinat.

— Ba da, spuse Emily. Sunt moar...

— Nu, i-am tăiat-o eu, doar că li s-a schimbat înfățișarea.

— Uau, spuse ea profund recunoscătoare. Chiar ești un înger. Cred că tu salvezi vieți zilnic.

— Nu chiar, am spus eu și mai rușinat.

— Cum să nu, spuse bărbatul, ne-ai salvat fiica. Nu știm cum să-ți mulțumim.

— Chiar nu sunt genul de persoană care suportă prea bine laudele, am spus eu, deci, cred că dacă nimeni nu ar afla povestea asta, aș fi mult mai mult decât recunoscător.

— Noi nu am spus nimănui, dar chiar că meriți ceva mai mult, spuse femeia.

— Sunt în regulă, dacă Emily este în regulă. Chiar nu am nevoie de nimic.

M-am uitat la Emily pentru o secundă, iar ea se uită la mine. Eram fericit să văd că măcar atâta făcusem bun în viața asta.

— Pot să le văd? Întrebă Emily.

— Poți să mergi? am întrebat-o eu.

Ea încercă să se ridice, dar își pierdu echilibrul. Am prins-o înainte să cadă.

— Scuze, spuse ea.

— Nu-i nimic, te ajut eu, am spus eu și am zâmbit. Am ajutat-o să meargă până în celălalt capăt al coridorului. Am deschis ușor ușa și am ajutat-o să intre. Le-am privit cum s-au bucurat să se vadă și am ignorat *ceilalți* musafiri.

Am ieșit din cameră și m-am îndreptat spre ieșire. Trecuse o oră de când le vindecasem pe fete. Am auzit din nou pași în urma mea. M-am întors și am fost surprins să văd cine mă urmărea. Era Kim.

— Taylor, spuse pe noua ei voce care nu era foarte diferită de cea când era om.

— Da, am spus eu de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Îmi cer scuze, spuse ea, și își înclină capul în jos.

— Nu a fost vina ta, ei puteau ataca pe oricine din oraș, am spus eu știind că ea înțelegea.

— Nu pentru asta, pentru fratele meu. Nu e așa, de fapt lui chiar i-a părut rău. Doar că e invidios, spuse ea.

— Invidios? am repetat eu surprins.

— Da, să știi că nu-ți voi putea mulțumi îndeajuns niciodată.

— Nu-mi plac laudele, nu sunt un înger și niciodată nu voi putea fi un erou.

Mi-am continuat drumul spre ieșire. Am intrat în mașină și m-am îndreptat spre casă. Trebuia să le spun ceva foarte important tuturor. Am ajuns și am parcat în garaj. Am intrat în casă și m-am dus direct în camera mea. Acolo mă aștepta mama.

Mă salută sec.

Nu am spus nimic. Eram prea supărat.

— S-a întâmplat ceva? mă întrebă ea îngrijorată.

— Nu, am spus eu pe un ton prefăcut. Ba da.

— Mie poți să-mi spui... spuse ea.

— Nu cred că pot, am spus eu pe un ton grav.

— Ba da, spuse ea pe tonul ei blând.

— E doar... că-mi pare rău, am spus eu.

— Pentru ce? spuse ea îngrijorată.

— Chiar nu înțelegi? am izbucnit eu.

— De fiecare dată când voi ucideți pe cineva, altcineva va suferi foarte mult. Din câte am văzut azi, jur că nu aș putea să ucid un alt om. Acel cineva înseamnă foarte mult pentru alții. Însă chiar nu vreau să te fac să te simți prost.

— Uau, niciodată nu m-am gândit în felul acesta! spuse ea uimită.

— Nici eu, până azi. Până când am văzut cât de recunoscători îmi erau părinții lui Emily pentru ce am făcut.

Nu vreau să-ți spun să renunți la... nu voiam să rostesc cuvântul... dar aș fi foarte fericit dacă ai face-o.

— Eu? întrebă ea și se uită în ochii mei: – Bine.

— Tu glumești, am spus eu surprins, chiar?

— O dată, și după aceea mai vedem.

— Mulțumesc, am spus eu și am îmbrățișat-o.

— Cine e Amerah? imită ea exact tonul lui Rachel.

— Rachel, am spus eu printre dinți.

— Cine e? Din câte mi-a spus sora ta, e...

— Da, i-am tăiat-o eu, și nu e nimeni, speram să-mi spună cum...

— ...să distrugi fantome, mă întrerupse ea. Ce trebuie să știi despre fantome e că nu sunt proaste. Crede-mă, bunica ta le-a băgat atât de adânc în cap să se ferească de vampiri, încât...

— Bunica mea? am repetat eu uimit. Bunica mea este o fantomă?

— Deci, mai bine ai sta departe de lacul ăla, mi-e frică de ce ar putea să-ți facă, spuse mama îngrijorată. E foarte supărată pe mine.

— De ce?... aaa, am spus eu înțelegând. De aceea scrie *trădător* pe medalionul pe care mi l-ai dat? Ea încuviință din cap.

— Mamă, eu nu pot fi distrus, nu trebuie să-ți faci griji. Și nu cred că Amerah ar putea să-mi facă rău. A încercat să mă omoare și nu a reușit, am spus eu și am chicotit.

— Ea se uită la mine cu ochii cășcați de groază.

— Nu vreau să-ți interzic să te duci, dar...

— Nu, nici nu mă gândesc, am nevoie de cineva cu cine să vorbesc, am spus eu revoltat. Te rog, nu mai spune nimănui. Te rog.

Ea își plecă privirea și oftă.

— Te rog, spuse ea, ai grijă.

— Întotdeauna, am spus eu și am sărit de pe geam. Am aterizat și am început să fug. Nu plănuiam să o vizitez azi, dar nu mă deranja.

Am ajuns la lac și am început să strig:

— Amerah!

— Șșș, dacă ne aud, suntem amândoi arși, spuse ea, scoțându-și capul din apă.

Am așteptat să iasă cu totul.

— Ești bine? – mă întrebă ea îngrijorată.

— De ce să nu fiu bine? am întrebat eu derutat.

— Nu știu, credeam că dormi, sau ceva de genul acesta, spuse ea.

— Eu nu dorm, am spus zâmbind. Tu ce-ai mai făcut? am întrebat-o distras.

— Am jucat într-un film de groază, spuse ea sarcastică.

— E și asta o realizare, am spus eu, prefăcându-mă că o cred. Și eu, dacă se poate spune așa... am spus eu amintindu-mi de noaptea care tocmai trecuse.

— Ce final avea? – mă întrebă ea ironic.

— Să zicem că nu e gata, am spus eu și am zâmbit.

— De ce spui că e un film de groază? – mă întrebă ea.

— Nu văd cum ar putea fi altceva, am spus eu.

Ea se uită la mine și râse.

— E ceva ce nu vrei să-mi spui?

— Nu chiar, de ce?

— Adică nu știi de ce cineva care arată ca tine stă în spatele tău, spuse ea, și se încordă.

M-am răsucit pe călcâie și am văzut-o pe Rachel în spatele meu. Se uita cu ochii mari la Amerah. Un țipăt îi ieși de pe buze și începu să se prăbușească. Prima mea reacție a fost să o prind, dar cineva fu mai rapid. Am dat fuga la Amerah.

— Amerah, ea e sora mea, nu-ți va face rău, și ea e o parte fantomă.

— Dar el nu e, spuse ea panicată.

— Se referea la bodyguard-ul surorii mele.

— Știu, dar nu e motiv să-ți fie frică.

— Nu, el e un vampir, nu vreau! Începu ea să delireze.

— Întâi, eliberează-o pe sora mea, am spus eu pe un ton grav.

Ea lăasă încet mâna jos.

— Ea e Amerah, spuse Rachel cu ochii încă închiși. Ce primire călduroasă...

El mârâia.

— Poți să încetezi? am spus eu enervat.

El țâșni spre Amerah, mult prea repede ca ea să facă ceva.

Mi-am întins mâna între ei doi chiar înainte să o atingă

— Nu încă o dată, am spus eu.

Amerah începu să se retragă către lac. El îmi dădu mâna la o parte și se repezi spre ea.

Am întins și eu mâna, încercând să-mi folosesc puterea. El se opri și căzu. Amerah făcu un salt și se cufundă în apă. L-am ținut în dureri până ce Rachel îmi dădu brațul jos.

— Chiar nu puteai să mă lași în pace? am spus eu.

— Mintea ta e ca un magazin cu dulciuri, nu m-am putut abține...

— Jur că mi-aș da toate puterile numai ca acel magazin să se închidă! am spus eu și am plecat.

— Taylor! mă strigă ea, dar eu deja plecasem.

Am alergat prin pădure, nu am spus nimic până la garaj și am intrat. Mașina mea nu era. Am dat buzna ca o tornadă în casă, dar

nimeni nu era în sufragerie.

— James! Unde mi-e mașina?!

— A spus că o împrumută, spuse Leah și coborî scara în formă de spirală.

Am mârâit cât de tare am putut și am luat prima cheie care mi-a căzut în mână. Am apăsat pe butonul brelocului și m-am îndreptat direct spre mașina care se luminează prima. Nu m-am uitat a cui era. Pur și simplu am călcat pedala cât de tare am putut și am pornit spre *tabăra* lui Liam. Am trecut pe lângă spital și mi-am amintit de ceva. Am oprit și am intrat. Alexis era în camera de așteptare, supărată.

ALEXIS

— Hei, am spus eu, iar ea tresări la auzul vocii mele. Ai aflat?

— Da, Kim mi-a spus totul, spuse ea nervoasă.

— Ești supărată? am întrebat eu.

— Da, nu pot să cred că mi-ai făcut asta, spuse ea.

Cuvintele ei mă loviră ca un tunet.

— Ce?!

— Nu înțelegi? Eu nu știu cum o să trăiesc așa, nu știu pe nimeni care să mă ajute. Eu nu am doi frați cum e Kim. Cum reziști? mă întrebă ea și se uită în ochii mei.

— Trebuie să te obișnuiești cu ideea, i-am spus eu și m-am așezat lângă ea. Și cine a spus că ești singură?

— Nu cred că există ajutoare, spuse ea dezamăgită.

— Ai fi surprinsă, am spus eu și am chicotit. De fapt. de asta am venit. Vreau să știu dacă vrei să vezi că nu ești singura în situația ta.

— Dacă asta înseamnă că amorțeala din corpul meu va dispărea, mă bag, spuse Alexis întinzându-și brațele.

— E de la sete, ar cam trebui să mergi la o vânătoare, am spus eu, dar ea se înfioră. O să-ți arăt că poți trăi și fără sânge de om.

Rozul ochilor ei aproape vibra.

— Vrei să vii? – am întrebat-o eu încă o dată.

Ea încuviință din cap și se ridică. Am ieșit, iar ea mă urmă. Se apropie de mine și mă strânse tare de mână când doi pietoni trecură pe lângă noi. I-am zâmbit și i-am deschis portiera. Ea intră, iar eu am închis-o. Într-o secundă eram și eu în mașină și am pornit. Să merg cu mașina era mult mai relaxant decât să alerg. Și ceva mai rapid. Am intrat prea brusc pe alea care ducea spre cabană și când am ajuns, am parcat transversal pe două locuri de parcare. Nu știu de ce aveau

nevoie de o parcare atât de mare. Alexis ieși și se duse direct în spatele meu.

— Nu trebuie să-ți fie frică, am spus eu, dar am lăsat-o să stea în spatele meu.

— Nu-mi place ce simt, spuse ea.

Am înaintat cu ea în spatele meu. Nu era nimeni la lac. M-am așezat pe jos și am așteptat. O grămadă de râsete o făcură pe Alexis să se încordeze. O rafală de vânt îi flutură părul negru și îi aduse mirosurile tuturor vampirilor care veneau încoace. M-am ridicat și i-am pus mâna pe umăr.

— Calmează-te, Alexis. Ei sunt ca tine, nu-ți vor face rău. Mie nu mi-e frică și sunt pe jumătate om.

Ea păru derutată, dar se ascunse din nou în spatele meu.

— Stați jos, am țipat eu în joacă către grupul care de ieri se înmulțise.

Ei se uitau uimiți la Alexis, care stătea în spatele meu. Ea părea foarte surprinsă că eu chiar eram atât de jucăuș cu ei. Conceptul ei despre vampiri era: sânge, sânge, violență. Nu cred că și-a imaginat vreodată că noi puteam colabora mai bine decât oamenii.

— Mulțumesc, spuse ea atunci când ne-am dus înapoi spre mașină.

— Pentru ce? – am întrebat-o.

— Pentru că mă ajuți. După ce mi-a spus Kim ce s-a întâmplat, am devenit... invidioasă că eu nu am... că eu voi omorî fără să pot face ceva.

— Doar nu crezi că te-aș fi lăsat, am spus eu și i-am deschis portiera.

Am așteptat să intre și am urcat și eu.

— Nu că nu m-ai fi ajutat, dar chiar nu mi-a trecut prin minte că tu ești ce ești, spuse ea, și își trecu mâna peste gât.

— Îmi pare rău, nici nu m-am gândit dacă asta era și ce vreți voi, pur și simplu nu voiam să vă las să muriți.

— Nu îți face griji. Unde mergem? mă întrebă ea când am luat-o pe aleea pietruită.

Am zâmbit, dar nu am spus nimic. Am intrat în garaj și am coborât. Ea ieși și se apropie de mine.

— Aici trebuie să-ți fie frică, am spus eu sarcastic.

Ea se uită cu ochii mari la mine.

— Glumeam, parțial, am adăugat eu gândindu-mă la James.

Se agăța de mine. Am intrat și m-am dus direct spre scara spiralată. Când eram gata să urc ultima scară, am auzit un țipăt și Alexis îmi dădu drumul la mână. M-am uitat în spate, dar ea dispăruse. Am coborât în fugă toate scările și am căutat-o prin toate camerele care îmi veniră în minte. Am găsit-o sprijinită de perete. Era îngrozită. Știu că dacă ar fi putut, ar fi plâns. Ceea ce mă mira atât de tare era faptul că James stătea inert, întins lângă ea. Ea gemea și scâncea. M-am dus direct la ea și i-am pus mână pe față.

— Se prefacă, am spus eu și m-am îndreptat spre el. I-am dat în joacă o palmă peste față, dar el mi-o prinse și mă ridică.

— Vezi? am spus eu pe o voce forțată. E foarte drăguț în realitate. Lasă-mă jos, am adăugat eu zâmbitor.

El înțepenii. Se uita la ea, și parcă nici nu simțea tentativele mele de a scăpa. Și ea se uita la el. Nici ea nu mă vedea.

— Lasă-l jos, spuse Leah.

Cred că era prima dată când eram salvat de Leah. James îmi dădu drumul, dar continuă să se uite la Alexis. Leah îi ignoră și trecu pe lângă mine. Îmi dădu un brânci în coaste.

— Hei, am spus eu.

Mă mai lovi încă o dată și-mi făcu semn să o urmez. Am urmat-o până în bucătărie și mă luă la întrebări.

— Cine e? – spuse ea pe un ton invidios.

— Geloasă? am spus eu dar ea mă lovi.

— Nu, normal că nu, spuse ea pe un ton frustrat. Cine e? repetă ea pe un ton mai accentuat.

— De ce te interesează? am provocat-o eu.

— E tipa atacată seară trecută, spuse ea ignorându-mi tentativele de o face să recunoască.

— Poate, am spus eu. Atâta timp cât James renunță să te facă să râzi torturându-mă pe mine, eu sunt OK cu ea.

— Nu fi idiot, spuse ea nervoasă.

— Nu fi invidioasă.

— Nu sunt invidioasă, doar...

— Eu aș fi, am spus eu arătând spre ea și spre James care tocmai urcau scara.

Am văzut cum ea abia se abținea să nu mârâie.

— Nu era tocmai motivul pentru care o adusesem aici, dar...

Leah ieși trântind ușa. Eram bucuros pentru Alexis. Nu puteam spune că eram supărat pentru Leah, nici că-i *simțeam durerea*, dar eram indiferent. M-am dus pe canapea și am deschis televizorul. Am butonat până ce am dat de știri. Titlul era scris cu majuscule: *DOUĂ TINERE SALVATE DE LA MOARTE*. Interesant. Până ce am văzut despre cine era vorba. Era vorba despre... mine. M-am uitat la știre cu gura căscată. Asta însemna fotografi. Și probabil că mă urmăriseră. *Ups* era puțin spus. Asta nu era bine. Părinții lui Emily promisese, dar părinți lui Kim... nu. Nu pot să cred. Nu era tocmai de ce aveam nevoie. Poate nu era vorba de mine. Exact, de unde să știe ei cum arăt eu? Nu puteam să mă mint bine nici pe mine. Dar era mai bine decât să am emoții. Ceea ce chiar m-a făcut să tresar era faptul că ușa se izbi dintr-odată cu putere. Am sărit în picioare și am închis televizorul. Era Leah. Avea o geantă mare pe care scria *sulf*.

— Leah, ce mai faci? am întrebat-o eu.

— Ce îți pasă? mi-o întoarse ea nervoasă.

— Dă-mi geanta! m-am răstit la ea.

— Nu, spuse ea pe același ton furios.

— Nu te las să-i faci vreun rău, am spus eu și am tras de geanta.

— Nu e pentru ea.

— Dar pentru cine? am întrebat eu derutat.

— Parcă voiai să scapi de prietenul surorii tale... spuse ea.

— Nu mai vreau! dă-mi geanta! am țipat eu.

Era pe jumătate o minciună, dar știam că Leah nu m-ar fi ajutat fără să-i iasă și ei ceva.

— Recunoaște că ești geloasă, am spus eu și am tras.

— Nu sunt geloasă, spuse ea, și trase.

Geanta se rupse și tot sulful se împrășteie pe jos. Ea sări din calea prafului gălbui.

Acum trebuia să curăț tot.

— Perfect! am izbucnit. Mulțumesc mult de tot, Leah! am mârâit eu.

— Măcar poți să faci ceva util, spuse ea, și dădu să plece.

— Așteaptă să vezi cât de util va fi praful ăsta când se întorc ceilalți de la vânătoare, am spus eu pentru mine.

— Nu ai face-o, spuse ea printre dinți.

— Ai uitat cu cine vorbești, am spus eu și mi-am ridicat sprâncenele.

— Folosește-ți puterea cât o mai ai, spuse ea.
— Îmi folosesc puterea cât o mai ai, am îngânat-o eu în batjocură.

— Ești nebun! spuse ea cum îmi spunea întotdeauna.

— Eu măcar sunt om, tu nu ai scuză, m-am apărat eu.

— Mă rog, spuse ea. Ești așa de... om.

Am pufnit.

— Ca și cum mi-ar păsa... am spus eu și am mai pufnit încă o dată.

— Prețuiește-ți viața cât o mai ai, spuse ea, și începu să urce scările.

— Tu ți-ai găsit să-mi vorbești despre viață... am spus eu.

Ea se opri și își încleștă mâna pe balustradă.

— Dacă nu eu, cine? spuse și dispăru la etaj.

Cuvintele ei mă tulburară. Niciodată nu-mi făcuse predici de genul acesta. Niciodată nu vorbise cu mine despre chestii... serioase. Întotdeauna ne cicăleam. De ce și-a găsit să-mi spună să-mi prețuiesc viața tocmai acum? Adică ea nu știa, dar eu nu puteam să mor. Numai dacă mă transformam în vampir. Sau în om, dar nu prea știam cum să fac asta, deci rămâneam la prima afirmație. Trebuia să mă deranjeze faptul că de sus se auzeau țipete? Probabil că nu.

A treia parte – FOC

I dare you to challenge me I'm begging for mercy please Just watch! I'll give you something to fblotv Cause I've been waiting se patiently (to the left) Got fire come outa me I faught you up again, I'm just letting you know..."

(Matthew Finley – „Fire”)

LUPTA

— Gata, am terminat! am spus eu și m-am ridicat.

— Realizezi că ai uitat vreo trei piese? spuse Chris și arătă spre masă.

— O, nu iar, am spus eu și am deschis din nou capacul mașinii.

— Nu înțeleg de ce nu mă lași să te ajut, se plânse.

— Spre deosebire de tine, eu mă consider capabilă să îmi repar mașina, am spus eu.

— Te rog, știi că ești capabilă, numai că...

— Măcar de atâta să fiu capabilă. Adică, am distrus doi justițieri și nu pot să-mi repar mașina, am spus eu ironic.

— Haide, promit că nici măcar nu o să-ți dai seama că te ajut, spuse el.

— Bine.

Nici nu am apucat să spun cuvântul și el fu lângă mine. Dură vreo cinci minute și el închise capota.

— Gata! exclamă el mulțumit.

— Mda, foarte subtil, am murmurat.

— Haide, spuse el, și își înfășură brațele în uiul Nu poți fi chiar atât de supărată!

— Mă subestimezi, am spus eu zâmbind.

— Poate, spuse el, și mă întoarse cu fața Inel.

— Sigur, l-am corectat eu.

Avea o figură îngândurată.

— Ești bine? l-am întrebat eu îngrijoratei

— E numai faptul că... fratele tău mă un.v. U i enunțului l-am rostit împreună.

— E atât de evident? întreabă el.

— Dacă nu ai spus chestia asta de cel puțin li «l ori de când te-am văzut prima oară ca vampir.

— Îmi cer scuze, dar, jur că nu trebuin's, i l nun spuse el și plecă privirea.

— La Kim te referi? l-am întrebat eu derutai! așa de jignit, am mințit eu.

— De data asta nu te mai cred, spuse el, și chimtl

— Apropo de Kim, ce face sora ta? l-1111 mii. Încercând să schimb subiectul.

— E cu Ryan, spuse el.

— Am fost surprinsă să văd că lui chiar 11 în i Părinții voștri știu? l-am întrebat eu.

— Ce? De luptă? Ești nebună! spuse el în < m., 1 rupe gâtul amândurora, spuse el, și râse.

— Știi ce e ciudat? că în toți cei unsprezece» ml în fornica nu am observat că părinții tăi au ochii roșii – sunt vampiri. Poate că pentru că și eu eram ciuiliți conștientul meu nu voia să judece pe nimeni, ȳm u

El mă strânse și mai tare.

— Planul era ca nimeni să nu afle, spuse el. Mu i că a mers, adăugă el și chicoti.

— Cred că Kim a ieșit cel mai bine din lonlA «j asta, am spus eu

posacă.

— Fii serioasă, spuse el, n-o să murim!

— Ești sigur de ce spui? l-am întrebat eu.

— Da, adică tu nu poți muri, spuse el, și oftă.

— Nu mă ajuți, am spus eu. Ar fi atât de ușor să...

El îmi ghici gândul și spuse ferm:

— Nu!

— De ce? am întrebat eu pe un ton plângăreț.

— N-am să mă transform în vampir doar ca să fii sigură că *poate* nu mor eu, spuse el.

— Nu mi se pare cinstit ca tu să mori doar pentru că eu nu pot, am argumentat.

— Dacă te consolează, fratele meu nu vrea ca eu să mor, spuse el.

— Iată măcar un lucru pe care îl am în comun cu el... am murmurat. Doar că eu nu vreau să mori, și el vrea, am adăugat cu un umor sec.

— Nu vrea ca tu să mori, dacă nu ai observat, te cam place, spuse el amuzat. Singurul lucru pe care-l vrea fratele meu este răzbunarea.

— Atunci ce caut eu aici? am spus eu.

— Te rog, nu mai spune asta, spuse el.

Am tăcut.

— E inutil, am spus eu în cele din urmă și m-am îndreptat spre mașină.

— Nu e inutil, măcar e un exemplu prost pentru ceilalți, spuse el, și chicoti.

— Unde mergi? mă întreabă el când am intrat în mașină.

— Nicăieri, vreau să văd dacă merge, am spus eu.

Am băgat cheia în contact. Motorul începu să mârâie.

Bineînțeles că mergea. Mi-am dat ochii peste cap.

— Ar trebui să mă înveți și pe mine, am spus eu, e a doua oară în ultimele două săptămâni când James îmi strică mașina, am adăugat eu și am oftat.

— Sandra nu e? mă întreabă uitându-se gânditor la casă.

— Nu, e la părinții ei, în Las Vegas, am răspuns eu. S-a întâmplat ceva? l-am întrebat eu.

— Sper sincer să nu, spuse el, stai aici.

— De ce? am încercat eu să întreb, dar dispăruse.
— Gata! exclamă el mulțumit.
— Mda, foarte subtil, am murmurat.
— Haide, spuse el, și își înfășură brațele în jurul meu. Nu poți fi chiar atât de supărată!
— Mă subestimezi, am spus eu zâmbind.
— Poate, spuse el, și mă întoarse cu fața la el.
— Sigur, l-am corectat eu.
Avea o figură îngândurată.
— Ești bine? l-am întrebat eu îngrijorată.
— E numai faptul că... fratele tău mă urăște, sfârșitul enunțului l-am rostit împreună.
— E atât de evident? întrebă el.
— Dacă nu ai spus chestia asta de cel puțin treizeci de ori de când te-am văzut prima oară ca vampir...
— Îmi cer scuze, dar, jur că nu trebuia să-l suspectez, spuse el, și plecă privirea.
— La Kim te referi? l-am întrebat eu derutată. Nu e așa de jignit, am mințit eu.
— De data asta nu te mai cred, spuse el, și chicoti.
— Apropo de Kim, ce face sora ta? l-am întrebat eu încercând să schimb subiectul.
— E cu Ryan, spuse el.
— Am fost surprinsă să văd că lui chiar îi pasă de ea. Părinții voștri știu? l-am întrebat eu.
— Ce? De luptă? Ești nebună! spuse el în joacă, ne-ar rupe gâtul amândurora, spuse el, și râse.
— Știi ce e ciudat? că în toți cei unsprezece ani în California nu am observat că părinții tăi au ochii roșii sau că sunt vampiri. Poate că pentru că și eu eram ciudată, subconștientul meu nu voia să judece pe nimeni, am spus.
El mă strânse și mai tare.
— Planul era ca nimeni să nu afle, spuse el. Deci, cred că a mers, adăugă el și chicoti.
— Cred că Kim a ieșit cel mai bine din toată situația asta, am spus eu posacă.
— Fii serioasă, spuse el, n-o să murim!
— Ești sigur de ce spui? l-am întrebat eu.

— Da, adică tu nu poți muri, spuse el, și oftă.

— Nu mă ajuți, am spus eu. Ar fi atât de ușor să...

El îmi ghici gândul și spuse ferm:

— Nu!

— De ce? am întrebat eu pe un ton plângăreț.

— N-am să mă transform în vampir doar ca să fii sigură că *poate* nu mor eu, spuse el.

— Nu mi se pare cinstit ca tu să mori doar pentru că eu nu pot, am argumentat.

— Dacă te consolează, fratele meu nu vrea ca eu să mor, spuse el.

— Iată măcar un lucru pe care îl am în comun cu el... am murmurat. Doar că eu nu vreau să mori, și el vrea, am adăugat cu un umor sec.

— Nu vrea ca tu să mori, dacă nu ai observat, te cam place, spuse el amuzat. Singurul lucru pe care-l vrea fratele meu este răzbunarea.

— Atunci ce caut eu aici? am spus eu.

— Te rog, nu mai spune asta, spuse el.

Am tăcut.

— E inutil, am spus eu în cele din urmă și m-am îndreptat spre mașină.

— Nu e inutil, măcar e un exemplu prost pentru ceilalți, spuse el, și chicoti.

— Unde mergi? mă întrebă el când am intrat în mașină.

— Nicăieri, vreau să văd dacă merge, am spus eu.

Am băgat cheia în contact. Motorul începu să mârâie.

Bineînțeles că mergea. Mi-am dat ochii peste cap.

— Ar trebui să mă înveți și pe mine, am spus eu, e a doua oară în ultimele două săptămâni când James îmi strică mașina, am adăugat eu și am oftat.

— Sandra nu e? mă întrebă uitându-se gânditor la casă.

— Nu, e la părinții ei, în Las Vegas, am răspuns eu. S-a întâmplat ceva? l-am întrebat eu.

— Sper sincer să nu, spuse el, stai aici.

— De ce? am încercat eu să întreb, dar dispăruse.

Am așteptat în liniște și m-am jucat absentă cu cheile. Am așteptat aproape patruzeci și cinci de minute și am ieșit din mașină.

Am lăsat cheile înăuntru. Un lucru pe care aveam să-l regret. Mașina porni chiar când eu eram pe cale să intru în casă. Motorul era pornit, dar mașina nu se mișca. Am fugit înapoi spre ea, dar tot nu pornea. Am intrat pe locul pasagerului, bănuind că cineva era pe locul șoferului. Era cineva, dar nu puteam să văd cine. Mașina porni și începu să gonească pe străzi.

— Oprește! am țipat eu de câteva ori, dar persoana mă ignoră.

Opri într-o benzinărie. Eram derutată.

— Cine ești? – l-am întrebat eu.

— Unde e fratele tău? mă întreabă el ignorându-mă.

— Nu știu, am mințit eu.

Am încercat să-mi aprind focul în mână, dar el mă opri.

— Dacă te aprinzi, tot pe o arie de cincizeci de yarzi ia foc. Și eu și tu vom muri, ca să nu mai vorbesc de toți oamenii care se află prin zonă.

— Eu nu mor, am spus eu, dar am oprit focul. Ce vrei de la fratele meu?!

El își încleștă dinții și închise ochii.

— Nu trebuia să afle nimeni, spuse el.

— Despre fratele meu?

— Nu, despre faptul că am ucis-o pe sora lui Ryan, spuse el.

— Dar nu ai ucis-o, am spus eu.

— Nu, datorită fratelui tău era să-mi pierd viața, spuse el nervos.

— Nu înțeleg ce ai tu cu Ryan? am întrebat eu derutată.

— Eram la vânătoare, și am dat peste trei fete. Nu am crezut că e sora lui, spuse el, și se mai calmă. Era să-mi rupă gâtul când a aflat că eu eram responsabil că sora lui era să fie moartă, spuse el printre dinți.

— Și ce legătură are fratele meu cu asta? aproape că am țipat eu.

— Am fost singurul care a scăpat, spuse el ignorându-mă încă o dată.

— Câți ai omorât? am întrebat eu.

— Doi, răspunse el.

— Deci nu mai putem muri, am spus eu fericită.

— Nu, dar pe mine încă mă caută, spuse el trist.

— Cum te numești? l-am întrebat eu.

— David, spuse el printre dinți.

— Bine, David, trebuie să știi că nu e treaba mea, dar nu te pot

lăsa să mori, am spus eu. Nu ai nicăieri unde să te ascunzi?

— Ba da, spuse el.

— Bine, ar putea fi folositor. Du-te, ascunde-te și nu veni până nu știi sigur că s-a terminat lupta, am spus eu. Și asigură-te că nu te vede nimeni.

El încuviință, ieși din mașină și dispăru. Am condus înapoi acasă și am parcat mașina pe alee.

— Nu ți-am spus să stai aici? spuse Chris.

Nici nu l-am văzut când a intrat în mașină.

— Ba da, am spus eu veselă.

El se uita la mine. Aveam o privire derutată. Desigur că nu eram derutată, dar nu voiam să aflu.

— De ce n-ai stat? mă întrebă el exasperat într-un final.

— Trebuia să stau? l-am întrebat eu derutată.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el și își îngustă ochii.

— Nu, nu s-a întâmplat absolut nimic, mințeam groaznic și știam asta.

— El inspiră pentru o secundă aerul din mașina mea.

— Minți, spuse el.

— Nu trebuie să fii vampir ca să-ți dai seama de asta, am spus eu și am ieșit.

Într-un clipită fu în spatele meu.

— Cine a fost aici? spuse el printre dinți.

— Nimeni, am spus eu accentuând cuvântul.

— Știi că oricum voi afla, spuse el.

— Măcar nu vei afla de la mine, am spus eu și am trântit ușa în urma mea.

Am urcat în camera mea. Era acolo. Ca de obicei.

— Scuze, spuse el.

M-am uitat la el.

— Știu că am mai simțit mirosul acela undeva, spuse el, dar, nu-mi pot da seama unde...

— Poate că e mai bine să nu știi.

Știam bine că el era chiar mai protector cu sora lui decât Ryan. Deci, nu cred că ar fi sigur să-i spun. Am închis ochii și mi-am încheștat dinții ca să nu spun nimic. Avea un mod de a se uita la mine... știa că dacă se uita la mine în acel fel, aveam să-i spun tot ce vrea. Am stat așa până ce a oftat dându-se bătut. Am oftat în semn de victorie.

- Vin, spuse el pe un ton euforic.
- Cine? – am întrebat eu parcă băgată în priză.
- Vine Consiliul, spuse Chris pe un ton posac.
- Bine, măcar știam că nu vom muri.
- De ce ești atât de fericită? întreabă el văzându-mi expresia.
- Am o presimțire, am spus eu și am râs.
- Și eu, și e ciudat... spuse el și râse cu mine.

Atunci mi-a venit în minte lupta. Bine, învingeam sigur, îmi tot spuneam în minte. Nici măcar nu știam cum se făcea. Se pare că era într-o pădure. A trebuit să așteptăm. La un moment dat am crezut că nu era acolo.

- Ba da, vin, îmi spunea el de câte ori mă ridicam să plec.

Am așteptat până ce am auzit niște pași venind din pădure. Primul care apăru fu Taylor, apoi pe rând: Seth, Michael, James, Victoria, Elaine, dar Leah nu apăru. Apoi zgomotele pașilor se înmulțiră. Venea Ryan cu armata lui.

- Unde e Leah? – am apucat eu să întreb înainte ca armata să ajungă.

Leah nu era nicăieri. La început nu mi-a dat de bănuiră. Chris stătea rigid lângă mine. Eram față în față cu Ryan, ceea ce nu era plăcut. O foșnitură ne distrase la toți atenția și ne-am uitat cu toții în direcția de unde venea zgomotul. Două persoane ieșiră de sub brazi, și intrară în mica poieniță. Nu știu de ce, dar am început instinctiv să mârâi.

Erau o femeie și un bărbat. Bărbatul ne studie cu atenție taberele și când era pe cale să vorbească, cineva ateriză lângă Ryan. Mi-a luat o secundă să îmi dau seama cine era.

- Leah! aproape că am țipat eu.

M-am uitat la James. Nu puteam să-mi dau seama ce expresie avea. Era o combinație între furie, durere și trădare. Toată lumea în afară de James și de mine își păstră calmul.

- De ce ne-ai salvat? de ce ți-ai dat viața de om ca să ne salvezi pe noi? – am întrebat-o eu nevenindu-mi să cred.

Ea râse malefic.

- Ce-ar fi să-ți spun că nu eram eu, spuse ea, eu eram vampir dinainte, a fost doar nevoie de o femeie căreia i-am promis că o transform în vampir dacă face ceva pentru mine.

Mai râse o dată.

Eu eram gata să-i sar la gât, dar Chris mă ținea strâns de mână. Gâfâiam din cauza nervilor și din cauza tentativelor mele de a scăpa din strânsoare. Bărbatul continuă să ne studieze și observă ceva în tabăra lui Ryan, ceea ce-i displăcu.

— Ai mințit? – îl întrebă el pe Ryan, dar acesta rămase tăcut. Ai mințit! strigă el.

Vocea lui umplu liniștea. Următorul lucru pe care l-am văzut a fost că toți vampirii din tabăra lui Ryan începură să strige și el se prăbuși la pământ. Probabil că-i văzuse pe cei trei vampiri care lipseau.

— Știi expresia, întâi tragem și apoi punem întrebările, spuse femeia. Nu acordăm a doua șansă.

— Nu, am îndrăznit eu să strig.

Clanul lui Ryan se opri din urlat.

— Nu îi răniți, am continuat eu.

Bărbatul fu lângă mine într-o clipită. Îmi prinse mâna și mi-o trase din strânsoarea lui Chris.

— Îndrăznează fată, spuse el.

M-am smucit violent și m-am eliberat.

Nu face asta, *îmi spuse Taylor telepatic*, ori ei, ori noi.

Nu-mi pasă de Leah sau de Ryan, dar nu-i pot lăsa pe ceilalți să moară, *am spus eu*.

Bărbatul își mișcă mâna și un fel de fum violet înaintă repede spre mine. Mi-am aprins focul în mâini și mi-am făcut un scut. Fumul arse. Bărbatul fu foarte surprins să mă vadă. Nu mai voiam să aștept. Am împins focul spre el. Un țipăt se auzi, în timp ce trupul lui se transformă în scrum. Am auzit parcă un *nu* răspicat, dar l-am ignorat.

Mi-am întors capul spre Taylor și am spus:

— Țsta e al treilea, mai numeri?

Femeia se năpusti asupra mea. Era mai grațioasă decât el. Mi-a fost mai greu, dar în vreo cinci minute trupul ei ardea.

— Al patrulea la număr! am spus eu și am rânjit. Un nou record personal, am spus eu și m-am întors *spre familia mea*.

Toți se uitau la mine cu gurile larg deschise, nevenindu-le să creadă. Am auzit dintr-odată un zdrăngănit de metal. Unul dintre luptători aruncă pe jos lanțul pe care îl avea la gât. Probabil stema lor.

— Gata, spuse cineva din grupul lui Ryan, eu renunț. Eu nu lupt cu ea, spuse el tare și răspicat.

— Mă simt flatată, am spus eu.

Zdrăngăniturile continuă, și, pe rând, toți renunță și se dară la o parte.

— Ryan fierbea de nervi. Singura care rămase cu el fu Leah.

— N-am terminat, am spus eu și m-am uitat în spate la James.

El încuviință din cap.

M-am apropiat încet de Leah. Ryan se dădu la cam cincizeci de yarzi depărtare de ea. Ea se uită rănită și mirată în același timp la el. Era un laș. Armata se dădu și ea mult mai în spate. Mi-am ridicat mâna și mi-am strâns-o în pumn. Focul izbucni spre gleznele ei. Ea începu să tipe și se prăbuși.

— Vrei să-ți spun ceva ce nu știi? – am întrebat-o eu printre dinți. Nimeni în afară de fratele meu și de mine nu are voie să-l rănească pe James. Fizic ori psihic, am tipat eu și am lăsat focul să urce încet pe corpul ei.

Țipetele se sfârșiră. Asta însemna că eu mi-am terminat treaba. Gâfâiam.

— Nu știu cum sunteți voi, dar eu sunt foarte obosită, am spus eu.

Ryan plecase. Am căscat. Poate acum puteam să dorm. Am mers împleticindu-mă spre Chris, până m-am împiedicat. El mă prinse și chicoti. Se pare că numai lui nu i se părea ciudat. Nici mie, dar asta era alt amănunt. Cred că odată cu focul au ieșit și endorfine, pentru că în acel moment eram aproape euforică. Râdeam și nu știam de ce. Până ce am adormit... sau am leșinat.

Când m-am trezit, eram la mine cameră, întinsă pe pat. Gata cu endorfinele. Nu era nimeni prin preajmă. Visasem toate astea? Păreau atât de reale! M-am panicat la gândul că, de fapt, tot ce se întâmplase, nu era real. Nu se poate! Nu se poate! apoi am auzit un chicotit cunoscut.

— A fost... real? l-am întrebat pe Chris.

— Aceeași întrebare mi-am pus-o și eu în ultimele șaisprezece ore, timp în care tu ai... dormit... cred, spuse el, și pufni.

— Ai stat aici? l-am întrebat eu.

— Nu prea am idei. Când știi că probabil vei trăi veșnic, nu știi ce să faci. E complicat, spuse el.

— Nu asta e și ideea, viața veșnică e pentru că voi... nu am vrut să continui.

— Pentru că noi... luăm așa de multe vieți? E mai mult o

pedeapsă.

— Nu, este mai mult o idee preconcepută.

— Cum adică? mă întrebă el.

— Adică, dacă erați oameni, v-ați fi bucurat.

EPILOG

Cum am continuat? Ei bine, eu am cunoscut în cele din urmă ultima și cea mai nouă persoană care ni s-a alăturat: Alexis. Ceea ce chiar m-a bucurat e că cei doi frați s-au înțeles, în sfârșit. Legăturile erau mult mai puternice decât între mine și Taylor.

* * *

Era întuneric în camera în care mă aflam. Eram singură și nici măcar nu mi-am dat seama unde mă aflu. O cameră mică, luminată din acea casă. M-am îndreptat spre ea. Mi-am strecurat privirea prin ușa întredeschisă. Erau Chris și Ryan. Și Kim. Era ciudat. În ultimele luni nu i-am văzut pe Chris și pe Kim să vorbească nici la școală. Am încercat să păstrez tăcerea.

— Chiar vă urâți atât de mult ca să lăsați toate legăturile pe care le aveam noi trei de când eram mici? spuse supărată vocea lui Kim.

Niciunul din ei nu răspunse.

— Ei bine, eu îmi vreau frații înapoi, adăugă ea.

Stătură nemișcați pentru o clipă. Mi-am ținut respirația, de frică să nu mă descopere. Începură amândoi să râdă. Ryan îl lovi pe Chris peste cap, dar el pară imediat. Era violent. Dar știam că nu trebuia și nu puteam interveni. Poate că așa eram și eu și Taylor când ne certam.

— Ești prea încet, spuse Chris.

Ryan pufni și, cu o mișcare fulgerătoare, își înfășură brațul în jurul gâtului lui Chris.

— Vei fi întotdeauna doar frățiorul meu mai mic, spuse el.

— Mda, varianta ta, numai că îmbunătățită, spuse Chris.

Kim râdea împreună cu ei.

— Stai departe de ea! spuse Chris arogant.

— Nici gând frățioare, nu crezi că nu voi lupta pentru ea, spuse Ryan și se prefăcu că-i dă un pumn în abdomen.

Am fugit pe hol spre cel mai apropiat geam. Am sărit și am aterizat pe vârfuri. Sper din suflet că nu vorbeau despre mine.

* * *

James s-a împrietenit destul de tare cu Alexis, încât a trecut foarte repede peste trădarea lui Leah. Și mi-a devenit recunoscător. Lui

Taylor la fel, pentru că a adus-o pe Alexis. Era groaznic. Nici măcar nu mă mai cicălea. Cum nici eu, nici fratele meu nu mai aveam pe cine să ne vărsăm nervii, nu lipseau geamurile sparte, zgârieturile... și mușcăturile. Ne luptam între noi din nimicuri. Dar lucram foarte bine împreună. De câte ori ceilalți erau la vânătoare, făceam câte o boacăna. Țin minte că o dată am întors pe dos toată bucătăria.

* * *

— Ce ne facem? – întrebă el uitându-se la dezastrul pe care l-au făcut puterile noastre împreunate.

Bine măcar că gresia a rămas la locul ei. Dar tot, de la aragaz la frigider, era învârtit prin cameră.

— Putem să o rezolvăm, am spus puțin speriată. Dacă am reușit să construim tot zidul lateral al casei în mai puțin de trei ore, putem să rezolvăm și asta.

Am zburat amândoi prin cameră, ne era mai ușor să reparăm dezastru, din moment ce amândoi știam ce va face celălalt. Am pus la loc frigiderul și ușa de la cămară, aragazul și cam tot ce deranjasem. După câteva ore de muncă, bucătăria arăta aproape la fel ca înainte. Am șters în grabă masa. La sfârșit găfâiam amândoi, dar a meritat. Parcă am fi alergat până la Los Angeles și înapoi, sau cel puțin așa mă simțeam eu când au intrat pe ușă.

— Ce s-a întâmplat? – ne întrebă Victoria.

— Nu... vrei să știi, am spus amândoi deodată, printre găfâieli.

* * *

O noutate: am acceptat să vânez pentru prima oară. Desigur, a trebuit ca Taylor să mă târască cu forța, după ce am spus că sunt de acord. Eram sigură că dacă nu acceptam să beau sânge, nu mă voi mai putea mișca. Eram prea slăbită. Alt lucru, care mi se părea absolut incredibil: Taylor și Chris devin prieteni. Nu vreau să spun că se suportau. Se înțelegeau foarte bine. Și eu am devenit prietenă foarte bună cu Kim. Și, surprinzător, Ryan se alătură și el grupului. Nu mi-a mai făcut remarci de niciun fel. Lui Chris încă nu-i convenea dacă el vorbea cu mine sau dacă îl întrebam eu ceva. Ryan spunea că nu avea ceva decât cu James, acum că Leah nu mai era. Speram să nu mai aibă nimic nici cu familia mea, nici cu mine. Dar nu eram prea sigură în privința mea.

Desigur că eu și fratele meu mai dădeam *spectacole* ocazionale când mergeam la vânătoare. Spectacole pentru care ar trebui vândute

bilete, cum mai făcea Ryan haz de noi. Tot felul de întreceri stupide, care chiar că nu ne foloseau, dar cum am mai spus, nu-l mai aveam pe James. Când am vânat eu prima dată, era doar Taylor cu mine. Și nu s-a terminat prea frumos, nici pentru mine, nici pentru el, așa că Ryan, Chris și Kim ne-au primi în grupul lor. Și a mers mai bine.

Mai era și Taylor care s-a împrietenit cu mai multe fantome, după ce a cunoscut-o pe Amerah. Adică Amy. A învățat să-și controleze puterile mai bine. Pe mine chiar că nu mă interesa. Nu voiam să aflu mai multe despre puterile mele, îmi era suficient să știu că puteam distruge un vampir dacă voiam.

Aaa, da, am mai făcut o schimbare majoră în ultimele luni: m-am mutat în casa familiei Hunt. Taylor îmi explică cum funcționează zidul de beton. Era un zid care ne separa camerele și viceversa. Avea izolare fonică, deci eram sigură că nici el nu avea cum să audă. Era un simplu zid de beton, care, dacă apăsai un buton, se retrăgea în perete, sau ieșea din el. Era o soluție foarte ingenioasă. Dar trebuia să apăsăm amândoi, simultan pe buton ca să-l retragem în perete. Însă dacă voiam să îl instalez, trebuia să apăs doar eu. Sau el. Era convenabil.

Am început din nou să dorm. Și să am vise despre fantome. Despre mine ca o fantomă. Nu, nu erau vise, erau coșmaruri. Eu, să fiu o fantomă? Niciodată nu voi de acord cu așa ceva! Sau, poate că nu este alegerea mea.

* * *

— Rachel, cineva îmi tot spunea numele de o vreme.

Unde era? Afară? Și cine era? Vocea îmi era absolut necunoscută. Am ieșit în grabă. Vocea continua să-mi spună numele și să se afunde în pădure. Am luat-o la fugă spre voce, dar nu era nimeni. Poate că înnebuneam. Dar știam că indiferent ce era acolo, trebuia să aflu. Și dacă nu era cineva, o să accept că am înnebunit. Am ajuns la lacul unde stăteau fantele. Nu era nimeni și nimic acolo. Vocea se auzea de undeva de sus acum. Mă uitam, dar nu vedeam nimic. Apoi, am simțit o mică înțepătură ușoară pe mână. Mâinile îmi paralizară. Și atunci mi-am dat seama că era o capcană. În fața mea se afla o fantomă. Nu puteam să mă aprind, nici să-mi mișc trupul, numai capul îl mai puteam balansa, dar greu. Fir-ar să fie de puterile speciale ale fantomelor!

— Ce vrei? am întrebat eu cu dificultate.

— Nu cred că se poate numi un avertisment sau o amenințare,

eu sunt aici doar ca să te înștiințez, spuse fantoma.

Am văzut-o cu coada ochiului pe Amerah ieșind din lac.

— Nu trebuie să-ți fie frică, spuse ea. Nici de ceea ce urmează să-ți spunem nu trebuie să te înspăimânți, spuse ea fără tragere de inimă.

— Ce vreți de la mine? am întrebat eu, încercând să-mi mișc corpul.

— Îi spun eu, se oferi Amerah, și se uită la celălalt bărbat. Știi că ai distrus toți membrii Consiliului vampirilor, nu? întreabă ea cu vocea ei blândă.

— Da, am spus eu și am uitat de paralizie, de tot.

Eram îngrozită, bănuind ce aveam să aud.

— Acum, vampirii nu ne mai au decât pe noi la conducere, continuă Amerah. Nu au încredere în noi, ne trebuie vampiri puternici să le ia locul Consilierilor, spuse ea, și oftă, deci, conducerea noastră a hotărât că e responsabilitatea ta să le iei locul.

— Nu, nu nu nu nu nu nu! am spus eu îngrozită. Eu nu vreau să fiu un vampir. Nu, vă rog! am spus eu.

Pentru prima dată în ultimele luni mă simțeam vulnerabilă.

— Nu vreau, am spus eu ferm.

— Ne pare rău, dar nu este la latitudinea noastră, spuse cealaltă fantomă.

Îmi eliberă corpul și am căzut pe spate. Am rămas acolo, gândindu-mă la ce aveam să fac.

— Aaa, spuse Amerah, dacă nu vrei să te transformi în vampir, vom decide ca toate puterile de vampir să-ți fie luate și te vei transforma într-o fantomă. Nici noi nu acordăm a doua șansă, adăugă ea.

Amândoi intrară în lac, iar eu am rămas acolo. Nu mă puteam ridica. Plângeam, iar lacrimile îmi ardeau obrazii. Mintea mea era parcă în spatele unui zid gros și nu puteam raționa deloc.

— Ești bine, surioară? mă întrebă Taylor.

— Nu, oh, doamne, în ce m-am putut băga! am spus eu și l-am lăsat să îmi cerceteze mintea.

El își deschise puțin gura și căscă ochii. Nu mă puteam mișca; tremuram de groază la cât de proastă am fost și mi-era frică de ce mi se va întâmpla în continuare.

Sfârșit

Cuprins

Prima parte – FOC

Alaska 5

Familia Hunt 9

Adevărul 25

Avertismentul 38

Cearța 61

Răzbunarea H7

Soluția nepotrivită și misterul 11

Anesteziată

Total neinformată 133

A doua parte – TAYLOR

„Tabăra” lui Liam 139

Fantomele 157

Atacul 167

Așa-zisul „înger” 175

Alexis 180

A treia parte – FOC

Lupta 185

Epilog 19